DEMONI

LAURA NURELDIN

HERO BENET

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI
- CAPITOLUL 1
- CAPITOLUL 2
- CAPITOLUL 3
- CAPITOLUL 4
- CAPITOLUL 5
- CAPITOLUL 6
- CAPITOLUL 7
- CAPITOLUL 8
- CAPITOLUL 9
- CAPITOLUL 10
- CAPITOLUL 11
- CAPITOLUL 12
- CAPITOLUL 13
- CAPITOLUL 14
- CAPITOLUL 15
- CAPITOLUL 16

PARTEA A DOUA
- CAPITOLUL 17
- CAPITOLUL 18
- CAPITOLUL 19
- CAPITOLUL 20
- CAPITOLUL 21
- CAPITOLUL 22
- CAPITOLUL 23
- CAPITOLUL 24
- CAPITOLUL 25
- CAPITOLUL 26
- CAPITOLUL 27
- CAPITOLUL 28
- CAPITOLUL 29

EPILOG

LAURA NURELDIN

DEMONI

Editura Herg Benet, 2017

Versiune ebook: v1.0, august 2019

Demonii ei o însoțiseră mereu. Nu ca s-o chinuie, ci mai degrabă ca să-i fie aproape. S-o țină de mână. Să-i ghideze pașii. Să o ridice atunci când simțea că se clatină.

Era ca și cum păzitorii ei ar fi fost îngeri căzuți.

Și totuși, nu avea nimic malefic. Oamenii o considerau una dintre cele mai bune și blânde persoane pe care le cunoșteau.

Poate că, la prima vedere, zăreau o scânteie din focul iadului în ochii ei, dar asta era tot.

Era cu adevărat o ființă bună. Și blândă. Dar, ca orice alt om, avea un secret. Al ei era acela că dansa cu diavolul. O făcuse mereu. Amândoi știau bine pașii și păstrau ritmul.

Până într-o zi.

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Marea era liniștită și blândă. Soarele tocmai se trezise și începuse să-și privească propria reflexie în micile valuri care mângâiau leneș țărmul.

Așezată pe nisip, Lisa lăsa apa sărată să-i lingă tălpile, întocmai ca o haită de câini credincioși. Dintotdeauna, întinderea uriașă de apă îi adusese liniște și mângâiere. O făcea să se simtă mică, de parcă n-ar fi fost decât un punct de energie în infinitul Universului, iar acest gând îi aducea, cumva, pace. Cu toate că apa fusese cea care provocase o tragedie în viața ei, nici măcar o dată nu se gândise să urască marea.

Părul ei lung, castaniu, căpătase sclipiri de foc, iar pielea prinsese culoarea chihlimbarului de la soarele căruia i se oferea aproape necontenit. Nu se putea sătura de lumină. Poate că era felul ei de a lupta cu întunericul dinăuntru; însă nu zăbovise prea mult asupra acestui gând. Prefera să se bucure de raze și atât.

— Hei, Lisa! Vrei să înotăm o tură?

Ca trezită dintr-un vis, își dezlipi privirea de apă și se întoarse spre sursa acelei voci. Ochii ei de culoarea nisipului ud aruncară sclipiri aurii când îl văzu pe Jonathan; asta se întâmpla mereu când era în apropierea unei persoane pe care o plăcea. Sau când era entuziasmată. Furioasă. Fericită. Speriată. De fapt, se întâmpla ori de câte ori avea o trăire intensă, indiferent dacă bună sau rea. Habar n-avea de ce. Era ca și cum focul din ea și-ar fi găsit dintr-odată drum afară, prin ferestrele sufletului ei.

— Salut, Jon. Ăăă, nu prea. Aș mai sta aici o vreme, să mă uit la prietena mea.

Băiatul chicoti. Mereu i se păruse amuzant obiceiul Lisei de a vorbi despre mare ca despre o persoană. Nu-i nimic, o cunoștea de când mergeau de-a bușilea, erau prieteni de vreo cincisprezece ani. Împărțiseră amintiri, cursuri, lacrimi și râsete.

Se obișnuise cu micile ei ciudățenii și aproape că nu le mai băga de seamă.

Se trânti pe nisip, lângă ea:

— Bine. Mă uit și eu la *prietena ta,* dacă nu te deranjează.

— Normal, stai aici, cu mine.

Lisa zâmbi și îl privi pe băiatul care îi imitase gestul de a-și strânge genunchii la piept și de a-și rezema bărbia pe ei. Dacă soarele și marea ar fi putut avea un fiu, Jonathan ar fi fost acela. Fața îi era încadrată de o coamă de bucle blonde, iar ochii albaștri-verzui cu siguranță aveau culoarea apei din abisuri. Spre deosebire de Lisa, el părea să fie făcut din lumină pe dinăuntru. O lumină care îi ieșea prin toți porii.

— Ia zi, te-ai hotărât ce faci de ziua ta? Șaișpe ani… Tare! zise el.

— Nu, nu chiar. Nu încă.

— Da' știi că e weekendul ăsta, da? Adică azi e joi. Ziua ta e mâine și normal ar fi să te serbezi sâmbătă. Pe de altă parte, e vacanța de vară, așa că ai putea și mâine…

— Nu!

— OK, OK, ce sari așa? Da' acu' pe bune, cum să nu vrei petrecere? Faci șaișpe ani, e o treabă, știi? O să poți să conduci și să faci tot felul de chestii tari. Nu visăm toți la asta?

— Îmi pare rău… Știu că e o *treabă.* Doar că… nu știu, mi se pare aiurea să dau un party așa de repede după ce mama și tata…

Vocea i se stinse. Jonathan oftă și coborî privirea; rămase tăcut câteva momente care părură extrem de lungi, timp în care desenă la întâmplare linii în nisip, cu degetele de la picioare. Atunci când vorbi, tonul îi era blând, ca un alint:

— Lisa… A trecut un an. Știu că e greu și nu pot să-ți zic să mergi mai departe, dar cred că e timpul să reîncepi să trăiești. Sau măcar să încerci.

Ea dădu din cap și închise ochii. Simțea cum i se adună lacrimile sub pleoape, dar anticipa și

arsura sclipirii aurii din irișii ei. Voia ca Jonathan să nu vadă nici una, nici alta.

Părinții îi muriseră în primăvara trecută, într-un accident de barcă. O furtună apărută de nicăieri le curmase viețile, iar ea ajunsese să locuiască împreună sora tatălui, care după tragedie se mutase din New York în California.

Cu cincisprezece ani mai mare decât Lisa, Annie era jurnalistă și colabora cu mai multe publicații din toată țara. Nu conta dacă locuia la New York, Santa Monica sau Seul, atâta timp cât avea la îndemână un laptop și o conexiune la internet. Deși îi lipsea agitația marelui oraș, femeia găsea că lipsa sezonului rece și apropierea de apa caldă a oceanului erau plusuri față de metropolă. Pe lângă asta, spera ca prezența ei să-i aducă Lisei o oarecare alinare, mai mult decât simplul fapt de a-i fi tutore.

Fata se simțea bine în preajma tinerei femei, dar tot nu se vindecase complet după moartea violentă a părinților ei.

Iar acum Jonathan o întreba despre petrecerea de ziua ei… Nu doar că nu avea chef de așa ceva, dar o încerca un sentiment ciudat în legătură cu momentul în care avea să împlinească șaisprezece ani. Nu-l putea explica; însă avea certitudinea că totul avea să se schimbe în acea zi și că viața ei nu va mai fi niciodată la fel.

Că *nimic* nu va mai fi la fel.

CAPITOLUL 2

Apa. Cea mai mare iubire a ei. Valurile îi mângâiau pielea ca și cum ar fi fost o mie de degete catifelate. Lisa mergea tot mai departe, tot mai adânc în mare. Mergea, nu înota. Deși crescuse pe țărm și adora apa, continua să o tulbure momentul în care se lăsa să plutească. Acela în care se abandona cu totul Ei. Mării. Și, de fiecare dată când mergea să înoate, încerca să amâne acel moment. Îi plăcea să meargă până când tălpile nu-i mai atingeau fundul oceanului. Atunci și numai atunci Lisa lăsa apa s-o îmbrățișeze.

Acum nu o lăsă. Continuă să meargă până când realiză că un pește mic și viu colorat înota chiar în dreptul ochilor ei. Era complet scufundată? Dar cum era cu putință? Pentru o fracțiune de secundă, intră în panică și vru să-și încordeze picioarele ca să se împingă în sus, să iasă și să poată trage o gură de aer.

Dar constată că nu avea nevoie. Respira deja. Lipsea binecunoscuta senzație de arsură din plămâni, trăită de fiecare dată când un val uriaș se spărgea deasupra ei în timp ce înota și o lăsa fără aer. Acum simțea cum apa caldă și sărată îi umple nasul și gura, dar fără să o sufoce. Respira *apă de mare și se simțea perfect.*

Se calmă și continuă să *meargă. Se uită în sus, uimită, la stratul gros de apă care filtra razele soarelui.*

— Lisa…

Cine era? O *striga cineva de pe fundul oceanului? Mai era încă cineva care putea să respire apă?*

— Lisa… Haide…

— Nu te văd. Unde ești?

Cineva sau ceva o atingea. O trăgea de mână. Încercă să se smulgă, dar acum acel ceva, orice ar

fi fost, îi atingea fața. Oare erau tentacule? Sau degete?

Încercă să țipe, dar sunetul fu înăbușit de uriașa cantitate de apă sub care se afla.

— Lisa! Lisa, iubito, haide! Trezește-te, sărbătorito!

Speriată, fata se ridică repede în fund și se trezi față-n față cu o Annie extrem de veselă care stătea pe marginea patului și o ținea de mână.

— Ești sigură că așa vrei să înceapă ziua ta? Cu un coșmar? chicoti femeia.

Lisa zâmbi, ușurată, și se frecă la ochi.

— Ah, deci chiar a fost un vis? Doamne, ce real părea!

— Mda… Nu mi-e clar despre ce visai, dar păreai destul de speriată. Am încercat să te strig, însă tot nu te-ai trezit. Te-am atins pe mână, apoi pe față și ai început să țipi. Dar, na, măcar te-am scos din visul ăla urât, nu?

— Ești eroina mea, Annie, râse Lisa.

— Ba deloc. Știi ce sunt? Sunt mătușă-ta care ți-a făcut un mic dejun aniversar. Așa că aș zice să te arunci în duș, apoi să te speli pe dinți și să cobori.

— Mic dejun aniversar? întrebă Lisa, ușor neîncrezătoare.

O adora pe Annie, dar avea impresia, uneori, că rolurile de tutore și copil sunt inversate. Annie avea momente în care era caraghioasă și copilăroasă; pe de altă parte, tocmai asta îi plăcea Lisei la ea.

— Da, puștoaico, un mic dejun aniversar.

Annie tăcu, atât cât să adauge un strop de dramatism, apoi continuă cu glasul înecat de râs:

— Aoleu, fir-ar să fie, am făcut clătite și am inventat o umplutură complet dezmățată pentru ele: ciocolată, caramel și frișcă. Iar la prânz o să mâncăm altă bombă calorică, vedem noi ce. OK?

Lisa râse și ea și își azvârli capul înapoi, pe pernă, în timp ce Annie se ridică și porni spre ușă.

— Ești mătușa mea preferată! Știi, nu?

— Gura. Sunt *singura* ta mătușă. A, și la mulți ani, Lisa Whelan. Bine ai venit în acea bucată din viața ta în care nu poți fi acuzată că ai condus băută, pentru că ești destul de mare ca să conduci mașina, dar nu destul de mare cât să-i convingi pe barmanii drăguți de pe aici să-ți servească băutură. Știu, viața e *greu.* Acum mișcă-ți fundul în bucătărie până nu se răcesc clătitele alea.

Annie îi făcu cu ochiul și închise ușa în urma ei.

Fără tragere de inimă, Lisa se ridică din pat, încă zâmbind, și trecu în baia adiacentă camerei sale. Lăsă apa să curgă în chiuvetă în timp ce se spăla pe dinți. Și își aminti visul. Simțise totul ca și cum ar fi fost perfect real… Era o înotătoare excelentă; tocmai de aceea știa că, pentru ca un corp să se scufunde, acesta trebuia să-și piardă orice capacitate de a pluti. Aerul din plămâni trebuia înlocuit complet de apă. Lucru care nu se putea întâmpla cu o ființă vie.

Oare asta însemna că, în visul ei, era moartă? Nu, nu; trăia. Sigur trăia. Pentru că vedea, auzea, simțea… Și respira, pentru Dumnezeu! Morții nu respiră. Nici măcar apă.

Sentimentul straniu că, undeva, se dăduse deja startul unor schimbări dramatice nu o părăsise.

În fine.

Se privi în oglindă și încercă să se scuture de gânduri. Azi era ziua ei și avea de gând să se distreze puțin. Măcar îndopându-se cu clătitele alea, dacă nu dând o petrecere, cum zicea Jonathan.

*

— Doamne, Annie, nu mai pot! Simt că o să plesnesc!

Ținându-se de burtă cu ambele mâini, Lisa se lăsase pe spate în scaun și gâfâia teatral. Își

coborâse betelia șortului ca să facă loc stomacului plin de clătite.

Annie râse:

— E, mă bucur că ți-au plăcut. Și acum, doamnelor și domnilor, momentul pe care îl așteptați cu toții: darul de ziua Lisei!

Ca să spună asta, Annie se ridicase de la masă și vorbea într-o portavoce improvizată din prosoape de hârtie. Ba chiar adoptase postura unui trâmbițaș elisabetan. Lisa râse de toată punerea în scenă și aplaudă, încântată; fusese atât de preocupată să-și analizeze sentimentele legate de această zi și visul ciudat de peste noapte, încât uitase aproape complet că ar fi trebuit să fie bucuroasă, dacă nu chiar fericită. Acum, mătușa ei o făcea să-și amintească de asta.

Annie băgă mâna în buzunarul din față al blugilor ei tăiați și scoase acolo o casetă mică de bijuterii, în forma unei stele cu cinci colțuri, îmbrăcată în catifea aurie. Părea destul de veche, fapt care o nedumeri pe Lisa.

— Știi ce-i asta? întrebă Annie, cu un zâmbet în colțul gurii.

— Ăăă… Nu. Cred că e o bijuterie, nu?

— Ooo, ia-o mai încet, Sherlock, chicoti mătușa. Evident că e o bijuterie, pe bune? Eram doar curioasă dacă știi ce-i cu ea. Hai, deschide-o. E a ta acum.

Lisa luă cutiuța din mâna lui Annie și își trecu ușor degetele peste suprafața netedă. Chiar era veche; catifeaua era roasă pe la colțuri, iar culoarea aurie își pierduse din strălucire. Dar i se părea și mai frumoasă așa, pentru că părea să fi trăit o viață lungă până să ajungă la ea. Era mult mai interesantă decât o cutie nou-nouță, luată direct de pe raftul unui magazin.

— Lisa… cadoul este în *interiorul* cutiei, rânji Annie.

— Știu, doar că… îmi place mult și cutia. Mi se pare super tare.

Vârful arătătorului ei găsi un mic bumb pe unul dintre colțurile stelei și îl împinse. Capacul se deschise și dezvălui o stea de argint cu cinci colțuri, a cărei formă se potrivea perfect în casetă. Lisa răsuflă, surprinsă, iar ochii ei fugiră de la pandantiv la Annie.

— Wow, e… e atât de frumoasă!

— Așa-i, nu?

Annie admiră și ea steaua când Lisa o scoase din culcușul ei catifelat, ținând-o de lanțul lung și delicat din argint pe care atârna.

Steaua, cu un diametru de vreo patru centimetri, avea gravate niște modele complicate pe fiecare colț; Lisa nu-și putea da seama ce anume reprezentau, dar efectul era incredibil.

— Merci mult, Annie! Îmi place de mor!

Sări și o strânse în brațe.

— Dar unde ai găsit așa o bijuterie? E ireală! întrebă adolescenta care nu-și putea lua ochii de la obiectul pe care îl ținea în mână.

— Păi… ia stai jos. Îți mai pun cafea și îți spun toată povestea.

Lisa dădu încântată din cap și își reluă locul, în vreme ce își punea lanțul la gât. Nu avea încuietoare; era o bandă de argint, lungă și neîntreruptă, care făcea ca steaua să i se așeze sub stern, exact pe plexul solar.

Annie umplu din nou ambele căni și se așeză și ea.

— OK. Na, știu că o să sune ca o poveste d-aia în care eu îți dezvălui marele secret al familiei, acum, că ai crescut. Doar că nu e niciun secret; e mai degrabă o tradiție. Pandantivul ăsta a fost al bunicii tale. Adică al mamei mele. Înaintea ei, a fost al mamei ei și tot așa. Mă rog, înțelegi ce vreau să zic. Ideea e că, de când știm noi de el, pandantivul a fost dat mai departe primei fete din fiecare generație, atunci când împlinea șaisprezece ani.

— Cum de nu te-am văzut pe tine purtându-l niciodată?

— Din păcate, sunt alergică la el. M-am enervat maxim când am aflat, crede-mă! Am tot pândit-o pe mama ca să i-l smulg de la gât și abia așteptam să împlinesc șaisprezece ani ca să fac asta, așa de mult îmi plăcea.

Se opri și râse ușor:

— Cred că am apucat să-l port… nu știu, poate cinci minute, după care a trebuit să-l scot pentru că mă ustura totul. Nici în ziua de azi n-am uitat ce urmă mi-a lăsat frumușelul ăsta acolo unde m-a atins. Era ca și cum mi-ar fi rămas la gât lanțul, doar că era roșu și era chiar pielea mea. Nașpa.

— Dar din ce e făcut? Pare argint, remarcă Lisa, examinând steaua.

— Chiar e argint, dar nu știu… poate că e aliajul de vină. Pot să port fără probleme alte bijuterii de argint, doar pe asta nu. În fine, după ce a văzut ce mi-a făcut, mama l-a pus înapoi în cutie și mi-a spus că o să-l dăm primei mele fiice; desigur, dacă nu e și ea alergică. S-a întâmplat ca Michael și Shelley să te aibă pe tine înainte ca eu să am copii. Așa că a căzut în sarcina lui frate-meu să dea mai departe moștenirea familiei.

— Tata n-a zis nimic despre asta, niciodată.

Lisa continua să învârtă steaua între degete, încercând să deslușească simbolurile gravate pe ea. Annie oftă:

— Normal că n-a zis. Pe Michael nu l-au interesat niciodată poveștile vechi ale familiei. Făcea mereu mișto de mama că păstra tradiția asta și, ori de câte ori aducea ea vorba, el întreba dacă n-avem ceva rude în Salem.

Lisa se încruntă, nedumerită:

— De ce tocmai Salem?

Glumind, Annie se aplecă în față și îi făcu semn Lisei să facă la fel. Aruncă niște priviri furișe în jur și, într-un final, șopti:

— E o pentagramă vrăjitorească.

Lisei îi căzu fața; la fel și steaua pe care o ținea în mână și care rămase atârnată de lanț.

— Aoleu, glumesc! Nu ești amuzantă deloc, puștoaico, jur.

Annie râse și luă o gură de cafea înainte de a vorbi din nou:

— Are cinci colțuri, corect? Deci e o pentagramă. Iar simbolurile gravate pe ea – am văzut că le studiai – sunt ale celor patru elemente. Câte unul pe fiecare colț. Unul pentru foc, unul pentru apă, unul pentru pământ și unul pentru aer.

Lisa luase din nou pandantivul cu vârful degetelor și se uita la unghiurile ascuțite:

— Sunt patru elemente. Steaua are cinci colțuri. Ce-i pe al cincilea?

— Nu știu exact. Cred că e viziunea artistică a bijutierului sau ceva, spuse Annie ridicând din umeri.

— Orice ar fi, e extraordinar de frumoasă. Îți mulțumesc mult, mult! Îmi pare rău că tu n-ai putut s-o porți…

— E, nu-i nimic. Dar nu ăsta e cadoul adevărat. E mai degrabă o moștenire. Mă gândeam să mergem la mall să facem o tură zdravănă de shopping. Ce zici?

— Ce să zic? Ce-am spus și mai devreme: ești mătușa mea preferată din toată lumea!

— Doamne, ce lucruri ești în stare să spui pentru bani…

Lisa râse și se ridică. Urcă înapoi în camera ei, să se aranjeze pentru ieșire. Înainte să-și schimbe tricoul, se gândi să-și scoată lanțul; n-ar fi vrut să i se încurce în haine și să se rupă.

Dar nu reuși. Era ca și cum i s-ar fi lipit de piele. Încercă din nou; nu se clinti.

Merse la oglinda din baie ca să vadă ce se întâmplă. Unul dintre colțurile stelei strălucea, ca și cum ar fi reflectat o lumină. Însă, indiferent ce mișcări făcea și cât se răsucea, sclipirea era aceeași.

Luă oglinda-lupă, cea pe care o folosea pentru machiaj și alte activități cosmetice, și o așeză în fața pandantivului. Atunci observă că cel care strălucea era colțul cu simbolul apei. Gravura emana o lumină blândă. Fata își trecu degetele peste ea. Lumina se intensifică.

Se dădu înapoi și scăpă oglinda pe dulăpior. Mâna îi fugi la piept, unde inima îi bătea nebunește.

Ce era asta?

Ridică iar oglinda și se uită la pandantiv. Încă strălucea. Temătoare, îl atinse din nou. Îl simți cald, în ciuda faptului că era făcut din metal. Iar căldura părea să se scurgă în interiorul ei, prin degete și prin porțiunea de piele pe care stătea bucata de argint. Era o senzație teribil de ciudată, dar plăcută. Reconfortantă. Liniștitoare.

Fără să-și poată explica de ce, Lisa simți că primea înapoi o parte din ea despre care nici nu știuse că-i lipsește.

Iar ochii îi străluciră auriu.

CAPITOLUL 3

Extenuate și fericite, Lisa și Annie stăteau pe terasa mall-ului, înconjurate de nenumărate pungi pline, iar în față aveau două cafele dezgustător de dulci, cu extra topping de frișcă.

— Wow, Annie, merci mult, dar nu cred că aveam nevoie de toate hainele astea.

— Ce adolescentă a zis asta vreodată în istoria omenirii? Glumești, așa-i? Normal că aveai nevoie de ele. Mai ales de blugii strâmți și de tricourile astea super tari. Îți dai seama ce ținute mișto poți să-ți faci pentru mâine seară?

— Ăăă… ce e mâine seară?

— Petrecerea de ziua ta, evident.

— Dar… n-am invitat pe nimeni. Nici măcar nu știu dacă vreau o petrecere.

— Ești razna? Sigur că vrei. Nu cred că realizezi, dar o singură dată faci șaișpe ani. Toată puștimea visează la asta. O să te și las să conduci mașina mea.

Annie rânji și dădu din sprâncene. Lisa oftă:

— Parcă ai fi Jonathan, știi?

— Știu. El a fost complicele meu.

Revoltată, Lisa făcu ochii mari. Nu-i venea să creadă:

— Doar n-ai făcut așa ceva!

— Ba am făcut. Doar n-aveam să-mi las unica nepoată să împlinească șaișpe ani fără un chef monstru, nu?

— Dar i-am spus…

— Da, măi, știu ce i-ai spus. Nu vreau s-aud.

Annie se întinse peste masă și își puse mâna peste a Lisei. Își îndulci și tonul:

— Iubito, știu că ți-a fost tare greu. Și mie mi-e dor de Michael și de Shelley. Dar știu că ei nu și-ar dori ca tu să fii tristă la infinit. Ar vrea să fii fericită, să te distrezi, să trăiești din plin. Uite,

gândește-te că în felul ăsta le omagiezi memoria, vrei?

Lisa simți că ochii i se umplu de lacrimi și încep să strălucească. Îi acoperi cu palmele.

— Of, iubita mea, n-am vrut să te necăjesc. Doar…

Fata trase aer în piept și se forță să se calmeze. Fără să ridice privirea, îi zâmbi lui Annie:

— Știu. Doar că e al naibii de greu… Însă ai dreptate. Cred că mama și tata s-ar bucura să vadă că mă distrez de ziua mea. De fapt, știu sigur că s-ar bucura.

Annie îi întoarse zâmbetul și încuviință.

— Deci ar trebui s-o luăm spre casă, de vreme ce avem o petrecere de organizat, nu? spuse Lisa, bravând.

— N-avem ce să organizăm. Totul e aranjat. Ți-am zis că am avut un complice minunat. Singurul lucru pe care îl avem de făcut e să alegem un restaurant de pe aici și să continuăm să ne batem joc de trupurile noastre, răspunse Annie, cu un zâmbet care nu prevestea nimic cuminte.

*

Mai târziu în acea după amiază, când în fine ajunseră acasă, Lisa își duse „prada” sus, în camera ei, și se hotărî să tragă o fugă până la ocean, pentru o tură scurtă de înot. Îi trecu prin minte să încerce din nou să-și scoată lanțul de la gât, ca să nu-l piardă în apă; dar o privire aruncată în oglindă și o smucitură confirmară că bijuteria era fixată perfect, ca atrasă de un magnet.

Lisa porni spre scări, întrebându-se dacă n-ar fi bine să-și întrebe mătușa despre situația asta ciudată, dar auzi dușul din baia lui Annie și decise să amâne conversația. Avea destul timp să pună întrebări când se întorcea de la plajă.

Fata se îndreptă spre apă, simțind sub tălpi nisipul cald încă. Era exact ca în vis, se gândi.

Dar… dacă era, într-adevăr, ca în vis?

Cu inima bătându-i să-i sară din piept, păși în micile valuri care mângâiau țărmul. Și continuă să meargă. Apa îi ajunse în dreptul abdomenului; înaintă. Atunci când bărbia abia i se mai vedea din mare, Lisa începu să se încline în față, pregătindu-se să înoate. Se opri la jumătatea gestului; era o idee complet nebunească, știa asta. Dar dacă avea să funcționeze?

Trase adânc aer în piept și continuă să meargă, până când apa îi acoperi creștetul. Deschise ochii și îi lăsă să se adapteze noului mediu, apoi începu să elibereze încet aerul din plămâni și urmări cu privirea bulele care se ridicau spre suprafață.

Dacă se înneca? Nu, n-avea cum. Lisa înota de când se știa, înghițise apă de nenumărate ori, ba chiar o și aspirase. Accidental. Acum avea s-o facă dinadins. Știa că, la primul semn de panică, totul era pierdut. Așa că se strădui să rămână calmă.

Urcau ultimele bule de aer. Asta e. Trebuia să încerce. Începu să tragă apă pe nări, anticipând senzația de sufocare care, cu siguranță, avea să vină. Doar că nu se întâmplă așa.

Uluită, Lisa mai inspiră niște apă. Lichidul îi umplu plămânii, exact ca aerul.

Oare era alt vis? Imposibil. Își privi mâinile, picioarele, trupul. Își plimbă degetele peste trunchi și înfipse unghiile în pielea subțire de pe coaste. Simți durerea, deci cu siguranță era trează.

Fata mai făcu câțiva pași pe fundul oceanului, privind în jur și întinzându-se să atingă peștii colorați și veseli care înotau pe lângă ea. Începu să râdă, iar sunetul fu înăbușit de apă. Se împinse în sus și începu să înoate exact așa cum făceau peștii. Nici nu se mai obosi să scoată capul din apă ca să ia aer; de-acum, știa că nu e nevoie.

Oare fusese dintotdeauna capabilă să facă asta, fără să știe? Înotase ca un om obișnuit doar fiindcă nu știa că poate altfel? Nu, imposibil; își aminti de toate momentele în care apa îi invadase traheea,

înecând-o, sufocând-o și făcând-o să tușească. Nu, asta era ceva nou.

În timp ce se răsucea prin apă, cu ochii strălucitori ca două pepite de aur, în mintea Lisei se contura o nouă întrebare.

*

— Ce tăcută ești, remarcă Annie, în vreme ce scormonea după măsline prin salata din fața ei.

Lisa tresări și aproape că scăpă furculița din mână. Erau la cină și tot nu își făcuse curaj să-i pună mătușii întrebările care o sâcâiau.

— Păi, cred că-s cam obosită, atâta tot. Mersul la shopping, după aia am înotat… zâmbi stânjenită când își aminti detaliile sesiunii de înot din acea după amiază.

— Păi, cred că ai tot dreptul să te simți obosită. Ar cam trebui să te culci devreme astă seară, hm? Nu vrem să-ți ratezi somnul de frumusețe. Trebuie să fii zână mâine la petrecere. Am pregătit atâtea surprize pentru sărbătorită… spuse Annie, tărăgănând ușor ultima frază.

Lisa zâmbi ceva mai convingător de data asta, dar gândurile îi erau departe de petrecerea de ziua ei. Mintea i se învârtea în jurul descoperirii uluitoare pe care o făcuse despre ea însăși. Se tot gândea și la visul care o prevestise. Și la pandantivul pe care nu-l putea da jos. Exista o legătură între toate astea? Dacă da, care era?

Absentă, mai luă o îmbucătură mică din salată și puse jos furculița:

— Annie, cred că o să te ascult. O să fac un duș, să iau o carte și să mă bag în pat. Am nevoie să fiu odihnită mâine, altfel o să fiu cea mai nesuferită sărbătorită de pe fața pământului. Mai ales că nici nu-mi doream…

— La, gata! Lisa Whelan, taci din gură! Nicio fată nu ar trebui să împlinească șaisprezece ani fără o petrecere! Du-te la culcare acum și o să vezi

că o să te trezești cu altă perspectivă. Promit. Așa că mișcă-ți fundul în pat. Strâng eu aici.

Lisa se ridică de la masă, chicotind, își pupă lipicios mătușa pe obraz, apoi țopăi în sus pe scări.

— Noapte bună! strigă, înainte să închidă ușa camerei ei.

Poate că Annie avea dreptate. Poate că exista o explicație absolut rațională pentru toate astea, iar ea era pur și simplu prea obosită și copleșită ca s-o vadă. Avea să se gândească mai bine de dimineață.

CAPITOLUL 4

Foc. Ceva ardea, dar ea nu vedea ce anume. În schimb, simțea mirosul de lemn ars și fumul înecăcios. Deschise ochii și realiză că se afla în patul ei, iar camera era plină de fum. Să *fie casa? Cabana lor de lângă mare? Oare asta ardea? Sări din pat și fugi la ușă: era fum peste tot.*

— Annie! Annie, unde ești?

Tușind și de-abia văzând pe unde mergea, din cauza fumului care îi irita ochii și-i făcea să *lăcrimeze, Lisa ar fi vrut să alerge la camera mătușii ei, dar flăcările îi blocau drumul. Așa că se întoarse în dormitorul ei, înșfăcă o pătură cu care să se acopere și, după o scurtă ezitare, țâșni prin foc spre ușa lui Annie.*

— Of, de ce n-oi fi udat pătura înainte să fac asta?

Se aștepta ca materialul să ia foc, așa că trebuia să se miște foarte repede dacă voia să ajungă teafără la camera mătușii ei și apoi jos.

Dar pătura nu ardea. Nu prinse nici măcar o scânteie. Lisa săltă colțul de țesătură care îi acoperea fruntea și aruncă o privire în jur: era foc peste tot, mai puțin în jurul ei. Era ca și cum flăcările ar fi fugit de ea. Ca și cum i-ar fi făcut loc să treacă. Se opri, apoi făcu un pas timid în față. Flăcările se dădură de-o parte și de alta și îi deschiseră o potecă îngustă pe podeaua fumegând. Spre surpriza ei, scândurile nici măcar nu îi frigeau tălpile desculțe. Merse pe acea potecă până la ușa mătușii ei. Tocul ardea, iar lemnul din care era făcut se tânguia trosnind.

— Annie! Annie, ești bine? Încerc să intru și să te scot de acolo!

De teamă să nu-și ardă palma, Lisa își înfășură degetele în marginea păturii și se întinse să apese pe clanță. Însă, în secunda în care ridică mâna, flăcările se retraseră.

— Ce naiba…

Atinse clanța cu vârful degetelor: era caldă, însă nu fierbinte. O *apăsă și împinse ușa.*

Aparent adormită, Annie era întinsă pe pat și abia își trăgea răsuflarea.

— Annie! Annie, *trezește-te! Trebuie să plecăm acum!*

Lisa o zgâlțâi, însă degeaba. Fugi în baia vecină, udă un prosop și i-l puse mătușii ei pe față. Senzația bruscă de umezeală rece o trezi imediat pe femeie. Când trase aer în piept, Lisa o apucă de umeri:

— Haide, trebuie să mergem! Acum!

— Doamne, dar cum o să trecem de flăcări? N-o să reușim niciodată să traversăm holul!

— Ba da. Hai, ridică-te și vino după mine! Nu cumva să-mi dai drumul la mână!

Annie ezită, dar făcu ce spunea Lisa. Fata deschise drumul prin focul care le mistuia casa, pe scările care trosneau necontenit, apoi afară, pe ușa din față.

Câțiva vecini văzuseră fumul și flăcările și sunaseră imediat la Urgențe, așa că sirenele mașinilor de pompieri se apropiau tot mai mult.

— Lisa, am…

Annie se înecă. Gâtul o ustura cumplit de la tot fumul pe care îl inhalase.

— Șșșt… încearcă să te concentrezi pe respirație, OK?

— Da, dar voiam să-ți spun că… am văzut ce ai făcut.

— Ce anume? Te-am scos de-acolo, nu?

— Nu asta – adică da, și asta, și îți mulțumesc! Mi-ai salvat viața, când eu sunt cea care ar trebui să aibă grijă de tine, nu invers; dar am văzut ce ai făcut cu focul, cum l-ai alungat…

— N-am făcut așa ceva. O *fi fost de la curent, că toate geamurile s-au spart. Cred că am avut noroc, atâta tot.*

Încă tușind și înecându-se, Annie o luă pe Lisa de mâini și o privi adânc în ochi:

— Lisa. Oprește-te. Pe mine m-a sărit, dar tu îl ai. Darul..

— Dar? Ce dar?

— Da' lacomă mai ești…

Pleoapele Lisei fluturară, apoi se deschiseră. Annie stătea pe marginea patului, exact ca în dimineața de mai-nainte. Nu era fum, nici foc; doar țipetele pescărușilor înfometați și mirosul oceanului. Fata își trecu palmele peste față; îi venea să plângă de ușurare. Oftă adânc și dădu din cap:

— Chiar a fost un vis, așa-i?

— Păi, da… Am urcat pentru că mă strigai și mormăiai ceva despre nu știu ce dar. Ce s-a întâmplat cu „nu-mi trebuie toate chestiile pe care mi le-ai cumpărat", hm? Acum ne trebuie un dar nou?

— Nu, visam despre… Mă rog, nu contează. A fost un coșmar idiot. Ăăă… auzi, a ars ceva pe aici?

— Pfoa, aproape că am ars ouăle, dar am ajuns la ele în timp util. Oricum, n-aș spune că aptitudinile mele culinare sunt chiar de coșmar, spuse Annie, prefăcându-se ofensată.

Lisa chicoti. Deci fusese doar un vis. Două coșmaruri în două zile, însă… nimic mai mult. Slavă Domnului.

— Deci înțeleg că micul dejun nu e periculos, până la urmă?

— E, acum chiar că sunt jignită, spuse Annie și porni, grăbită, spre ușă. N-ai decât să mănânci cereale cu lapte, dacă ți-e prea frică să mănânci ce am pregătit eu. Omleta mea nu e pentru lași.

Fata chicoti și aruncă o pernă spre Annie, dar nimeri ușa pe care mătușa ei o închisese la țanc.

Un gând nu-i dădea pace adolescentei:

Nu cumva…

Își atinse pandantivul: era cald, iar senzația îi umplea pieptul. Se dădu jos din pat și merse la oglinda din baie. Așa cum bănuia, simbolul focului aruncă o lumină aurie. La fel și ochii ei.

*

În casă și pe plajă mișunau colegii de școală ai Lisei. Annie și Jonathan puseseră la cale petrecerea perfectă. Câțiva puști reușiseră să strecoare băutură și aproape toată lumea era ametită și fericită. Lisa primise tone de cadouri și absolut toate îi plăceau la nebunie. Muzica bubuia, oamenii dansau, iar Annie comandase o mâncare excelentă.

— Annie, e… wow!

Femeia zâmbi în colțul gurii:

— Ești sigură? Credeam că nici nu vrei petrecere.

Lisa râse și o îmbrățișă; de pe buzele ei răzbătea un iz discret de bere.

— Lisa Whelan, ai băut cumva?

Fata se desprinse din îmbrățișare și făcu ochii mari, în timp ce mâna îi zbură la gură.

— Am gustat doar puțin…

— Bravo. Altfel, n-ar fi fost o petrecere de șaișpe ani reușită, nu? spuse Annie, cu un zâmbet năstrușnic.

Nu foarte convinsă, Lisa zâmbi întâi timid, apoi izbucni în râs.

— Ce-aveți amândouă? Ce-ați luat?

Cu un pahar de plastic plin de bere în mână, Jonathan se apropiase de cele două care deja râdeau isteric.

— A, nimic, tocmai îi spuneam Lisei că o să fie pedepsită până face șaptește ani pentru că a băut astă seară.

Brusc, Jonathan își dori să ascundă paharul la spate când văzu privirea severă a lui Annie. Apoi femeia râse și îi dădu un pumn ușor în umăr:

— Relaxați-vă, amândoi. Nimeni n-o să fie pedepsit. Astă seară nu se pune, OK? Pe bune, glumeam. Trebuie doar să…

Fu întreruptă abrupt de chiote și chițăieli care veneau de lângă apă.

— Poate că ar trebui să mergem să vedem ce-i acolo, spuse Lisa.

Îi luă de braț pe Jonathan și pe Annie și porniră spre sursa gălăgiei. Era un grup de puști care stăteau aplecați peste ceva.

— Care-i treaba?

— Mike a adus artificii. O să le aprindă pentru tine, Lisa, răspunse unul dintre băieți.

— Mă, da' sunteți siguri că știți cum să umblați cu alea? întrebă Annie, ușor îngrijorată.

— Sigur, domnișoara Whelan, nu vă faceți griji. Am făcut asta de nu știu câte ori la clubul unde pun muzică, răspunse băiatul pe nume Mike.

Își făcu de lucru cu o brichetă și cu unul dintre dispozitive, încercând să-l aprindă, însă fără succes.

— Mă lași și pe mine să încerc? întrebă Jonathan.

— Jon, ai grijă să nu te rănești, spuse Lisa.

Prietenul ei luă de la Mike bricheta și artificiul și repetă acțiunile pe care le făcuse și celălalt băiat. O dată, de două ori, apoi…

— Ieeeeeee! A mers!

Puștii chiuiau și se uitau la panglica de scântei care se răsucea pe deasupra nisipului. Jonathan zâmbi și mai luă un artificiu din cutie. Îi dădu foc, dar, spre deosebire de primul, acesta se aprinse imediat. De fapt, totul se întâmplă atât de repede, încât nu mai apucă să-l arunce pe plajă, la distanță. Scânteile îl luară prin surprindere și încercă să-i dea drumul din mână, însă era prea târziu. O mică scânteie îi ateriză pe păr și se transformă rapid în flacără.

Strigătele de încântare deveniră urlete de groază, iar mâinile lui Jonathan zburară spre păr,

într-o încercare disperată de a stinge focul.

Fără să știe ce face sau de ce, Lisa fugi spre el, cu brațele întinse. Înainte ca palmele ei să atingă pielea băiatului, flăcările dispăruseră. Băiatul se prăbuși în nisip.

— Doamne, Jon, ești bine? întrebă ea.

— Cred… cred că da. Merci, Lisa.

— Te doare? Ar trebui să chemăm o ambulanță.

— Nu-i nevoie, că nu mă doare. Chiar deloc.

— Aiurea. Ești în stare de șoc, d-aia nu simți, spuse Annie.

Confuz, Jonathan se ridică și își pipăi ușor scalpul; chiar nu-l durea.

— Nu, chiar mă simt bine. Hai, că nu vreau să stricăm petrecerea Lisei…

— Jonnie, termină cu tâmpeniile. Lasă-mă să mă uit.

Annie aprinse lanterna de pe telefon și se aplecă să se uite mai bine la capul băiatului. La spate, părul îi era ars până la rădăcină; ceafa nu îi mai era acoperită de coama aurie. Dar pielea arăta absolut normal. Nu avea nici măcar o pată roșie, darămite bășici. Se încruntă. Era prea ciudat. Văzuse flăcările. Știa cum arată pielea arsă. Cu toate astea, Jonathan nu avea niciun semn.

Lisa nu avea nevoie să se uite. Știa deja că prietenul ei e bine. Atunci când întinsese palmele spre capul lui, fusese ca și cum ar fi alungat flăcările. Focul se ferise, pur și simplu, din calea ei. Și, exact ca lemnul din vis, pielea lui Jonathan își redobândise temperatura și aspectul normale.

Instinctiv, își atinse pandantivul. Era cald. Își feri privirea, pentru că simțea că ochii îi aruncă sclipiri aurii.

— Hm, chiar pari să fii bine. Doar că, acum, o să ai nevoie de altă tunsoare, spuse Annie și stinse lanterna.

Băiatul își pipăi ceafa și simți pielea cheală.

— Ei, măcar nu e în față. Și nu am nici arsuri, ceea ce e noroc chior, spuse el.

— Clar, ciripi Lisa. Hai să scăpăm de artificiile alea, băieți. Cred că ne-ajung senzațiile tari pentru seara asta, le spuse celorlalți.

Întruchiparea desăvârșită a dezolării, Mike se apropie de ea:

— Lisa, îmi pare tare rău. N-am vrut să iasă așa. Am vrut doar să…

— Hei, știu că ai vrut să faci bine. Stai calm. A fost un accident, n-ai de ce să te simți aiurea. În plus, Jon e OK; a fost doar o sperietură. Gata, hai să bem ceva. Și tu, Jon. Chiar meriți.

*

Mult mai târziu, după ce ultimul invitat plecase, Lisa și Annie își spuseră noapte bună și se retraseră în camerele lor. Însă niciuna nu putea să doarmă. În spatele ușilor închise, fiecare stătea în patul ei, cu ochii în tavan și cu mintea morișcă.

Annie nu-și putea lua gândul de la felul miraculos în care pielea lui Jonathan rămăsese neatinsă de focul care îi mistuise părul. Oare se panicase ea și făcuse din țânțar armăsar? Se putea ca flăcările să fi atins doar vârful șuvițelor? Dar părul arde aproape instantaneu.

Poate că era ud.

Și Lisa? Uitase să verifice dacă nepoata ei avea palmele arse. Dar fata nu părea să aibă dureri sau vreun alt fel de disconfort, în ciuda faptului că stinsese părul lui Jonathan cu mâinile goale.

Sau nu făcuse asta?

Acum, dacă se gândea mai bine, Annie nu mai era sigură dacă Lisa chiar îl atinsese pe băiat înainte ca acesta să se prăbușească. Atunci cum se stinseseră flăcările?

Rahat, poate că s-au stins singure. Poate că părul era umed de la briză și focul s-a dus de la sine. Cred că analizez prea mult.

Annie stinse veioza și închise ochii, forțându-se să doarmă.

*

Curioasă, Lisa își studia mâinile. Parcă și le privea pentru prima oară. Nu căuta urme de arsură; știa că nu avea să le găsească. Își amintea prea bine cum fugise focul de ea. Exact ca în vis.

Stai un pic… Întâi am visat despre ocean; a doua zi am descoperit ciudățenia aia cu respiratul sub apă. Apoi am visat că luase casa foc. Astă seară am alungat flăcările din părul lui Jon. Și simbolurile… felul în care se aprind după fiecare dintre… dintre revelațiile astea…

Neatentă, își atinse pentagrama, iar aceasta izvorî un val de căldură care îi pătrunse în piept, ca și cum i-ar fi încuviințat gândurile, îmboldind-o să meargă mai departe. Legănată de senzația plăcută, Lisa se relaxă și se lăsă în voia somnului. Începea să nu se mai teamă de schimbările prin care trecea, nici de lucrurile pe care le afla despre ea însăși. Realiză, surprinsă, că aștepta cu nerăbdare următorul vis.

CAPITOLUL 5

Aerul era greu de sare și nisip. Și se mișca repede, prea repede și prea furios. Strângându-și hainele mai aproape în jurul trupului ud, Lisa continuă să meargă înainte, dar vântul puternic îi făcea înaintarea aproape imposibilă. Avea impresia că păşeşte pe Lună; tălpile îi alunecau pe nisip, oricât de mult s-ar fi străduit să se țină pe picioare.

Tot ce știa era că trebuie să iasă din spațiul deschis. Să ajungă într-un loc sigur. Cea mai bună variantă era subsolul casei, dar nu era sigură că va reuși să ajungă până acolo. Tornada se apropia rapid.

„Cine naiba s-ar fi gândit vreodată că o tornadă o să lovească San Soledad? Nu s-a mai întâmplat niciodată. Cel puțin, nimeni nu-și amintește ca așa ceva să fie menționat măcar în istoria orașului. Fir-ar…”, își spuse, și simți cum vântul o împinge înapoi cu și mai multă forță.

Era la câteva sute de metri de casă, dar, judecând după intensitatea furtunii, șansele ei de a ajunge acolo în timp util slăbeau cu fiecare clipă. Panica începu să-i strângă pieptul într-o chingă; Lisa încercă să meargă mai repede, însă călcă pe una dintre pietrele alunecoase îngropate pe plajă. Furtuna spălase nisipul de pe stânci și le dăduse un luciu periculos. Fata se dezechilibră și căzu cu capul înainte. Abia apucă să se proptească într-o mână, cât să nu-și rănească fața; încercă să se ridice, dar alunecă din nou. Gemu de furie și frustrare și, încă în genunchi, ridică privirea spre cerul apăsător și întunecat care continua să-i toarne pe față apă ce-i lipea șuvițe ude pe ochi și frunte.

— Ce dracu’ ai? Nu mai poți să stai câteva minute?

Răspunsul fu o rafală și mai puternică.

Udă până la piele, înfrigurată și speriată, Lisa începu să plângă în hohote, iar brațele îi zburară în sus, spre norii negri care păreau să se îndesească pe clipă ce trecea:

— Oprește-te! Nu vreau decât să ajung acasă! Lasă-mă să merg! strigă ea, cu ochii închiși strâns.

Dintr-odată, nu-și mai simți fața biciuită de vântul care, până atunci, îi torturase pielea cu mii de grăunțe de nisip. Încă auzea furtuna, dar nu o mai simțea.

Încet, Lisa deschise ochii și văzu că peste tot în jurul ei văzduhul se învolbura și urla amenințător. În jurul ei. Dar nu lângă *ea. Se trezi într-un cerc de liniște.*

„Oare sunt în ochiul furtunii? Dar cum? Doar nu s-a mișcat odată cu mine, deci cum e posibil să fiu nevătămată? Ba chiar… parcă aș fi izolată, cumva.”

Lisa se ridică în picioare, cu grijă, și porni din nou spre casă. Cercul nemișcat o însoțea. Grăbi pasul, cu ochii la nisipul și lemnul uscat pe care furtuna le ridica, furioasă, în aer. Marea, marea ei iubită urla și se lovea de țărm ca un animal furios. Haosul era pretutindeni, însă ea mergea ca printr-un tunel de pace și liniște.

Ajunse la ușa casei de lemn și se năpusti înăuntru, strigându-și mătușa:

— Annie*! Annie, ești acasă? Ești OK?*

Cum nu primi niciun răspuns, fata începu să alerge dintr-o cameră în alta, strigând-o în continuu. Termină de căutat în toată casa goală; atunci, coborî și se lăsă să cadă pe un scaun, în bucătărie. Mătușa ei nu era nicăieri.

Luă telefonul și formă numărul lui Annie. Spre surpriza ei, rețeaua funcționa și cineva chiar răspunse. Doar că nu era vocea mătușii ei, ci a unui bărbat. Pe un ton răgușit și sarcastic, acesta spuse:

— Annie nu poate să vină la telefon acum. Pentru asta trebuie să oprești vântul.

— Ha? Ce legătură are vântul? Cine ești? Și cum adică trebuie să opresc vântul?

Din telefon se auzi un hohot de râs, apoi bărbatul vorbi din nou:

— Vai de mine, ce curioasă ești, Lisa. Toate la vremea lor, draga mea. Toate la vremea lor. Întâi și-ntâi: oprește vântul. Doar tu poți face asta.

— Ești nebun? Cum dracu' să fac eu asta? Și de unde știi cine sunt?

Bărbatul închise, fără să spună nimic. Lisa trânti telefonul pe masa din bucătărie și fugi la ușă. Se uită afară prin micul geam: furtuna căpăta tot mai multă forță. Trase adânc aer în piept și își adună curajul necesar pentru ce avea de făcut. Părea o nebunie, însă nebunia începuse deja să devină normalul ei. Nu putea decât să încerce.

Cu mâna încleștată pe clanță, Lisa închise ochii și se opri o clipă; apoi ieși în vijelia nebună. Își protejă ochii cu brațul stâng și ridică mâna dreaptă spre cerurile furioase. Își imagină că împinge la o parte norii și vântul, așa cum ar împinge o poartă grea. Își simțea palma arzând de la efort, iar arsura i se strecura în sus, pe braț, spre umăr, dar nu se lăsă. Nu înainte de a simți că rezistența scade. Continuă să împingă, însă, până când simți că nu i se mai opune nimic.

— Oprește-te, șopti, apoi își coborî brațele și deschise ochii.

Furtuna trecuse. Norii grei se zăreau undeva, departe, peste largul mării. Soarele își făcea timid apariția printre Cumulușii pufoși care pătau cerut albastru.

Uluită, Lisa își privi palma dreaptă: era umflată și roșie, de parcă ar fi împins, într-adevăr, o *greutate. Își aminti conversația ciudată pe care tocmai o purtase cu acel bărbat necioplit și fugi înapoi în casă. Înșfăcă telefonul și formă din nou numărul lui Annie.*

— Vezi? Ți-am zis că o să reușești.

— Da, am reușit. Dar cine mama naibii ești?

Bărbatul râse, însă de data asta era un râs sincer și amuzat.

— Ți-am spus: toate la vremea lor, Lisa. Annie o să te cheme imediat.

— Așteaptă! Tot vreau să știu…

— Lisa!

— Annie? Ești OK?

— De ce n-aș fi?!

— Din cauza furtunii… și a bărbatului…

— Hei, ia deschide ochii imediat și spune-mi despre ce bărbat vorbești, Lisa Whelan! Pe cine visai?

Lisa se trezi brusc și aproape că sări din pat. Aplecată deasupra ei, Annie o privea cu o mină îngrijorată. Fusese tot un coșmar. Fata se lăsă să cadă înapoi pe pernă și oftă.

— Îmi pare rău. Cred că am visat urât.

Annie o privi bănuitoare, apoi decretă:

— Ascultă, puștoaico, ăsta devine deja un obicei. E a treia zi la rând când ai coșmaruri. Ce se întâmplă?

— Nimic, pe bune… Poate că e din cauza chestiei de aseară, cu Jon și cu artificiile și toate alea. Habar n-am.

Femeia cercetă fața Lisei, în căutarea oricărui semn că i-ar ascunde ceva; nu găsi nimic. Oftă, apoi se așeză pe pat.

— Jon e jos, i-am făcut micul dejun. Vrea să mergi cu el să se tundă. Zice că are mai mare încredere în gustul tău decât în al lui, așa că tipul ăsta pe care zici că l-ai visat tre' să cam facă pași. Dar cine era, că n-ai zis? Vreunul dintre băieții de la școală?

Deși poza în relaxată, Annie știa că Lisa a ajuns la o vârstă dificilă; că avea să devină interesată de băieți, că hormonii i-o vor lua razna și că era datoria ei, ca mătușă, să-i țină locul lui Shelley.

Annie nu era mama Lisei, iar asta nu făcea decât să-i îngreuneze misiunea. Responsabilitatea ei era uriașă. Tot ce putea face era să fie destupată la minte și să încerce să-i fie prietenă fetei, păstrând deschise toate canalele de comunicare cu ea.

— Nu, Annie, bleah! N-a fost nimic de genul ăsta. Nici măcar nu i-am văzut fața în vis. Habar n-am cine era, am vorbit cu el la telefon. Îl rugam să mi te dea pe tine și el nu voia.

— De ce nu?

— Din cauza furtunii.

— Aha… Copilu', n-ai nicio noimă. Ridică-te, îmbracă-te și vino să bei niște cafea. Jon abia așteaptă să scape de freza aia dubioasă, post-artificii. A, apropo: își ascunde părul ars sub un batic bleu- marine care îi scoate ochii în evidență într-un fel foarte mișto. E cam drăguț, știi? Ai observat vreodată asta?

Lisa făcu ochii mari și izbucni în râs. Jon? Hai, măi… Îl știa dintotdeauna și îi era ca un frate. Nimic mai mult. Niciodată nu avea să fie mai mult. Nu putea. Nu puteau. Nu, nu.

Apoi se încruntă un pic în sinea ei, când realiză că prietenia platonică definea, de fapt, relația ei cu băieții în general. Sigur, Jon aproape că făcea parte din familie și era sigură că și lui i s-ar fi părut total aiurea ideea de a o privi altfel decât ca pe prietena lui din copilărie. Totuși… Erau atât de multe fete de vârsta ei care aveau alaiuri întregi de băieți – drăguți – ce se țineau după ele ca niște cățeluși. Ei nu i se-ntâmplase niciodată asta. Și, lăsând modestia la o parte, chiar era o fată drăguță. Pielea ei mereu bronzată, de culoarea caramelului, părul lung, ondulat, cu șuvițe castanii și de culoarea mierii, care cădea ca o cortină în spatele corpului ei suplu… Arăta mai bine decât multe dintre prietenele ei. Cu toate astea, privirile băieților păreau să o ocolească mereu.

— Hei! Mai ești aici?

Vocea lui Annie o smulse pe Lisa din gânduri; dădu din cap și se ridică din pat.

— Fac un duș rapid și vin imediat.

După câteva minute, stătea în fața oglinzii ca să-și confirme ceea ce știa deja: pe pandantiv, simbolul aerului se aprinsese. La fel și ochii ei.

*

După ce alesese o tunsoare *șmecheră* pentru prietenul ei, Lisa se hotărâse să-l aștepte în fața salonului. Era prea plictisitor să stea, pur și simplu, și să se uite la stilist cum lucrează. Se așeză pe o bancă, la umbra unui palmier, să bea un smoothie și să privească oamenii care treceau pe stradă. Îi plăcea la nebunie să facă asta. Se potrivea cu firea ei introvertită și tăcută. Se simțea bine când se uita la oameni pe care nu-i cunoștea, dar despre care își putea imagina lucruri. Cine erau, cu ce se ocupau, dacă erau fericiți sau nu. Dacă urmărea un cuplu, încerca să ghicească în ce direcție mergea relația respectivă.

Tipul ăla… O ține de mână și îi zâmbește, dar vrea s-o părăsească. Pentru că ea l-a înșelat și el știe asta.

O senzație stranie o făcu să tresară: asta nu era ghiceală. Cumva, *știa* că e adevărul despre cei doi. Dar de unde? Nu-i mai văzuse în viața ei. Habar n-avea cine erau, darămite să cunoască detalii despre relația lor. Și totuși…

Mbun, mi-a luat-o mintea pe cărări.

Alungă acest gând și încercă să se concentreze pe altceva. O pagină de ziar, ruptă, plutea spre ea, purtată de briza care abia reușea să răcorească ziua toridă de vară. Atunci își aminti cel mai recent vis. De-acum, era sigură că imaginile care îi bântuiau nopțile erau mai mult decât simple produse ale subconștientului ei. Violența și angoasa din visele ei încă o cutremurau, dar alese să învețe din ele, în loc să se sperie. Fixând cu privirea bucata murdară

de hârtie, își aduse aminte cum, în vis, împinsese norii și furtuna controlând cumva curenții de aer. Oare putea face asta acum? Ar trebui să încerce?

Fără prea multă pregătire, ridică discret mâna dreaptă și întoarse palma către intrusul zburător. Trăgând ceva din adâncul ființei ei, adună acea energie în palma pe care o folosi ca să împingă aerul din apropiere. Uimită, văzu cum hârtia rămâne pe loc, ca suspendată de un fir invizibil, apoi își schimbă traiectoria și se îndepărtează încet, așa cum îi comandase.

Poate că e o coincidență. Poate că vântul şi-a schimbat direcţia pur şi simplu, nu-i nimic supranatural în asta.

Lisa ridică privirea spre marele palmier sub care stătea și observă că briza mișca frunzele arborelui spre stradă. Se uită în jur, să se asigure că nu o vede nimeni. Sări în picioare, ridică brațul drept cu palma întoarsă în afară, ca și cum și-ar fi protejat ochii de soare, și se prefăcu că privește spre vârful palmierului. Frunzele se mișcară spre ea. Apoi spre stradă. Din nou spre ea. Mișcările pe care le făcea mâna fetei determinau briza să se întoarcă într-o direcție sau alta. Lisa se juca acum cu aerul ca și cum ar fi făcut mici valuri într-un lighean.

Convinsă în sfârșit că nu era o simplă coincidență, Lisa se așeză înapoi pe bancă. Exact ca în vis, fata își verifică palma și văzu că era roșie și pulsa de parcă ar fi împins cu ea un zid de cărămidă.

Pandantivul trimitea din nou valuri de căldură în pieptul ei. Ochii îi ardeau auriu.

— Hei, ia uite. Îți place?

Jonathan tocmai ieșise din frizerie și radia de încântare. Lisa tresări și se întoarse spre băiat, uitând să-și pună ochelarii de soare înainte să facă asta.

— Aoleu, Lisa, ce-i cu ochii tăi?

— Cum adică? întrebă ea, ascunzându-și repede irișii luminoși în spatele lentilelor fumurii.

— Zici… zici că au luat foc sau ceva.

— Haha, ăla ți-a tăiat un pic și din creier, odată cu părul? E de la soare, tâmpitule, nu vezi ce puternic e? Am citit pe net că e furtună solară sau ceva, nu mai știu. Și da, îmi place cum îți stă. În fine, ești gata? Că m-am prăjit de tot aici. Hai să mâncăm ceva bun la Jimmy's. Mă gândesc la niște paste… Tu ce zici?

— Da, nu știu, poate că îmi iau o pizza. Dar ești sigură că n-ai nimic?

Băiatul o privea îngrijorat.

— Frate, tre' să mănânci urgent. Cred că ți-a scăzut glicemia, de aia ai vedenii. Hai! ciripi Lisa, trăgându-l de mână.

Restaurantul italian era la vreo două străzi distanță și spera ca ochii să-i revină la normal până ajungeau acolo.

Adevărul e că era destul de speriată. Nu avea idee ce era asta și de ce i se întâmpla tocmai ei. În același timp, însă, era și încântată. Se simțea puternică, întărită. Și presupunea că avea să mai urmeze un singur vis prevestitor. Acela de care se temea cel mai tare.

CAPITOLUL 6

— Lisa… Lisa, deschide ochii…

Fata se foi și scânci în somn, dar rămase cu ochii închiși.

— Lisa, deschide ochii imediat!

Prin mintea-i înceţoşată, Lisa realiză că nu era vocea lui Annie. Nici a lui Jonathan. Era… dar n-avea cum! Era el, bărbatul acela necioplit care îi spusese să oprească vântul.

Deschise brusc ochii într-un întuneric adânc. Clipi și își frecă fața, apoi încercă să-și dea seama unde e. Nu vedea nimic. Părea că cineva aruncase peste ea un văl negru, dens și greu.

— Unde ești? Arată-te! spuse ea, furioasă.

Se auzi un chicotit, urmat de un oftat.

— Of, Lisa. Tot nerăbdătoare, hm? Sunt aici. Cu tine. Așa cum am fost mereu. N-a venit vremea să mă vezi. Nu încă. Întrebarea și mai importantă este dacă tu *știi unde ești.*

— Nu, pentru că nu văd nimic, nenorocitule. Ce-ai făcut? Unde m-ai dus?

— Nu te-am dus nicăieri, Lisa. Aici trebuia să ajungi.

— Ce înseamnă „aici”? E beznă ca-n mormânt.

— Exact.

Panica începu să-i paralizeze șira spinării.

— Am murit? Despre asta e vorba?

— Nu, cu siguranță nu. Ești chiar foarte vie. Forța ta vitală crește pe zi ce trece. E adevărat, însă, că ești sub pământ.

Acele ultime vorbe o strânseră de gât ca niște degete de fier. De parcă i-ar fi citit gândurile, bărbatul spuse:

— Respiră, Lisa. Nu ai murit și nici nu vei muri. Nu acum, nici mai târziu. Respiră. Ai destul aer. Dar trebuie să găsești o cale să ieși de aici.

Fata se concentră pe vocea răgușită și își repetă în minte vorbele lui – avea destul aer. Tot ce

trebuia să facă era să respire. Încet, gâtul ei se deschise și lăsă aerul să-i pătrundă în plămâni.

— OK. Cum ies?

— Descoperă singură, micuțo. Cum ai supraviețuit sub apă? Cum ai izgonit flăcările? Cum ai alungat furtuna?

— De unde știi despre apă și foc?

— Pur și simplu știu. Acum răspunde-mi.

Lisa se supuse vocii autoritare și mintea îi zbură înapoi, la acele momente despre care vorbea bărbatul. Chiar, cum făcuse toate acele lucruri? După ce se gândi câteva secunde, șopti:

— Am crezut. Am crezut că pot. Am știut *că pot.*

— Bravo, o încurajă el. Și ce-ți spune asta? Ce trebuie să faci acum?

— Să cred că pot ieși.

— Așa, Lisa mea!

— Nu sunt deloc a ta, scârbă. Și de ce îmi faci asta?

Bărbatul râse cu poftă.

— Nu-ți fac nimic. Ce fac, fac pentru *tine.*

— Mda, ce să zic, nu prea am de ce să-ți mulțumesc, nemernic ce ești.

— Fă-mă cum îți vine la gură, micuțo. Dar concentrează-te la problema actuală. Ieși de aici. O să găsești în tine tot ce îți trebuie.

Fără să știe de ce, Lisa începu să se concentreze pe pandantiv. Căldura lui îi pătrunse în piept, apoi mai departe, în adâncul ființei ei, până când începu să se transforme în curaj. Întinse mâinile și pipăi timid pereții închisorii ei subterane: țărână. Se afla într-o gaură săpată undeva, în pământ. Simți că o cuprinde iar panica la gândul că este îngropată de vie.

— Lisa… De ce ți-e teamă? Ai supraviețuit oceanului, ai îmblânzit focul și ai supus vântul. Acum ți-e frică de puțin praf? Asta nu e Lisa mea…

— Încetează odată să-mi mai spui așa! Nu sunt Lisa ta, nu îți aparțin! strigă ea și, aproape

imediat, simți cum curajul care începuse s-o umple este înlocuit de altceva. Ceva mult mai puternic: furie. Pentru că această creatură o chinuia și își bătea joc de ea; pentru că ajunsese în situația asta și pentru că îl lăsase să o vadă speriată și neajutorată. Toată această mânie se contopi cu energia pe care pandantivul o emana ca pe un șuvoi constant și se transformă într-o forță care cerea să fie eliberată.

Închise ochii strâns și, cu un mârâit ca de animal sălbatic, întoarse palmele în sus, lăsând toată acea frustrare să erupă din ele. O vreme, căldura emanată de mâinile ei se luptă cu pământul de deasupra; până la urmă, stratul de țărână explodă precum craterul unui vulcan.

Când simți că nu mai are ce să împingă, Lisa trase cu ochiul printre pleoapele întredeschise. Prin norii de praf se zărea un petic de cer albastru. Închise ochii la loc și din ei începură să curgă lacrimi tăcute ce lăsau urme curate prin stratul de țărână de pe fața ei. Un zâmbet mic i se strecură pe buze.

— Vezi? Ce ți-am spus eu? Puțin praf n-a făcut niciodată rău nimănui. Bravo, fetițo.

Agasată, Lisa își șterse fața cu dosul palmei înainte să vorbească:

— Încetează. Taci. Și nu mă mai lăuda ca și cum aș fi animalul tău de companie sau ceva.

— Of, micuțo, dac-ai ști… Dar nu ești pregătită încă.

— Pregătită? Pregătită pentru ce? Uite care-i treaba, m-am prins: pandantivul, visele, toate lucrurile pe care, mai nou, le pot face… Cumva, pentagrama îmi dă puterea de a controla elementele. Nu știu cum sau de ce, însă ăsta e adevărul. Cumva s-a contopit cu mine și mă ajută să fac asta. Pentru ce altceva ar trebui să mai fiu pregătită? Am „absolvit" apa, focul, aerul și acum pământul. Gata. Sunt patru.

— Da, micuțo. Dar o pentagramă se numește așa pentru că are cinci colțuri. Ai enumerat doar patru elemente. Ceea ce este corect. Cum rămâne cu al cincilea colț?

— Nu… Nu știu. E un fel de simbol și pe al cincilea vârf, dar nu credeam că înseamnă ceva. M-am gândit că a fost pus acolo ca să arate drăguț.

Bărbatul izbucni într-un hohot nebun:

— „Drăguț”? Asta este cea mai bună glumă a mileniului! Dar ce zic eu? E cea mai bună glumă de la facerea lumii încoace!

— Încetează să mă iei peste picior și explică-mi, dacă ești așa deștept.

— Nu încă, Lisa. Nu încă. Ți-am spus că nu ești pregătită. Dar vei fi, curând. Iar eu te voi însoți la fiecare pas. Așa cum am făcut-o mereu.

— E a nu știu câta oară când spui asta. Ce dracu’ vrei să zici?

— Te cunosc de dinainte de a te naște, Lisa. Ești făcută din visele mele, dacă pot spune așa. De când ai deschis ochii pentru prima oară, și chiar înainte de asta, am fost acolo. Lângă tine. În urma ta. În tine.

— OK, ce spui acum e sinistru de-a binelea. Și de ce nu pot să te văd? Ești doar o voce din capul meu? Am luat-o razna?

Bărbatul râse ușor:

— Nu, micuțo. Ești cât se poate de sănătoasă. Nu normală, însă. Ești mult peste normal. Și, în sinea ta, știi asta. Ai simțit-o atunci când ai primit Steaua. Și o simți de fiecare dată când în ochii tăi strălucește focul meu.

— Focul tău?

— Da.

— Ce mai e și asta?

— Îți voi explica. Dar nu acum.

— Stai. Deci, tu îmi spui că ești real.

— Da.

— Atunci de ce nu te văd?

— Poți vedea frica? Sau bucuria? Nu. Asta le face să fie mai puțin reale?

— Ce ești?

— Sunt parte din tine. Și tu, parte din mine.

— Nu-nțeleg.

— Vei înțelege.

— În regulă. Tot cred că sunt nebună. Sau poate că tu ești nebun.

Bărbatul chicoti.

— Rămas bun deocamdată, Lisa. Ne vom reîntâlni curând.

— Pe bune, iar?

Vocea oftă și fata simți o atingere extrem de ușoară pe frunte, ca umbra unei mângâieri. O făcu să tresară.

— Da, micuțo. Iar. Să *nu-ți fie frică de mine; nu-ți sunt dușman.*

— Nu vrei să-mi spui cine sau ce ești, nu vrei să mi te arăți, dar insiști că ai fost mereu cu mine. OK. E o poveste de balamuc, dar OK. Și știe cum să-ți zic? Psihopatul Invizibil?

Bărbatul oftă din nou, apoi râse încet.

— M*-ai făcut scârbă, nemernic și psihopat. Ce-nseamnă un nume? Cheamă-mă cum vrei. Când va veni vremea, îmi vei ști numele. Acum trezește-te și încearcă să nu o sperii pe Annie din nou. Te iubește foarte mult și așa zisele tale coșmaruri încep s-o îngrijoreze. Să ne-ntâlnim cu bine, micuțo.*

Lisa deschise brusc ochii și îi lăsă pătrunși de lumina moale a dimineții care-i umplea camera. Ar fi vrut să plângă, să strige, să sară din pat și să o rupă la fugă, urlând; nu făcu nimic din toate astea. Se forță să-și controleze respirația și să se calmeze. Chiar fusese un vis. I-ar fi plăcut să poată spune că fusese *doar* un vis, dar, cumva, știa că discuția pe care o avusese cu acea… creatură era reală. Cine era bărbatul? Ce era el? Dacă, totuși, era pe cale să-și piardă mințile? Nu existaseră cazuri de boală

mintală în familia ei, însă lucrurile astea se puteau întâmpla din senin. Doar dacă nu cumva…

Fata ciuli urechile, încercând să prindă vreun zgomot; cel mai probabil, Annie era în bucătărie și pregătea micul dejun. Lisa se ridică încet din pat și merse la oglindă. Al patrulea simbol de pe pandantiv strălucea, iar ochii ei se aprinseseră.

Trecu la fereastră și se concentră pe o plantă de pe pervaz; începu să rotească mâna deasupra pământului din ghiveci, fără să-l atingă. Repede, gesturile ei dezveliră rădăcinile plantei. Lisa zâmbi și, tot fără să atingă ghiveciul, puse pământul la loc.

Adolescenta merse în baie și zâmbi din nou când apa începu să curgă din duș, doar pentru că ea îi *ceruse* asta.

Lisa nu avea habar ce i se întâmplă sau de ce. Tot ce știa era că, inexplicabil, putea controla elementele naturii și că „antrenorul” ei era un scrântit fără chip, fantomatic și sarcastic. Și, oricât de nebunească ar părea toată povestea, începea să-i placă.

CAPITOLUL 7

Trecuseră zile întregi; și nopți cu somn netulburat de vise prevestitoare sau conversații stranii. Lisa trecea prin rutina cotidiană – micul dejun cu mătușa ei și, uneori, cu Jonathan; mergea la plajă, înota, se întâlnea cu prietenii la un suc, o pizza și o plimbare. Lucruri obișnuite, pe care le făcea în fiecare vacanță de vară. Însă nimic nu mai era așa cum se obișnuise.

Când Annie nu era atentă, Lisa pocnea din degete ca să aprindă aragazul. O mică rotire a mâinii crea o gropiță în nisip, adâncă exact cât să țină bățul umbrelei de soare. Briza nu mai ridica pulberea fină de pe plajă ca să i-o arunce pe prosop și putea înota distanțe imense fără să fie nevoită să scoată capul din apă ca să respire.

Învățase cum să-și controleze noile puteri, fie și pentru astfel de acțiuni mărunte. În tot acest timp, avusese extrem de multă grijă să nu repete greșeala de a lăsa pe cineva să-i vadă ochii aprinzându-se sau, și mai rău, să realizeze ce putea ea să facă.

Fata nu se mai trezea urlând, iar Annie se bucura că o vedea odihnită atunci când cobora în fiecare dimineață. Ce nu observa, însă, era dezamăgirea întipărită pe fața ei.

Spre propria surpriză, Lisa se aștepta ca acela pe care îl numea de-acum Psihopatul Invizibil să-i apară din nou în vis. Cum asta nu se întâmpla, simțea că îi lipsește ceva. Ca și cum ar fi așteptat un prieten care-i trăgea clapa de fiecare dată. Nu credea că o să simtă asta. Era convinsă că avea să fie fericită, odată eliberată de testele lui crude și de râsul sarcastic. În schimb, se simțea… nu-i venea să creadă, dar se simțea incompletă.

Așezată pe plajă, cu pielea strălucind de la apa sărată care-i încâlcise părul lung, își coborî privirea spre Stea și își trecu vârfurile degetelor peste ea. Ultimul colț rămăsese întunecat. Era cel

îndreptat în sus, spre gâtul ei. Cel care purta un simbol misterios care nu se potrivea cu niciun element cunoscut. Cel despre care crezuse că are doar rolul de a face ca pandantivul să arate *drăguț.* Zâmbi pentru că își aminti cum răsese bărbatul când o auzise spunând asta. Zâmbetul îi păli când se gândi la cuvintele lui: *Te cunosc de dinainte de a te naște, Lisa. Ești făcută din visele mele, dacă pot spune așa. De când ai deschis ochii pentru prima oară, și chiar înainte de asta, am fost acolo. Lângă tine. În urma ta. În tine.*

Se încruntă. Despre ce vorbea? Era un fel de înger păzitor? Nu prea părea. Mă rog, asta dacă îngerii păzitori existau cu adevărat.

Lisa nu fusese niciodată prea înclinată spre religie. E drept, credea că există o putere supremă, o formă de energie misterioasă care conecta cumva tot ce există în Univers, dar n-ar fi băgat mâna-n foc pentru existența sfinților, îngerilor, demonilor, a lui Dumnezeu sau a Satanei. Din momentul în care fusese capabilă să gândească în profunzime chestiunea, se hotărâse că, din punctul ei de vedere, toate astea erau personaje de ficțiune pe care oamenii le creaseră ca să înțeleagă mai ușor ceea ce nu putea fi văzut sau măsurat.

Dar… chiar asta îi spusese bărbatul acela: bucuria sau frica nu pot fi văzute. Și totuși, ele există. Ca și el. Așadar, să fie un înger?

Lisa respinse cu un gest posibilitatea. N-avea cum să fie înger. Îngerii – dacă existau – nu erau ticăloși. Dar… atunci, să fie un demon? Nu, imposibil. Nu-i voia răul; ba chiar spusese că nu-i este dușman. Dacă ar fi fost malefic, ar fi putut-o răni foarte ușor. Poate că, până la urmă, era un înger. Unul foarte tupeist.

Râse în sinea ei și se ridică; voia să mai înoate puțin înainte de cină. Era al naibii de distractiv să nu-și întrerupă plimbările subacvatice pentru lucruri mărunte ca respirația.

*

Se îndepărtase destul de mult de țărm și înota în apa adâncă, unduindu-și trupul ca o creatură a mării, răsucindu-se în joacă printre peștii rătăciți care o priveau curioși, apoi țâșneau mai departe. Apa era elementul ei preferat, chiar dacă focul era cel mai spectaculos și mai înfricoșător dintre toate.

— Lisa, ai văzut vreodată cum aruncă o balenă apă?

Ce mama dracului…

Lisa fu cât pe ce să leșine de spaimă, mai ales că era sigură că nu visa. Și totuși, era acolo. Vocea lui. În mintea ei. Se simți întrucâtva ușurată; revenise. Dar senzația reconfortantă nu dură mult; o speriase, iar asta o scotea din sărite. Încercă să deschidă gura ca să vorbească, dar nu reuși să producă decât un gâlgâit.

De ce e aici dacă eu sunt trează? Ce mai vrea acum? se gândi ea.

— Doar să te învăț ceva nou.

— Doamne, cum de mă auzi?

— Ți-am mai spus că am fost mereu cu tine. În interiorul minții, trupului și spiritului tău. Sunt acolo chiar și atunci când nu mă poți simți sau auzi.

— Sinistru. Și tot nu mi-ai explicat chestia asta, să știi.

— Știu. Dar, deocamdată, hai să exersăm ceva nou, vrei?

— Ce, acum vrei să mă transform într-o balenă, sau cum?

Îi auzi râsul în capul ei.

— Nu, micuțo. Poți îndeplini această sarcină foarte bine în forma ta actuală. Vreau să încerci să miști apa de deasupra ta. Arunc-o în sus, așa cum ai făcut cu pământul sub care erai îngropată.

— De ce aș face asta?

— Pentru că face parte din pregătirea ta.

— Pregătirea mea.

— Da.

— Pregătirea mea pentru ce? Olimpiada Țicniților?

Bărbatul râse, iar ea ar fi putut să jure că, dacă el i s-ar fi arătat, l-ar fi văzut punându-și mâinile în cap.

— Ah, și iată de ce te-am ales: mintea ta e focul însuși. Nu, micuțo. Te pregătești să devii ceea ce îți este sortit să fii.

— Aha. Adică…?

— Îți voi spune după ce faci asta. Ia-o ca pe un bonus de succes.

Lisa se uită în sus; era *foarte* multă apă. Nu era sigură că putea face lucrul pe care i-l cerea bărbatul. Dar provocarea o motiva. Închise ochii și se concentră pe Stea. Îi ceru putere, își trase din ea sevă. Nu peste multă vreme, căldura pe care de-acum o cunoștea începu să-i circule prin trup, de la piept spre mâini. Când îi ajunse în vârful degetelor, ridică brațele și împinse, poruncind apei de deasupra ei să se miște. Simți cum greutatea scade; când ridică din nou privirea, văzu un vârtej înălțându-se către razele filtrate ale soarelui. Reușise. Zâmbi.

— Bravo, fetiță. Știam că ești îndeajuns de puternică.

Lisa se strâmbă când auzi alintul și îi răspunse:

— OK. M-am simțit bine când am făcut asta, recunosc. Acum vrei să-mi răspunzi la întrebare? De ce mi se întâmplă toate astea? De ce mie? Ce anume trebuie să devin?

— Aveam de gând să amân această dezvăluire…

— Lasă aburelile. Mi-ai promis.

Bărbatul râse.

— Celor ca mine nu prea le stă în fire să-și respecte promisiunile, știi?

— Și, mă rog frumos, ce vrei să spui cu „cei ca tine”?

— O *singură întrebare, micuțo. La care dintre ele vrei să-ți răspund? La cea despre mine sau la*

cea despre tine?

— Fie. Spune-mi despre mine. Ce sunt eu? Sau ce ar trebui să fiu?

Bărbatul oftă și tăcu preț de câteva clipe. Apoi răspunse abrupt:

— Cea mai puternică vrăjitoare din neamul tău.

Lisa gâlgâi și se înecă, încercând să râdă.

— Ce, mă? Nu există vrăjitoare, ciudatule!

— Ba cum să nu? Sunt chiar de mai multe feluri, dacă vrei să știi. Cele mărunte fac poțiuni. Cele mai bune controlează elementele. Cea Aleasă are ochii de foc, spiritul îi este precum apa și deține puterea de a mișca pământul. Cunoști pe cineva așa, micuțo?

— Prietene, uite care-i treaba: e mișto, ne-am distrat, se poate să fiu un fel de medium sau ceva pe-acolo, dar cam atât. Vrăjitorie… e deja prea mult, chiar și venind de la tine.

— Steaua pe care o porți acum a fost transmisă în familia ta de la o generație la alta. De fiecare dată, primei născute. Mătușa ta ar fi trebuit s-o primească, la rândul ei, dar am decis să aștept ca tu să vii pe lume. Știam că ea nu va avea o fiică, iar asta însemna ca darul liniei voastre de sânge să piară odată cu ea. Așadar, am făcut în așa fel încât să nu o poată purta. Înainte de tine a purtat-o bunica ta. Și, mai-nainte, mama ei. Mereu o femeie Whelan. Chiar este *cea mai puternică linie de sânge a meșteșugului vostru. Când o fată din neamul Whelan împlinește șaisprezece ani, Steaua cere să îi fie dată.*

— Cere? *Cum?*

— Arzând pielea celei pe care o poartă. Vrăjitoarea nu are de ales, trebuie să o înmâneze noii proprietare de drept.

— Annie știe toate astea?

— Nu. Așa cum am spus, am avut grijă ca Steaua să o „sară”. Mama ei – bunica ta – fusese prevenită să nu dea Steaua fiicei ei. Cu toate astea, a încercat și a dat greș. Atunci a înțeles că

Cea Aleasă va veni. Nu i-a vorbit niciodată despre meșteșug lui Annie. Tot ce trebuia să știe mătușa ta era că, atunci când aveai să împlinești șaisprezece ani, „ciudata moștenire de familie" trebuia să devină a ta.

— Deci bunica a fost vrăjitoare?

— Da. Chiar una destul de puternică.

— Nu știu ce să zic… Ea nu mai e și nu pot s-o întreb nimic sau s-o pun să confirme povestea ta, așa că ți-e ușor să bați câmpii.

— Să bat câmpii? Micuțo, consideră asta o temă pentru acasă. Cercetează istoria familiei tale. Vom vorbi după aceea.

— Și cam cum ar trebui să fac asta, hm?

Singurul răspuns fu tăcerea asurzitoare din adâncul mării.

CAPITOLUL 8

— Jon?

— Hm?

Stăteau amândoi întinși pe plajă, cu ochii închiși, lăsând soarele să le evapore apa sărată de pe piele.

— De când ne știm noi?

Băiatul se propti într-un cot și se întoarse spre Lisa, privind-o cu ochii mijiți:

— Ce te-a apucat? Doar ne știm dintotdeauna, ce întrebare-i asta? De la ce te-ai luat?

Lisa nu se clinti; zâmbi și rămase cu fața în sus, spre soare:

— Ce crezi tu despre mine?

— În momentul ăsta, cred că ai stat prea mult la soare și chestia asta a-nceput să-ți afecteze creierul.

— Nu, pe bune. Cum mă vezi tu?

Jonathan se ridică în fund și, gânditor, își așeză bărbia pe genunchi.

— Cum să te văd… Ca pe o soră. O fată frumoasă și pe dinăuntru, și pe dinafară. Un om bun, poate cel mai bun pe care îl cunosc. Cea mai bună prietenă a mea. Singura ființă în ale cărei mâini mi-aș pune viața, cu toată încrederea.

Lisa se ridică și ea și îl privi drept în ochi:

— Mă vezi capabilă să fac rău?

Băiatul râse:

— Ce? Nu, sigur că nu. Tocmai am spus că ești om bun, cum se potrivește asta cu răul?

— Păi… Știi cum se zice, fiecare monedă are două fețe.

— Da, dar te *cunosc,* Lisa. Nu ai putea să faci un rău nici dacă ai vrea. Adică da, mai chiulești, te mai îmbeți deși n-ai voie, bârfești sau pana mea, dar toate astea nu pot fi considerate *rău.*

— Zici că mă cunoști, hm?

— Lisa, începi să mă sperii. Ce-i asta? Ce se întâmplă? Ai probleme de vreun fel?

Brusc, își aminti cum o văzuse atunci, cu ochii aprinși și strălucitori, și îl străfulgeră un gând teribil:

— Ești bolnavă cumva?

— Nu, tâmpitule, nu-s bolnavă. Doar că… S-au întâmplat multe în ultima vreme, nu sunt sigură dacă bune sau rele, și încerc să le duc pe toate. Însă tot am nevoie să vorbesc cu cineva.

— E vorba despre părinții tăi? întrebă Jonathan cu voce îmblânzită.

— Nu. E altceva.

— Păi, zi, ce e? Spune-mi și te ajut. Măcar ascultându-te.

Lisa ezită puțin, apoi se hotărî:

— Bine. Dar jură că nu spui nimănui.

— Hei, sunt eu. Ce ne spunem unul altuia e ca și îngropat.

Lisa râse amar:

— Ciudat că ai ales tocmai vorba asta. În fine, mai bine-ți arăt decât să-ți povestesc. Doar să nu te șochezi prea tare, OK?

Băiatul își privi prietena în ochi și încuviință.

Lisa începu să-și rotească mâna deasupra solului. Grăunțele de nisip se ridicară într-un mic vârtej spre palma ei. Apoi, dintr-o mișcare scurtă a încheieturii, nisipul scos de la locul lui îl lovi pe Jonathan peste picioare. Băiatul, care o urmărise uluit, tresări.

— Ce… cum… Cum naiba ai făcut asta?!

Lisa chicoti:

— Și nu e tot ce pot să fac. Uite.

Începu din nou să-și miște mâna, iar în nisip apăru o gropiță:

— Vrei să pui sucurile aici, să stea la rece?

Băiatul trase aer să vorbească, dar nu apucă:

— …sau poate că ți-e prea cald. Ce-ai zice dacă aș convinge briza să ne răcorească un pic?

Ridică brațul și își mișcă mâna ca și cum ar fi chemat pe cineva. Briza se supuse.

Jonathan încremenise cu gura căscată. O privea cu ochii măriți de uimire pe fata care îi fusese cea mai bună prietenă de când se știa. Lisa îi zâmbi timid.

— Pe o scară de la unu la zece, cât de șocat ești?

Creierul lui Jonathan reveni treptat la realitate și băiatul își regăsi vocea:

— Lisa… Eu… Cum de nu mi-ai spus nimic, niciodată?

— Nu aveam ce să-ți spun. Toate astea au început să mi se întâmple acum vreo două săptămâni, când am făcut șaisprezece ani. N-am înțeles prea bine atunci, cum nu-nțeleg nici acum. Mă rog, am primit un soi de explicație, dar e prea ciudată; iar sursa… să spunem că nu e chiar una de încredere.

— Adică? Cine e?

— Nu știu, mărturisi ea.

— Cum adică nu știi?

— Păi… nu l-am văzut niciodată. Până de curând, îmi vorbea doar în vis și nu mi s-a arătat niciodată.

— Deci e un bărbat?

— Așa sună, dar… nu știu exact *ce* este.

— Nu-nțeleg.

— Nici eu. De asta aveam nevoie să discut cu cineva. Aveam nevoie de prietenul meu cel mai bun. Ești cu mine în chestia asta?

Mintea lui Jonathan gonea. Era adevărată toată treaba? Părea ceva desprins dintr-o carte de povești sau dintr-un film de groază. *Voia* să afle mai mult? Nu. Era *datoria* lui să-și asculte prietena?

— Da. Da, Lisa. Sunt cu tine. Doar… ia-mă-ncet. E cam mult, totuși.

— Știu, spuse ea, strângându-l ușor de braț.

Apoi începu să-i spună tot ce se întâmplase, începând cu noaptea de dinaintea aniversării ei.

*

— Wow.

Lisa râse:

— Jonathan Palmers, după tot ce ți-am povestit, asta-i tot ce ai de zis?

— E… incredibil.

— Deci crezi că te mint?

— Nu! Deloc! Doar că… Wow.

Lisa chicoti și scoase una dintre cutiile de suc pe care le îngropase în nisip mai devreme.

— Ia. Bea o gură, să te mai liniștești.

Recunoscător, el luă sucul și bău câte puțin, în liniște, apoi întrebă:

— Deci… mi-ai salvat viața atunci când s-a-ntâmplat cu artificiile?

— Ei, nu e ca și cum ai fi fost prins în vreun mare incendiu. Dar da, *eu* am stins flăcările.

— Wow.

— Te repeți, zâmbi ea.

— Păi, tocmai am aflat că prietena mea cea mai bună vine dintr-o veche familie de vrăjitoare, că poate să controleze elementele și că o creatură misterioasă îi vorbește în vis. Există vreun lucru mai potrivit pe care să-l spun?

— Ai dreptate. Și pe mine m-au lovit toate astea în moalele capului.

Trecură câteva clipe de tăcere. Băiatul își drese vocea și vorbi primul:

— Și ce urmează?

— Habar n-am. Mi-a spus să-mi cercetez ascendența, și exact asta vreau să fac. Știu că, atunci când a murit Buna, Annie și tata au lăsat toate lucrurile ei în casa cea veche pe care au închis-o. Totul ar trebui să fie neatins. Dar casa ei e tocmai la New York.

— Și ce dacă? Nu știu dacă ai auzit, însă există avioane. Nu poți să-i spui lui Annie că vrei să vizitezi New York-ul vara asta? Oricum n-ai niciun plan de vacanță. În plus, sunt sigur că ar fi mai

mult decât încântată să meargă cu tine și să-și revadă prietenii de acolo. Pot să vin și eu, dacă vrei.

Lisa radia:

— Jon, ești un geniu, realizezi asta?

— Na, din câte știu, fiecare vrăjitoare are nevoie de un minion. În cazul tău, aș putea fi eu, spuse, înainte să se văicărească din cauza pumnului încasat în umăr de la Lisa.

*

— Unde să mergi?!

Annie se uita la Lisa și nu-și credea urechilor. Stăteau împreună pe verandă, cu o carafă de ceai rece în față, bucurându-se de briză și de muzica ritmată a valurilor oceanului.

— N-am mai fost la New York de când a murit Buna, și-s mulți ani de atunci. Iubesc orașul ăla și mi-e dor de cartierul în care îmi petreceam vacanțele. Îmi aduc aminte de Crăciunul cu nămeți, cum făceam oameni de zăpadă și îngeri în parc și…

— Iubito, dar tu-ți dai seama că suntem în toiul verii, da?

Lisa râse:

— Evident. Mi-e dor de locurile alea, atâta tot. Și mi-e dor de Buna. Nu știu, poate că bijuteria asta care a fost a ei mă face să mă gândesc mult la trecut.

Ochii lui Armie alunecară spre pandantiv.

— Da, am văzut că n-ai mai dat-o jos de când ai primit-o de la mine.

Asta pentru că nu pot.

— Chiar arată… Nu știu, mai strălucitoare, ca și cum ar fi revenit la viață.

Nici nu-ți imaginezi, crede-mă.

— Așa-i, îmi place mult. Simt că face parte din mine acum. Deci? Ce spui? Am vorbit cu Jonathan

despre asta și a zis că el n-a văzut New York-ul și că i-ar plăcea să vină cu noi.

— Aha, deci voi deja ați planificat tot, hm?

— Haaaai, Annie, știi că ți-ar plăcea.

Femeia mai luă o gură de ceai, puse paharul jos și tăcu puțin.

— Ca să spun drept, dacă stau să mă gândesc, ar putea fi distractiv.

Lisa sări de pe scaun și îi înconjură gâtul cu brațele:

— Merci, merci, merci! Ah, Annie, abia aștept!

Femeia râse și își bătu ușor nepoata pe spate:

— Știi ceva, puștoaico? Și eu.

CAPITOLUL 9

Deprimată. Însingurată. Așa vedea Lisa casa Bunei. Cu bagajul abandonat pe jos, fata stătea în fața clădirii. Dintotdeauna, considerase că ferestrele sunt ochii unei case. Iar ochii *acestei* case erau pe jumătate închiși și cumva întorși spre interior, ca și cum ar fi încetat de mult să spere că se mai poate întâmpla ceva bun.

E OK, Buna mea. Am venit.

— O să trebuiască să facem curățenie înainte să ne instalăm aici pentru o săptămână, spuse Annie, din spatele ei.

— Nu-i problemă, ne descurcăm, interveni, energic, Jonathan.

În sinea lui, era foarte entuziasmat de tot ce i se întâmpla Lisei. Sigur, întâi fusese șocat, apoi intrase în faza de negare, dar într-un final toate acestea cedaseră în fața simțului de aventură. O prietenă vrăjitoare? Cât de tare era asta? Și să pornească amândoi într-o vânătoare de comori, să scormonească prin lucrurile bunicii ei moarte, vrăjitoare și ea? Clar, asta avea să fie cea mai mișto vacanță de vară din istorie!

Și Lisa era entuziasmată. Dar și temătoare. Cine știe ce avea să afle despre Buna? Despre familia ei? Despre ea însăși? Inspiră adânc și își ridică geanta de voiaj:

— Hai. Trebuie să ne apucăm de aranjat casa dacă vrem să dormim aici la noapte.

— Ia te uită pe cine a lovit hărnicia acum, remarcă Annie, apoi trecu pe lângă cei doi adolescenți ca să descuie ușa și le făcu semn să intre.

Nu-i era ușor să revină în casa mamei ei. Nu mai călcase acolo de când o închisese împreună cu fratele ei, Michael. Oftă, apoi îi urmă pe copii înăuntru.

Lisa și Jonathan își puseră bagajele pe podeaua camerei de zi și se uitară în jur. Pânzele albe care acopereau mobila dădeau încăperii un aer straniu, fantomatic. Puțina lumină care reușea să se strecoare prin storurile închise pe jumătate arunca umbre misterioase care păreau să se miște de-a lungul pereților, ca și cum cineva s-ar fi jucat cu un caleidoscop gigantic.

Aici e casa unei vrăjitoare adevărate, gândi Jonathan, și un fior îi străbătu șira spinării.

Aici ar trebui să găsesc răspunsuri, gândi Lisa, iar Steaua i se încălzi.

Aici e locul unde trebuie să fii, îi spuse bărbatul.

*

Transpirați și obosiți, Lisa, Annie și Jonathan stăteau în jurul mesei de bucătărie, unde mâncau pizza și beau bere. Annie le dăduse derogarea asta pentru că fuseseră foarte vrednici și făcuseră curățenie în toată casa în timp record. Adevărul fie spus, Lisa și Jonathan abia așteptau să termine, ca să poată scotoci după informații sau indicii folositoare.

— Wow. A trecut ceva… spuse Annie, iar vocea i se pierdu în vreme ce se uita în jur, la mobila demodată din bucătărie.

Obiectele erau vechi, dar nu într-un fel îmbâcsit, neplăcut; răzbătea căldură din fiecare dulap din lemn sculptat, din robineții de alamă și din lemnul masiv al mesei la care stăteau. Perdele scurte și înflorate umbreau geamul de deasupra chiuvetei, iar insula era așezată sub un set bogat de alămuri.

— E așa de plăcut și primitor… spuse Jonathan, luând încă o felie de pizza.

Așa de plăcut și primitor, că nu-mi vine să cred ce mi-au auzit urechile…

— Așa-i? zise Lisa, apoi se întoarse spre mătușa ei: deci, cât timp a stat Buna aici?

— Practic… toată viața. Asta era casa mamei ei. Pe vremuri, faptul că a refuzat să se mărite cu bunicul tău și că a decis să rămână în casa familiei ei deși aveau doi copii împreună a stârnit ceva vâlvă.

Lisa râse:

— Pe bune? Habar n-aveam. Deci Buna era o rebelă?

— Într-un fel, da. De fapt, în mai multe feluri.

Annie zâmbi amintirilor.

— Cum așa?

— Păi, pe lângă faptul că a refuzat categoric și în mod repetat cererea în căsătorie din partea bunicului tău, era și foarte temperamentală. Cam ca mama ei, de fapt. Îmi aduc aminte cum îmi spunea bunică-mea să n-o enervez pe mama, dacă nu cumva vreau să provoace o furtună cu tunete și fulgere.

Ochii Lisei îi întâlniră pe ai lui Jonathan; amândoi rămaseră tăcuți. Annie nu observă schimbul de priviri și continuă, râzând:

— Chiar îmi amintesc că am spart un vas de lut foarte vechi când eram copil. Mama ținea foarte tare la el, deși era urât ca dracu'. Spunea că e nu știu ce moștenire de familie cu o valoare sentimentală uriașă. Aveam vreo șase sau șapte ani și văd momentul ăla de parcă ar fi fost ieri: când a aflat ce am făcut, mama s-a uitat la mine așa de furioasă, încât am avut impresia că i-au luat ochii foc. Nu o mai văzusem așa vreodată și nici n-aveam s-o mai văd. Oricum, nici măcar n-a țipat la mine, dar mi-a zis că e foarte supărată și dezamăgită. Îi simțeam furia din voce. Apoi… mă credeți sau nu, a-nceput o furtună cu tunete și fulgere.

Annie râse zgomotos, apoi adăugă:

— Sigur, a fost o coincidență, dar atunci, pe loc, mi-am amintit ce-mi spusese bunica și mi-am făcut un scop în viață din a nu o mai enerva niciodată pe mama.

Annie dădu din cap și mai bău o dușcă din sticlă.

— Era o cucoană dată naibii Bună-ta, spuse cu voce tremurată și cu lacrimi în ochi.

— Annie, iartă-mă, n-am vrut să…

— Lisa, iubito, nu-i nimic. Îmi face bine să povestesc despre ea. A fost o femeie fantastică. Doar că mi-e tare dor de ea… iar asta nu trece.

Femeia șterse o lacrimă care-i scăpase de sub pleoapă și zâmbi.

— Bun. Suntem aici. Ce vreți să faceți? E cam târziu, dar dacă vreți să mergem pe afară…

— Nu! săriră cei doi, la unison, spre surpriza lui Annie.

— Aoleu, când v-ați făcut așa creaturi domestice?

— Chiar vreau să rămân aici. Să mă duc în camera mea de când eram mică, aia în care stăteam când veneam de Sărbători. Cred că sunt așa, într-un fel de dispoziție melancolică, spuse Lisa.

— Jon? încercă Annie.

— Nu, sunt bine.

— Treaba voastră. Dacă vă roade nostalgia, n-aveți decât. Eu simt nevoia să iau niște aer. Vă supărați dacă dau o fugă până la Janet? Ți-o amintești, Lisa. Stă la vreo două străzi distanță; când erați mici, te jucai cu fiica ei, Pat.

— A, da. Sigur, du-te liniștită.

— Ești sigură că nu vrei să vii cu mine?

— Astă seară nu, Annie. Merci. O să stau aici, să-i fac lui Jon turul casei, zâmbi fata.

— Mă rog. N-o să stau mult. Să fiți cuminți, da? Singura bere din seara asta ați băut-o cu mine. Dacă vă găsesc fie și puțin amețiți, sunteți pedepsiți până terminați liceul, spuse Annie, în timp ce se ridica și își lua poșeta.

— Nicio grijă, stăm pe apă și suc, o asigură Jonathan.

— Păi așa să faceți. Nu știu dacă pot să stârnesc o furtună, dar în mod cert pot să tun și să fulger

dacă mă capsați, amenință ea în glumă, deschizând ușa.

— Pa. Mă-ntorc repede.

— Pa, Annie. O să fim cuminți. Promit, spuse Lisa, rânjind, susținută de Jonathan care dădea din cap în continuu.

Femeia plecă, însă, în vreme ce închidea ușa în urma ei, un gând nu-i dădea pace: se purtau cam ciudat copiii. Păreau să-i ascundă ceva. Ridică din umeri și porni spre casa prietenei ei.

CAPITOLUL 10

Lisa și Jonathan rămaseseră în holul de la intrare, privindu-se în tăcere. Fata vorbi prima:

— Bun, suntem aici. Nici măcar nu știu de unde să-ncep.

Simțindu-se nelalocul lui, băiatul își trecu o mână prin păr, privi în jur, apoi conchise:

— Cred că ar trebui să începi cu camera bunicii tale. Și cred că ar trebui să intri singură acolo. Nu știu, așa mi se pare corect. Dacă vrei, pot să vin cu tine, dar…

— Nu, ai dreptate. Chestia asta e despre mine. E ceva ce trebuie să fac singură. Chiar ai zis o chestie deșteaptă, Jonnie, îi zâmbi ea.

Am zis asta pentru că sunt speriat de nu mai știu de mine, dar mă bucur că ți se pare OK.

— Țipă dacă… na, dacă te sperii sau ceva. O să fiu aici, în living.

Lisa îl îmbrățișă și porni în sus, pe scări. Terminase de curățat camera Bunei cu vreo două ore mai devreme, dar la momentul acela își impusese să se concentreze la ce avea de făcut atunci. Să nu tragă cu ochiul în sertare, să nu caute nișe ascunse. Doar să dea cu aspiratorul, să șteargă praful și să spele pe jos. Abia acum avea să caute… nici ea nu știa bine ce anume.

— O să știi când o să-l găsești, micuțo.

— Vai, ești foarte amabil, dar mi-ar prinde bine o mână de ajutor.

— Voi fi chiar aici, în mintea ta. Nu-ți face griji.

— ...da, așa cum ai fost mereu. Știu replica asta pe dinafară. Mă gândeam la ceva mai practic, cum ar fi „a, Lisa, ia uită-te la scândura aia de sub pat”, știi ce zic?

Bărbatul râse.

— Vezi?

Ea se încruntă, nedumerită.

— Ce să văd?

— Păi, te-ai uitat la scândura aia de sub pat?

— Pe bune, chiar îmi dai un indiciu?

Liniște.

Scârbă.

Lisa oftă și împinse încet ușa de la camera Bunei. Se opri în prag și cuprinse spațiul cu privirea.

Era o cameră obișnuită de cucoană în vârstă. Un pat de mijloc, simplu, cu o singură noptieră pe care era o lampă de porțelan; o cuvertură grena, asortată cu draperiile groase care umbreau fereastra. Față în față cu patul era un șifonier din lemn masiv. Celălalt perete era ocupat de un raft cu cărți, un secretaire, o măsuță de toaletă și un mic birou cu un fotoliu confortabil. Dușumeaua de lemn era goală, cu excepția unui mic covor rotund așezat în mijlocul încăperii.

Fata intră și, fără să se mai uite în altă parte, se duse direct la pat. Îngenunche, își scoase telefonul și îl folosi ca să lumineze spațiul de sub mobilă. Scândurile i se păreau toate la fel. Strâmbându-se, întinse mâna sub pat și își trecu palma peste podea. Nu simți nimic special. Se ridică și repetă acțiunea de cealaltă parte a patului. Oare…? Da, una dintre scânduri era un pic mai joasă decât celelalte. Nu cu mult, poate cu un centimetru, dar suficient ca diferența să fie sesizabilă. Încercă s-o scoată cu unghiile; degeaba. Se întinse pe burtă și se băgă aproape complet sub pat. Își așeză telefonul în așa fel încât să lumineze constant scândura cu pricina și își trecu buricele degetelor peste dușumea, căutând un buton, o striație, ceva care i-ar permite să scoată bucata de lemn. Nu era nimic.

Gemu, frustrată, și lovi scândura cu palma. Gestul făcu stinghia să alunece încet într-o parte, scoțând la iveală spațiul îngust de sub ea. Surprinsă, Lisa inspiră scurt și se înecă din cauza norișorului de praf care se iscase. Încercă să se ridice și să respire, dar se lovi cu capul de somieră și scoase un țipăt.

— Lisa? Ai pățit ceva? strigă Jonathan, care alerga deja pe scări.

— Sunt bine, doar neîndemânatică, atâta tot. Stai acolo! strigă la rândul ei.

Era prea târziu, pentru că prietenul ei ajunsese deja la ușă, gâfâind și cu ochii măriți de panică.

— Ai găsit… ceva? întrebă el.

— Nu știu sigur… E ceva aici, sub pat.

— Hai, lasă-mă să-l iau eu, se oferi băiatul și se așeză pe jos, așa cum făcuse și ea mai devreme.

— Cred că e o carte sau așa ceva, spuse el și se întinse să o apuce, dar își trase mâna la fel de repede cum o pusese pe obiectul respectiv.

— Au!

— Ce-i? Te-ai lovit?

Jonathan ieși de sub pat și își privi palma. Era roșie și îl ustura ca și cum ar fi pus-o pe o plită încinsă.

— M-a ars.

— Ce?!

Cu ochii mari, Lisa cercetă mâna băiatului. Chiar părea arsă.

— Poate că ar trebui să încerc eu.

— Dar dacă te arde și pe tine? Lisa, nu știu dacă e o idee bună…

Ea deja se întinsese s-o apuce. Când mâna ei atinse coperta veche de piele, fata simți cum în degete îi pătrunde o căldură blândă, nicidecum fierbințeală. Singurul lucru care ardea erau ochii ei. Zâmbi.

— Am găsit-o, Buna mea, șopti ea.

Se ridică, ținând în mâini telefonul și ceva care părea a fi un jurnal vechi. Sau o străveche Biblie de familie. Doar că, pe copertă, era încrustată o pentagramă.

— Tu nu ai pățit nimic, remarcă Jonathan evidența.

— Ce să zic… Probabil că trebuia s-o iau eu și nimeni altcineva.

Lisa șterse coperta de praf și se apropie de veioză, urmată îndeaproape de Jonathan, care își înclină capul, încercând să citească titlul.

— Gri… Grinoire? Ce naiba e aia?

— Cred că scrie Grimoire, spuse Lisa.

— Tot nu știu ce-nseamnă.

— Nici eu, dar putem să căutăm, nu? Poate că e numele cuiva, cine știe?

Se așeză pe pat și cântări cartea în palmă înainte s-o răsfoiască. Era grea, groasă și paginile îi erau acoperite de diferite scrisuri. Deși nu existau date vizibile, era destul de clar că primele înscrisuri erau într-o caligrafie demodată, cu înfloriturі. Spre sfârșit, recunoscu scrisul Bunei. Îngheță când își citi propriul nume.

≈ *Mi-a spus că are să fie ea. Lisa va fi Cea Aleasă. A spus că are* s-o *ajute. S-o învețe. Să-i fie alături. E bine că am învățat să am încredere în el. Yadiel își respectă mereu promisiunile.* ≈

Fata rânji.

— *Yadiel. Deci așa te cheamă.*

— *Da, micuțo. Așa mă cheamă. Iar asta este Cartea Umbrelor și aparține familiei tale.*

— *Ce naiba mai înseamnă și asta?*

Nu primi niciun răspuns.

— Tipic.

— Ce? întrebă Jonathan.

Lisa nu realizase că ultimul cuvânt îl rostise cu voce tare.

— Asta este istoria familiei mele, cred. Nu știu. Tot ce știu e că aici o să găsesc toate răspunsurile. Sau măcar pe cele mai multe.

CAPITOLUL 11

După câteva ore, când se întoarse, Annie găsi doi adolescenți ciudat de tăcuți.

— Sunteți bine? întrebă, aruncându-le o privire bănuitoare.

— Da, de ce? răspunse Lisa, reușind chiar să producă un zâmbet.

— Nu știu… Arătați de parcă ați pune ceva la cale. Ce-ați făcut?

— Nimic, domnișoară Whelan. Am stat pe-aici. Lisa mi-a arătat casa și am stat de povești, atât.

— Hmmm… Să zicem că te cred. Dar tot ciudați sunteți.

Le mai aruncă o privire piezișă și porni spre scări.

— Cred că ar cam trebui să declarăm seara încheiată, hm? Sunt cam ruptă.

— Da, chiar ar trebui să ne culcăm. Abia aștept să dăm o tură prin cartier mâine, spuse Lisa, cu o veselie evident forțată.

— Aha, clar, răspunse Annie.

Mai voia să adauge ceva, dar se răzgândi.

Adolescenții… De ce trebuie să-ți dea mereu senzația că pun la cale Al Treilea Război Mondial sau ceva și mai rău?

Dădu din cap, zâmbind, apoi începu să urce treptele.

— Noapte bună, ciudaților.

— Noapte bună, Annie.

— Noapte bună, domnișoară Whelan.

Lisa și Jonathan așteptară ca femeia să închidă ușa de la camera ei și se așezară pe canapea.

— Ce vrei să faci? întrebă Jonathan, îngrijorat.

— Să citesc. O să citesc jurnalul ăla sau ce-o îi, de-o să-l ia mama naibii. Trebuie să aflu niște răspunsuri până n-o iau razna.

— Vrei să stau cu tine?

Lisa râse:

— N-ai putut nici măcar să atingi nenorocirea aia fără să te arzi. Cred că e mai bine să fac asta singură. Pe bune, cât de rău crezi că o să mă sperii?

— Păi…

— OK, las-o așa. Dacă mi-e prea aiurea, vin la tine și dărâm ușa. Promit.

Jonathan râse și el, relaxându-se puțin.

— Bine. Du-te și citește. O să joc Dots sau ceva toată noaptea, că sigur n-o să fiu în stare să dorm.

Lisa își cuprinse prietenul într-o îmbrățișare strânsă.

— Îmi pare rău. Știu că toată povestea asta te scoate din minți, dar… pur și simplu am simțit că trebuie să-ți spun.

— Știu. De asta suntem prieteni, la urma urmei. Noapte bună, Lisa, spuse Jonathan, eliberându-se încet din brațele ei și ridicându-se.

— Noapte bună, Jon. Să sperăm că va fi, într-adevăr, una bună.

*

Fata își făcuse duș și se pregătise de culcare mai repede decât un soldat când se dă stingerea. Acum stătea întinsă în așternutul moale, pe cale să înceapă să citească Grimoire-ul înaintașelor ei. După ce se mișcase atât de repede, acum nu mai era deloc grăbită; amâna momentul, ca și cum s-ar fi pregătit să guste din desertul ei preferat. Sau ca și cum ar fi știut că urmează să pornească pe o cale fără întoarcere. Într-un final, își găsi curajul să deschidă cartea. La jumătatea gestului, îl auzi:

— Micuțo, înainte să începi să citești, cred că ar trebui să vorbim.

— A, acum vrei să vorbim?

— Da. Pentru că sunt câteva lucruri pe care ar trebui să le știi dinainte, ca să înțelegi mai bine ceea ce vei citi.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu faptul că am avut un motiv întemeiat să fac în așa fel încât Darul s-o sară pe Annie.

— Știai că sunt mai puternică decât ea. Și că ea nu va avea copii. Mi-ai zis asta deja, nu mai ții minte? Auzi, cât de bătrân ești tu, de fapt? Adică ești senil sau ce?

Bărbatul râse.

— Sunt la fel de bătrân ca lumea. Dar nu, nu sunt senil.

— Cum adică „la fel de bătrân ca lumea”? Ce vrei să spui?

— Exact ce am spus.

— OK. Te întreb din nou: ce ești?

El oftă.

— Cum îți sună numele meu, micuțo?

— Adică Yadiel?

— Da.

— Păi… Nu știu. Ești fantoma vreunui hispanic, cumva?

Bărbatul râse în hohote.

— Nu, micuțo. Sau poate că da. Sunt de peste tot. Și de nicăieri. Dar cum îți sună numele meu, totuși? Gândește-te. Ce alte nume asemănătoare cu al meu cunoști?

— Ascultă, fir-ai tu să fii. Sunt obosită, mi se întâmplă o groază de lucruri cărora abia reușesc să le fac față și tu vrei să dezlegăm șarade? Nu știu, OK? Spune-mi tu.

— Azazel, Uriel, Rafael… Ce fel de nume sunt acestea?

Lisa își puse încet Grimoire-ul în poală.

— Doamne, Dumnezeule. Sunt nume de îngeri. Așa cred. Asta ești? Ești… un înger?

Falca îi căzu, moale, iar ochii i se umplură de lacrimi. Se simțea vinovată pentru toate vorbele grele pe care i le aruncase.

El pufni, amuzat.

— Ei, nu chiar. Adică avem același Tată, dar nu locuiesc tocmai la mansardă. Sunt un tip mai

degrabă… subteran.

Lisa simți că se sufocă atunci când înțelese:

— Ești… un demon, atunci?

— Nici asta nu e pe de-a-ntregul adevărat. Adică da, pentru unii asta sunt. Dar am fost creat în Ceruri. Atunci când n-am mai suportat să execut ordine, am început să mă îndoiesc; când am început să mă îndoiesc, să pun sub semnul întrebării și să refuz ordinele Tatălui meu, am căzut.

— Ca Lucifer?

— Ah, era absolut necesar să-l aduci în discuție? El e doar – cum îi ziceți voi? – marketing, micuțo. Am fost mai mulți cei care am refuzat să executăm orbește ordine, nu doar el. Cu toții am căzut, toți rebelii. Unii au decis să lupte din răsputeri împotriva Tatălui nostru; lor le datorăm proasta reputație. Dar trebuie să știi ceva, micuțo: nu toți îngerii sunt buni și nu toți demonii sunt răi. Eu, unul, veghez asupra familiei tale de veacuri întregi.

Lisa ieși din șoc și furia începu să-i curgă prin vene când își aminti:

— A, *da? Ce treabă bună ai făcut când ai vegheat asupra părinților mei, nemernicule!*

Yadiel oftă și plescăi din limbă.

— Mda, asta… mă tem că nu era în jurisdicția mea. Am jurat să-ți protejez linia de sânge. Linia de sânge a vrăjitoarelor *din neamul tău. Nici mama ta, nici tatăl tău nu erau vrăjitoare Whelan. Dar te întreb: de ce nu erai și tu pe barcă, împreună cu ei?*

— Mă îmbolnăvisem.

— Da. Și niciun medicament nu te ajuta.

— Exact. Îmi era atât de rău, încât chiar credeam că o să mor.

— Știu. Îmi pare rău, dar a fost singura modalitate de a te ține departe de barca aceea.

— Deci tu ai făcut asta?

— Mă tem că da.

— Atunci de ce nu i-ai ținut acasă și pe mama și tata? Ieșiseră să-mi aducă un doctor din orașul învecinat. Au spus… au spus că se duc pe apă, cu barca, să ajungă mai repede. Au murit încercând să mă ajute pe mine, ticălos ce ești!

— Nu, Lisa. Nu a fost așa. Aceea era ziua în care trebuia ca ei să piară. Era ziua în care și tu trebuia să pieri. Știi ce s-ar fi întâmplat dacă nu te-aș fi îmbolnăvit?

— Da, părinții mei ar fi trăit!

— Nu. Ați fi mers cu toții la o plimbare cu barca. În fond, era o zi însorită, numai bună de ieșit în larg. Furtuna ar fi venit oricum și v-ar fi ucis pe toți. Era… pe tine era menită să te omoare.

Lisa plângea pe tăcute, dar aceste ultime cuvinte o făcură să înghețe.

— Ce? Pe mine? Dar de ce?

— Așa cum ți-am mai spus, ești pe cale să devii cea mai puternică vrăjitoare din linia ta de sânge. Nu toată lumea din Univers e încântată de asta.

— Deci… Tu îmi spui că cineva – sau ceva – mă vrea moartă?

— Da.

— Cine?

— Nu știu.

— Cum adică nu știi?

— Știu lucruri. Pe unele le văd dinainte. Dar nu știu totul. Atunci când am căzut, am pierdut unele dintre legăturile mele cu Sursa.

— Sursa?

— Sursa este punctul de origine pentru toată energia și informația din Univers. Mama noastră, a tuturor, dacă vrei. În fine, tot ce știu este că trebuie să te apăr, așa cum le-am apărat pe toate vrăjitoarele Whelan înaintea ta. În plus, trebuie să te învăț cum să-ți accepți, dezvolți și, mai ales, cum să-ți folosești puterile atunci când va fi momentul să o faci.

— Ce înseamnă asta? Ce anume va trebui să fac? Și când?

— Nici asta nu știu, micuțo. Probabil că vom afla când va fi timpul să aflăm. Știu, însă, că va fi ceva măreț. Și că totul depinde de tine.

— Pff, nu, nu mă presezi deloc. Ntț.

Bărbatul râse, apoi oftă adânc.

— Ah, iată-l. Spiritul tău. Cu veacuri în urmă, am știut că Cea Aleasă va apărea. Și, cumva, am știut dintotdeauna că tu vei fi aceea. Îți știam fața, sunetul vocii… Știam totul despre tine cu mult înainte de a te naște.

— Cum așa?

Urmă o tăcere lungă.

— Ah, rahat! Nu-mi spune că iar te-ai cărat, demon nenorocit ce ești!

— Sunt aici.

— Ei?

— Am trăit în singurătate de… dintotdeauna, Lisa. În clipele mele cele mai întunecate, cele mai însingurate, visam că, într-o zi, va apărea un suflet. Un suflet care să mă primească în el. Un suflet care să nu se lupte cu mine, dar nici să nu se teamă de a mă sfida. Un suflet care să nu mă vadă ca pe un rău necesar.

— Dar ai zis că îmi veghezi familia de foarte mult timp. Buna a scris despre tine în cartea asta. Cum să te simți singur?

Yadiel râse amar.

— Micuțo, pentru celelalte vrăjitoare Whelan, am fost un fel de slugă cu simbrie. Nimic mai mult. Iar pentru mine ele au fost o slujbă. Atât.

Lisa își opri gândurile preț de câteva clipe lungi.

— În ce fel mă deosebesc de ele?

— Așa cum am spus, te visez dintotdeauna. Și te iubesc de când mă știu.

— Ce?!

— Lasă cartea jos și dormi, micuțo. Ai nevoie de odihnă, acum.

Ca anesteziată, Lisa căzu cu capul pe pernă, adormită buștean. Visă un bărbat înalt și întunecat care stătea așezat pe patul ei și o privea cum

doarme. Îi mângâie obrazul și se aplecă să o sărute cast pe frunte. Când bărbatul se ridică, fata văzu că ochii lui erau aurii.

CAPITOLUL 12

Când primele raze de soare intrară printre jaluzele, Lisa se foi puțin înainte să se trezească de-a binelea și se frecă la ochi. Nu mai dormise atât de bine de… nici nu mai știa de când. Dar, pe măsură ce realitatea și amintirile nopții trecute i se strecurară în creier, sări și trase aer în piept.

Se uită în jos, în poală, unde trebuia să fie Grimoire-ul; nu era acolo. Oare intrase Annie peste noapte și-l luase? Dar, și dacă ar fi încercat, se prea poate să nu fi reușit nici măcar să-l atingă. Nu era o vrăjitoare Whelan.

— Bună dimineața, micuțo. Uită-te sub pernă.

Panicată, Lisa făcu ce i se spusese. Cartea era acolo.

— Dar cum ai…?

— Cu plăcere. Să ai o zi bună, Lisa.

— Așteaptă! Ce mi-ai spus azi noapte… Ce-ai vrut să zici cu asta?

Nu veni niciun răspuns. Fata mârâi, frustrată, și se ridică din pat, ascunzând cu grijă Cartea sub saltea.

Lisa își văzu de rutina matinală înainte de a coborî să ia micul dejun cu Annie și Jonathan. Își verifică pandantivul în oglinda de la baie: al cincilea colț al Stelei rămăsese stins. Nu prea se aștepta la altceva, dar, într-un fel, spera ca discuția cu Yadiel de noaptea trecută să fi adus-o mai aproape de… lucrurile pe care trebuia să le înțeleagă. Nu se întâmplase așa.

Ridică din umeri și merse în bucătărie. Annie își bea în tăcere cafeaua; la fel și Jonathan, care avea niște cearcăne imense. Ridică privirea spre ea și fu surprins de înfățișarea ei proaspătă și odihnită.

— Neața, ciripi Lisa.

— Neața, rază de soare, răspunse Annie. Înțeleg că schimbarea de decor ți-a prins bine. Nu pot

spune același lucru despre bietul Jon, aici de față. Zici că n-a pus geană pe geană toată noaptea.

— Da, probabil din cauză că-s într-o casă străină, domnișoară Whelan, zise el, încercând să-și înăbușe un căscat.

— Se poate, dar trebuie să facem ceva în privința asta, altfel părinții tăi o să mă omoare când ne întoarcem.

— Ei, cred că o să mă obișnuiesc și cu patul, și cu tot, nu-i problemă.

— A, dar nu-mi făceam deloc probleme; ba chiar am de gând să vă obosesc pe amândoi în asemenea hal, încât o să adormiți înainte să atingeți patul diseară.

Adolescenții se uitară unul la altul, încruntați, apoi îi aruncară lui Annie o privire întrebătoare. Femeia mai luă o gură de cafea și îi privi surprinsă:

— Ce? Sunteți în New York, oameni buni. Vă fac turul cel mare. Vă recomand încălțări comode, că o să mergem al naibii de mult azi, spuse ea, făcându-le cu ochiul celor doi puști care păreau pe jumătate entuziasmați, pe jumătate dărâmați.

*

După vizite la unele dintre principalele atracții turistice ale metropolei, trio-ul se prăbușise pe o bancă din Central Park.

— N-o să mai pot merge vreodată, spuse Jonathan, masându-și picioarele îndurerate.

— Ei hai, nu fi așa smiorcăit, spuse Annie. Dacă are cineva voie să se plângă aici, eu sunt aia. Sunt cea mai bătrână.

— Annie, să știi că sunt de partea lui Jon, de data asta. Cred că nu mai pot nici să stau în picioare, darămite să merg.

— Hai, mă… Doar nu v-am pus să traversați orașul la pas. E adevărat că am mers pe jos, dar am

luat și metroul. Ce-o să faceți mâine, când mergem să vedem Statuia Libertății, hm?

— *Nu*, spuse Yadiel.

— *Cum adică nu?*

— *Nu poți să mergi acolo.*

— *De ce?*

— *Pentru că e periculos.*

— *Super. Ea vrea să ne ducă. Ce vrei să fac? Pe moarta?*

— *Ai putea.*

— *Termină cu glumele.*

— *Nu glumesc. Dacă nu-ți vine rapid o idee, s-ar putea să nu mai trebuiască să „faci" pe moarta. Nu te duce, Lisa.*

— Wow, Statuia Libertății. De fapt, *ea* e simbolul New York-ului. Chiar m-am mirat că nu ne-ai dus azi acolo, spuse Lisa cu voce tare.

— Ia te uită… Acum două secunde erai frântă, iar acum zici că ai fi vrut să faci mai multe?

— Nu, azi sigur nu. Doar credeam că de acolo o să începi turul.

— N-aveam cum. Ca să spun drept, e noroc chior că putem merge acolo mâine. Cineva și-a anulat rezervările, iar amicii mei, foști colegi de la ziar, m-au anunțat. Altfel n-am fi reușit să intrăm vreodată.

— Noroc, zici? întrebă Lisa, mai mult pentru ea.

— Dap, spuse Annie, încântată.

— *E o capcană, micuțo.*

— *Ei, jură-te.*

— Super! Abia aștept să o revăd, spuse Lisa, cu veselie forțată și un zâmbet chinuit.

— A, da, Shelley și Michael te-au dus când erai mică. Am uitat. Dar Jonathan n-a văzut-o; așa-i, Jon?

Băiatul o privea în tăcere pe Lisa; își dădea seama că o tulbura ceva. Nu răspunse la întrebarea pusă de Annie, așa că femeia îi atinse brațul și-l strigă din nou:

— Jon? Ai văzut-o?

— Ăăă… nu, domnișoară Whelan. N-am văzut-o, așa-i. Mi-ar plăcea tare mult.

— Hm. M-aș fi așteptat la ceva mai mult entuziasm, dar presupun că dacă nu-i pe o tabletă, nu-i interesant pentru copiii din ziua de azi, spuse Annie și pufni a râs: Doamne, zici că-s bunică-mea.

Se ridică greoi de pe bancă și le făcu semn celor doi adolescenți s-o urmeze:

— Hai, fac cinste cu prânzul. Știu un restaurant foarte bun chiar aici, după colț. Mă rog, după al treilea colț. Dar hei, vrem să ne recăpătăm forma, nu?

Gemând și văicărindu-se, Lisa și Jonathan se ridicară și porniră în urma lui Annie, spre ieșirea din parc. O lăsară să se îndepărteze câțiva pași, apoi Jonathan o trase pe Lisa spre el:

— Lisa, ce s-a-ntâmplat?

— Mi-a zis că e o capcană. Toată chestia asta cu Statuia Libertății.

— Ce?! Cine?

— Yadiel.

— Tipul care-ți vorbește în vis? Dar cum naiba, că Annie abia ne-a zis de vizită…

— Nu se mai întâmplă doar când dorm. Mai nou îl aud în capul meu chiar și când sunt trează. Și îmi citește gândurile, așa comunicăm acum. Îți povestesc mai multe diseară; cel mai important e să inventăm ceva ca să nu mergem mâine acolo. O să vorbesc cu el să văd dacă poate să ne ajute. A mai făcut-o și altă dată… într-un fel.

— Serios? Când?

. Jonathan nu mai pricepea nimic.

— Când au murit părinții mei.

Lisa văzu că băiatul face ochii mari și adăugă:

— …dar îți explic mai târziu. Ai încredere în mine.

— Nu vă supărați, voi doi ați evadat de la azilul de bătrâni, cumva?

Annie se oprise și îi aștepta puțin mai departe, pe alee.

— Venim acum, îmi amorțise piciorul, minți Lisa, cu un glas din care răzbătea oboseala.

*

În noaptea aceea, după ce se asigurară că Annie doarme, Lisa și Jonathan se întâlniră în camera fetei. Ea îi povesti tot ce-i spusese Yadiel; totul, mai puțin mărturisirea pe care i-o făcuse creatura. Se hotărî să nu vorbească despre sentimentele lui față de ea, despre conexiunea dintre ei și despre visul pe care-l avusese, mai ales că nici ea nu mai știa ce să creadă.

— …și cam asta e, încheie ea.

Jonathan o privea, neîncrezător.

— Deci tu-mi spui mie nu doar că ești o vrăjitoare, născută într-o veche familie de vrăjitoare, dar și că ai un… un *demon* care te protejează și care îți vorbește, la tine-n cap?

— Ăăă… da, în mare, asta e ideea, spuse Lisa, ușor stânjenită.

— Super. Și, de parcă asta n-ar fi destul, mai e cineva sau ceva care vrea să te mierlească.

— Dap.

— Ce dracului ți-a zis să faci?

— Să evit să merg acolo. Dar fii atent: ca să ajungem pe insulă, ar trebui să luăm un feribot. Nu cumva chestia asta care se străduiește atât de tare să scape de mine o să facă ce le-a făcut părinților mei? Dacă o să scufunde vasul?

— Nu poți să te prefaci că ai o indigestie sau ceva?

Abia atunci, Lisa realiză; iar revelația o făcu să înghețe și să rămână cu privirea pierdută undeva, în gol.

— O, Doamne…

— Ce-i? întrebă Jonathan, cât pe ce s-o ia razna.

Când fata se întoarse din nou spre el, în ochi îi jucau scântei aurii.

— Părinții mei au murit, deși nu eram cu ei pe barcă.

— Da, și?

— Nu-nțelegi? *Trebuie* să urcăm pe feribotul ăla.

— Ai înnebunit? Demonul sau ce-o fi el îți spune clar nu care cumva s-o faci, pentru că o să mori, iar tu spui că trebuie să mergi? Ești razna?

— Jon, gândește-te puțin. Părinții mei au murit deși eu *nu* eram cu ei pe barcă. Furtuna a venit oricum. Și dacă lucrul care trebuie să se întâmple mâine se va întâmpla indiferent dacă eu sunt sau nu acolo? Dacă zecile alea de oameni vor muri din cauza unei *chestii* care încearcă să mă omoare pe mine?

— Lisa, ascultă; o să sune oribil ce-o să zic, dar dacă tot e să se întâmple, n-ar fi mai bine să se întâmple fără noi? întreb…

Fata zâmbi blând.

— Tu chiar nu pricepi, așa-i? Eu pot controla elementele. Cu mine acolo, toți acei oameni au o șansă.

— Și iat-o pe Lisa mea. Bravo, fetiță. Ai făcut alegerea corectă, micuțo.

— Ești nebun? Ce-a fost asta, un test?

— Da și nu. Chiar vor încerca să-ți facă rău mâine. Ai putea alege să stai deoparte sau să-ți folosești Darul și să lupți. Decizia îți aparține. Dar mi se pare că deja te-ai hotărât.

— Aș fi vrut să am de ales și când mi-au murit părinții.

— Știu. Dar erai prea mică și nu primiseși încă Darul. Lucrurile stau altfel acum. Îți cunoști adevărata natură, îți cunoști puterile și, prin alegerea pe care ai făcut-o, ai arătat că spiritul tău este exact ce trebuie. Ești o adevărată vrăjitoare Whelan. Și abia începi să crești.

— Ești foarte simpatic, însă vorbim despre viață și moarte. Și nu doar a mea.

— Știu și asta. Dar ai tot ce-ți trebuie ca să reușești. Și mă ai pe mine. Acum dormi. Mâine trebuie să fii puternică.

Lisa simți o atingere ușoară pe frunte, ca fantoma unei mângâieri. Oftă adânc.

— Jon, o să fim bine. Ai încredere în mine de data asta.

— Tu chiar iei în calcul să faci ce-ai spus?

— Nu, nu *iau în calcul.* Sunt hotărâtă s-o fac.

— N-o să te las să te omori, Lisa Whelan.

Cu pumnii strânși, Jon era întruchiparea furiei și a frustrării.

— N-o să fie nevoie să mă lași, pentru că n-o să mor. Te rog, crede în mine măcar puțin, OK? Hai să mergem la culcare, chiar am nevoie de somn. Mâine trebuie să fiu cu bateriile pline.

Fără convingere, Jonathan se ridică de pe marginea patului Lisei și deschise ușa să iasă.

— Gândește-te bine, Lisa. Te rog.

Fata îi răspunse cu un zâmbet, iar el o privi în ochii de un auriu strălucitor și se cutremură. Nu mai era Lisa. Devenise altcineva. Devenise mai mult.

CAPITOLUL 13

— Trezirea, frumoaso din Pădurea Adormită!

Lisa reveni treptat din somnul ei liniștit. Nu vocea lui Yadiel o trezise, ci a lui Annie. De fapt, nu-l visase deloc. Demonul vorbise serios când spusese că vrea s-o lase să se odihnească. Era aproape sigură că vorbise serios și în celelalte privințe.

— Neața, Annie, spuse fata, cu un căscat zgomotos.

— Neața, Somnorilă. Hai, scularea și-mbrăcarea. Avem de prins un feribot. Jon e deja jos, dar părea așa de îngrijorat că nu dormi destul, încât m-a rugat să-ți mai acord o jumătate de oră.

Panica luci o clipă în ochii Lisei. Oare Jonathan îi povestise lui Annie… ceva? Annie nu ratã expresia feței ei și o privi printre gene.

— Ce ați făcut voi doi aseară după ce m-am culcat?

— Ăăă… nimic, doar am stat mult de vorbă.

Lisa știa că vocea îi sunase ciudat. Același lucru îl remarcă și mătușa ei. Femeia se așeză pe marginea patului și o atinse ușor pe braț.

— Iubito, ascultă… Dacă e ceva între tine și Jon, să nu-ți fie frică să-mi spui. La naiba, ai șaisprezece ani, lucrurile astea se pot întâmpla oricând de-acum. În fond, de ce n-ar fi Jon acela? Vă știți dintotdeauna, sunteți extraordinar de apropiați… Chiar aș fi ușurată să știu că ești cu el.

Lisa nu pricepu din prima ce încerca să-i spună mătușa ei și o privi pieziș, nedumerită. Când, în fine, înțelese, făcu ochii mari și rămase cu gura căscată:

— Doamne, Annie, nu! Nici vorbă de asta. Știu că m-ai mai întrebat o dată, dar chiar nu e cazul: Jon e prietenul meu cel mai bun, fratele meu. **Nu-l** pot privi altfel.

Râse nervos. Annie făcu o pauză lungă, apoi oftă și o bătu ușor pe mână:

— OK. Dar dacă ar fi ceva mi-ai zice, nu? Cu Jon sau cu oricine altcineva. Nu?

Lisa nu răspunse. Ce să-i spună? Că e vrăjitoare? Că poartă conversații lungi cu un demon care susține că o iubește și care o învelește noaptea?

— Lisa?

— Ce?

— Mi-ai zice dacă ar fi să te îndrăgostești de un băiat?

— Clar. Ai fi prima care ar afla, Armie.

Fata zâmbi. Era adevărul gol-goluț. Yadiel nu era un *băiat.* Iar ea nu se îndrăgostea de el. În niciun caz.

*

În drum spre stația de feribot, Lisa rămase tăcută și evită ocheadele lui Jonathan. Băiatul tot trăgea cu ochiul spre ea, încercând să-i prindă privirea și s-o roage, pe mutește, să se răzgândească. Deși știa că decizia era deja luată. Văzuse asta foarte clar în ochii ei, cu o seară înainte. Hotărârea, puterea, *focul* din ea. Ridică din umeri și își mută privirea undeva în gol, dincolo de vagonul de metrou în care se aflau.

— Lisa.

Fata răsuflă ușurată și realiză că, până atunci, aproape că-și ținuse respirația.

— Ești aici.

— Da, micuțo. Unde altundeva aș putea fi?

— Habar n-am. Ai vreo veste pentru mine:

— Cum ar fi ce?

— A, păi, habar n-am. Cum ar fi, de exemplu, că ai aflat cine vrea să mă omoare? Și cum vrea să facă asta?

— Îmi pare rău, dar nu știu. Va trebui să fii pregătită pentru orice.

— Câtă precizie, merci mult.

— Măcar suntem preveniți. Asta ar trebui să conteze, măcar puțin.

— Scuză-mă, de ce vorbești la plural? Presupun că demonii nu pot muri, deci ce-ți pasă ție?

Yadiel râse.

— Îmi pasă de tine. M-ar… Cum spuneți voi? M-ar capsa *să te pierd.*

— Să mă pierzi? *OK, nu vreau să avem discuția asta acum. Am nevoie să mă concentrez, Yadiel. Îmi dai voie?*

Liniște.

— Hmmm. Măcar înveți cum e cu spațiul personal și alte nevoi umane mărunte.

Lisa simți un sărut pe frunte. Un sărut clar, concret. Tresări și, instinctiv, se lovi cu palma; Annie se întoarse spre ea:

— Ești bine?

— Da, doar… Cred că era o muscă sau ceva.

Fata auzi un hohot de râs și se forță să nu se gândească la nimic, ca să nu fie „auzită" de Yadiel. Își ținu mintea tăcută. Strânse din dinți când vocea lui aproape veselă reveni:

— Degeaba, micuțo. Simt ce simți. Chiar și atunci când nu îmi adresezi gânduri, pur și simplu știu. Nu te mai împotrivi.

— Scârbă.

Demonul pufni, amuzat, dar rămase tăcut restul drumului.

*

Lisa nu avea să-și amintească mare lucru din bucata de drum parcursă pe jos până în port. Abia observa împrejurimile. Era conștientă întrucâtva de prezența lui Annie și a lui Jonathan și de oamenii din jur care se îndreptau spre feribot, dar mintea ei aproape că își închisese porțile pentru lumea exterioară. Concentrându-se pe Stea, fata încerca să invoce toată puterea acesteia; voia s-o aibă la

îndemână atunci când venea vremea s-o folosească. Faptul că nu știa la ce să se aștepte era un handicap; i-ar fi fost de mare ajutor să știe ce avea de gând dușmanul, ca să se poată pregăti pe măsură. De ajutor i-ar fi fost și să știe, măcar, cine anume era acest dușman. Dar Yadiel nu reușise să-i ofere niciuna din aceste informații.

Uite că nici demonii nu mai sunt ce erau odată, își spuse, pe jumătate cu amărăciune, pe jumătate într-o încercare de a se binedispune măcar puțin.

— *Această afirmație mă jignește,* veni imediat răspunsul.

— *Normal. Ăă… poți să mă lași un pic? Încerc să-mi fac temele, dacă nu te superi.*

— *Știu. Dar le faci greșit.*

— *Ah? Și, mă rog frumos, care este modalitatea corectă în care să mă pregătesc pentru ceva despre care nu am idee ce e?*

— *Ce simți în acest moment?*

— *Simt că-mi vine să te pocnesc, doar că nu-ți văd fața.*

— *Bun.*

— *Ha? Îți place să-ți tăbăcească lumea spinarea aia de demon?*

— *De ce vrei să mă pocnești, Lisa?*

— *Pentru că ești arogant și, momentan, nu mă ajuți deloc.*

— *Și cum te face asta să te simți?*

— *Pe bune? Ce ești, psihanalistul iadului?*

— *Răspunde-mi: cum te face să te simți?*

— *Enervată. Capsată. Frustrată.*

— *Iată, asta e.*

— *Acolo, în rai sau iad sau de unde vii tu, nu te-au învățat să vorbești în propoziții complete? Cum ar veni, cu sens?*

— *Lisa, ceea ce îți spun este să folosești sentimentul acela. Canalizează-l. Transformă-l în putere. Steaua o va amplifica, dar tot din tine trebuie să-și tragă seva. Ia toată această frustrare și, când vine vremea, elibereaz-o. Așa cum un nor*

eliberează fulgerul atunci când încărcătura electrică devine prea puternică pentru a fi ținută înăuntru.

— Hm, deci ești de acord cu asta? N-o să încerci să mă convingi că fulgerele și tunetele sunt felul în care Dumnezeu spune că are o zi proastă?

— Lisa, știu că ești speriată și glumești ca să ascunzi asta. Dar nu poți. Nu de mine. Și n-ar trebui să fii speriată. Ai tot ce-ți trebuie. Forța e în tine. Deja ai găsit-o. Tot ce e nevoie să faci este să o folosești.

Fata remarcă faptul că Yadiel nu râsese nici măcar o dată și îi spusese pe nume, nu „micuțo”. Descoperi că nu-i plăcea asta. Parcă ar fi fost supărat pe ea.

— Nu sunt supărat pe tine, micuțo. Dar asta e o treabă serioasă.

Normal că o auzise. Fata își dădu ochii peste cap și păși pe punte, ținându-și strâns Steaua. Era caldă.

CAPITOLUL 14

În timpul călătoriei pe apă, Lisa încerca să-și țină ochii închiși, ca și cum s-ar fi așteptat să încaseze o lovitură. Dar Annie îi tot trăgea de braț pe ea și pe Jonathan, arătându-le cu degetul peisajul, făcând poze în continuu și vorbind non-stop. S-ar fi zis că era pentru prima oară la New York.

Wow, chiar că i-a fost dor de orașul ăsta, se gândi fata.

Lisa privea fără să vadă mare lucru, în timp ce ochii lui Jonathan fugeau către ai ei la fiecare câteva secunde. Spera că amicul demonic al prietenei lui avea să-i dea fetei un fel de avertisment, măcar cu câteva momente înainte să se întâmple ceva rău.

Dar nu se întâmplă nimic.

Erau aproape de țărm acum și se pregăteau să coboare de pe feribot. Lisa ridică privirea: cerul era senin. Nici măcar un norișor. Vântul adia blând, mai mult o briză. Niciun semn, nicio prevestire. Lisa se încruntă; să fi greșit Yadiel? Dacă încurcase borcanele și niciun plan malefic nu fusese pus în mișcare pentru ziua asta? Se aștepta ca el să recepționeze acest gând și să-i spună ceva, dar rămase tăcut. Fata pufni și păși pe uscat. Se hotărî să se bucure de excursia asta. Aveau bilete pentru coroană și știa că priveliștea era spectaculoasă. Își dădu voie să se relaxeze și porni spre scară, împreună cu ceilalți.

Jonathan îi șopti îngrijorat:

— Ei? Ceva?

— Nu știu, murmură ea. Nu vorbește cu mine acum și nici nu simt vreun pericol. Poate că a greșit. Oricum, dacă tot suntem aici, hai măcar să ne distrăm.

Zâmbetul ei îl făcu pe băiat să realizeze cât de încordat fusese până atunci; îi zâmbi la rândul lui

și își destinse puțin mintea, prinsă ca-ntr-un arc. Da, poate că avea dreptate. Poate că demonul se înșelase. Poate că nu era niciun pericol. Nu azi. Se agăță de acest gând în timp ce, împreună cu Annie și Lisa, se amestecară printre ceilalți vizitatori.

*

Entuziasmați și cu telefoanele pline de poze, Lisa, Annie și Jonathan se îndreptau spre casă, cu metroul. Nu se întâmplase nimic. Nici măcar un pas greșit pe scări, un pescăruș obraznic sau o pișcătură de țânțar. Nimic.

— Ha! Vezi? Chiar că nu le știi pe toate, Yadiel.

Lisa trimisese acel gând dinadins; credea sau măcar spera că îl va agasa pe demon suficient cât să reînceapă să-i vorbească. Nu trecu mult și îl auzi:

— Nici n-am spus asta, micuțo. Oricum, faptul că nu s-a întâmplat nimic n-ar trebui să ne liniștească.

— Pur și simplu nu suporți să mă vezi relaxată, așa-i?

— Crede-mă, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să știu că ești în siguranță și liberă să te bucuri de toate; însă cred că ar trebui să rămâi în gardă.

— Yadiel, am mers de două ori cu nenorocitul ăla feribot, am ajuns pe insulă, ba chiar am urcat tooocmai în coroană. Dacă ei – oricine ar fi – voiau să-mi facă rău, nu crezi că toate astea le-ar fi oferit nenumărate ocazii?

— Ba da. Însă asta ar putea însemna și că au devenit mai vicleni. Și că m-au trimis – că ne-au trimis – pe o pistă falsă.

— Auzi? Nu mă mai speria cu presupuneri. Vino la mine când ai informații adevărate, altfel o să cred că urmărești doar să mă scoți din minți. Dacă erai ciripitor, ai fi fost cel mai prost de pe stradă.

— Ce este acela?

Lisa își dădu ochii peste cap atât de evident, încât o făcu pe Annie să ridice o sprânceană:

— Ce-i, puștoaico?

— Hm? A, nimic. Doar că… mi-am amintit de o poză pe care voiam s-o fac în port și n-am mai apucat.

— Măi, cred că ai o mie de poze, sunt sigură că nu mori fără ea.

— A, da, clar. Doar că nu suport să-mi fie abătută atenția și să uit ce am de făcut.

Înțelegi ce zic, Yad?

— Ei, nu e sfârșitul lumii. Am mers acolo să ne distrăm, nu să facem ședință foto.

— Știu, dar și tu știi că-s obsedată de control, zâmbi Lisa și ridică din umeri.

Annie mormăi aprobator și reluă studiul pozelor din propriul telefon.

— Nu mi-a fost abătută atenția, Lisa. Am aflat ce am aflat și mi s-a părut firesc să te previn. Deci, ce este acest ciripitor *despre care vorbești?*

— E cineva care le dă polițiștilor informații din interiorul găștilor de cartier, mafiei, d-astea. Cam ca informațiile pe care mi la dat tu de la colegii tăi demoni sau de unde le-oi lua. Doar că alea de la ciripitori sunt corecte.

Yadiel nu răspunse.

Cred că am reușit, în sfârșit, să-l enervez. Ha!

Telefonul Lisei bipăi; era un mesaj de la Jonathan: „a spus cv? Cum d nu s-a înt nimic? Suntem în sig?”. Lisa plescăi ușor, neștiind exact ce să-i răspundă. Până la urmă, tastă „nush. Cred k da. Zice k poate au fc asta special. Vb acs”.

După cină, când se pregăteau de culcare, adolescenții aproape că uitaseră de temerile care-i măcinau mai devreme. Lisa profitase de un moment în care Annie nu era în încăpere ca să-i facă lui Jonathan rezumatul celor spuse de Yadiel. Băiatul adoptă cu bucurie atitudinea ei relaxată și alungă orice gânduri paranoice care își croiseră drum prin mintea lui. Erau în siguranță. Erau

acasă. Supraviețuiseră zilei petrecute în spațiu deschis, pe apă, cocoțați pe Statuia Libertății… Dacă nu li se întâmplase nimic acolo, nu li se putea întâmpla nimic nici acum. Îi spuse noapte bună Lisei și mătușii ei și urcă în camera lui. Nu peste multă vreme, fata urcă și ea, nerăbdătoare să citească însemnările înaintașelor ei. Realiză că nu apucase să citească niciun rând din Grimoire de când îl scosese de sub patul Bunei.

Mă întreb cât de veche e linia mea de sânge. Linia de sânge a vrăjitoarelor *din familia mea.*

Gândul o făcu să zâmbească. Părea că, nu mai departe de ieri, vrăjitoarele și demonii erau doar personaje de poveste pentru ea. Acum purta discuții lungi, profunde și pline de replici acide cu un demon, iar ea era vrăjitoare. Sau pe cale să devină una. Ridică din umeri și urcă ultimele trepte spre dormitorul ei.

Annie rămase în livingul scufundat în penumbră, cu o carte în poală și înconjurată de aerul proaspăt al nopții care intra prin ferestrele larg deschise. O pală molcomă învolbură ușor perdelele și mătură câteva hârtii de pe măsuța de telefon.

Nici femeia, nici puștii nu observară că frunzele copacilor nu se mișcau în aerul încremenit de afară. În acea noapte, în New York nu bătea vântul.

CAPITOLUL 15

Deși abia mai putea ține ochii deschiși, Lisa nu se îndura să pună jos Grimoire-ul. Ajunse la concluzia că primele însemnări fuseseră făcute cu puțin înainte de procesele din Salem.

Hm, deci tata cam avea dreptate s-o întrebe pe Buna dacă avem cumva rude acolo. Tati, dac-ai ști…

Părea că întemeietoarea Cărții Umbrelor din familia Whelan a creat-o ca să noteze rețete pentru poțiuni de vindecare și vrăji de protecție inofensive. Lisa nici măcar nu recunoștea toate ingredientele și se străduia să descifreze caligrafia veche, mai ales în zonele unde timpul și atingerile repetate decoloraseră cerneala.

Unele rețete fuseseră create chiar de cea care pornise Cartea, o femeie pe nume Jane. Îi purtau semnătura. Dar altele – bănuia Lisa – fuseseră transmise din generație în generație pe cale orală, iar Jane se hotărâse în sfârșit să le aștearnă pe hârtie pentru cele care aveau să vină după ea. Fata începea să realizeze că ținea în mâini un fel de carte de bucate pentru vrăjitoare. Nu era nimic întunecat, ascuns sau înspăimântător acolo. Adolescenta se gândi că, la vremea respectivă, Jane trebuie să se fi simțit respectată și în siguranță, chiar și cu această ocupație.

Dar asta se schimbase. La fel și tonul însemnărilor. La un moment dat, Jane începuse să-și aștearnă propriile gânduri; părea foarte speriată.

≈ Oamenii orașului se schimbă. În ei începe să crească ura, multă și adâncă. Copiii preotului au făcut nişte crize, iar oamenii vorbesc despre un blestem aruncat asupră-le de vrăjitoare. De nu m-ar fi speriat mânia lor, aș fi mers eu însămi la casa sfinției sale să le dăruiesc leacul de care au nevoie. E un beteșug ce nu poate fi vindecat,

adevăratu-i, însă există alinare. Bieții copii suferă și-s în pericol, iar părinții lor doar se roagă pentru ruperea „blestemului”. ≈

Lisa își aminti că toată isteria de la Salem începuse atunci când copiii unui preot începuseră să aibă crize de epilepsie. Văzuse asta într-un film, demult. Acum își dorea să fi fost mai atentă la poveste. Doar că, la momentul respectiv, nu avea habar că era vorba despre stră-stră-străbunicele ei. Oare femeia asta, Jane, fusese arsă pe rug? Sau spânzurată? Fusese și ea judecată în așa-zisul proces?

≈ Mă tem nu doar pentru viața mea, acum, când orășenii încep să acuze femei nevinovate că lucrează cu diavolul, ci și că îmi pierd mințile. Uneori aud vocea unui bărbat. Mi-a spus pe nume și mi-a cerut să nu mă tem de el, pentru că nu-mi vrea răul. ≈

Lisa râse în sinea ei. *Biata femeie avea toate motivele să creadă că o ia pe câmpii. Yadiel poate să aibă efectul ăsta.* Continuă să citească, dar pe următoarele pagini nu găsi decât rețete. Fata se încruntă; întrerupsese Yadiel comunicarea cu Jane? Mai răsfoi câteva însemnări, sperând să zărească ceva despre el. Dădu peste niște pagini rupte. Ce era asta? Următoarea însemnare era întrucâtva lămuritoare:

≈ Am greșit să-l cred o unealtă a răului. M-a ajutat nespus. Din păcate, nu a putut-o ajuta și pe mama mea. A refuzat să poarte Steaua, iar el nu a putut s-o apere de furia localnicilor. Este bine că am fugit din Salem la timp, altfel aș fi zăcut acum lângă trupul fără viață al celei care m-a adus pe lume, odihnească-i-se sufletul în pace. ≈

La o privire mai atentă, Lisa observă că scrisul era ușor diferit. Deci Jane murise? În ce fel? Ce scria pe paginile care fuseseră rupte? Și cum anume putuse Jane să refuze Steaua? Odată pusă la gât, acolo rămânea. Dar poate că nu și-a pus-o deloc. Totuși, de ce să fi refuzat?

— Ah, micuțo, mereu curioasă și nerăbdătoare.

— Bun, ai venit. Cum de Jane nu avea Steaua? Și cum a murit? A fost executată?

— Nu e o poveste prea drăguță, Lisa.

— O, stai liniștit: am învățat că „drăguț" și „vrăjitorie" sunt cuvinte care nu se potrivesc. Dar aceste femei sunt străbunele mele, merit să știu.

— Bine. Atunci îți voi povesti. Când a început vânătoarea de vrăjitoare, am învățat-o pe Jane cum să facă Steaua. A desenat-o în Grimoire, urmându-mi instrucțiunile. Apoi a făcut-o din argint curat. La fel și lanțul. Și a gravat pandantivul. Steaua era menită s-o apere și să-i sporească puterile, puteri pe care nici nu și le cunoștea pe de-a-ntregul. Dar n-a vrut să *asculte. A făcut pandantivul, apoi s-a simțit vinovată pentru că m-a ascultat. Până la urmă i-a povestit fiicei sale, Isabel, despre discuțiile noastre și despre teama ei că eu sunt o ispită diavolească. La început, Isabel nu a împărtășit părerile mamei ei, dar Jane a reușit s-o convingă.*

— Și cine a omorât-o pe Jane? Aceeași creatură care încearcă să mă omoare pe mine?

— Nu, micuțo. Un om a ucis-o pe Jane. Vezi tu, la fel ca toate femeile din familia ta, Jane era hotărâtă, încăpățânată și rebelă. I-am spus să nu facă asta, dar a pregătit o poțiune de leac pentru copiii preotului și a pornit spre casa lor. Era o femeie singură, care născuse o fiică în afara căsătoriei și care mergea pe străzile din Salem purtând un șipot misterios și ierburi. Ce crezi că și-au imaginat localnicii, în mijlocul isteriei legate de vrăjitoare?

Ochii Lisei se umpleau de lacrimi:

— Au… ars-o de vie?

— Nu. Au omorât-o cu pietre. O femeie a văzut-o mergând spre casa preotului și a strigat „vrăjitoarea!”. Tot ea a aruncat prima piatră. Cam ca în zicerea biblică, hm? Ceilalți i-au urmat exemplul. Jane a murit sub o ploaie de pietre, aruncate mai ales de femei care se temeau să nu fie, la rândul lor, acuzate, așa că au preferat să arate cu degetul pe altcineva, în speranța că asta va îndepărta suspiciunile.

— Păi, tehnic vorbind, chiar era vrăjitoare. Dar nu făcea nimic rău; dimpotrivă, încerca să ajute copiii ăia. În orice caz, nu merita să moară așa. Nimeni nu merită asta.

— E adevărat, micuțo. Mai ales că acei copii erau pur și simplu bolnavi. Aveau ceva ce doctorii numesc azi epilepsie. Jane știa asta.

— Cum de nu ai putut s-o ajuți?

— Așa cum spuneam, nu purta Steaua și își retezase conexiunea cu mine. A încetat, pur și simplu, să asculte și cumva a reușit să se închidă față de energia mea, îndepărtându-mă aproape de tot. Nu mai puteam decât s-o privesc.

— Și ce s-a întâmplat după aia? Isabel a fugit?

— Da. Din fericire, a avut inspirația de a-și pune Steaua pe care o făcuse mama ei. Jane intenționa să *distrugă pandantivul atunci când revenea de la casa preotului. N-a mai apucat.*

Undeva, în străfundul minții Lisei, se născu un gând insistent:

— Ce vârstă avea Isabel când s-au întâmplat toate astea?

Yadiel râse încet.

— Ești isteață, micuțo. Isabel avea șaisprezece ani. Este motivul pentru care Steaua sare la următoarea vrăjitoare Whelan exact la această vârstă. Obiectele încărcate au tendința de a urma modelul primului lor… ciclu de viață, dacă vrei. La asta te gândeai, nu?

— Da. Deci de asta…

— Da. De asta.

— La Salem? Atunci ai început să veghezi asupra familiei mele?

— Nu. A fost cu mult înainte. Când s-a născut prima vrăjitoare Whelan. Dar am păstrat mereu distanța față de înaintașele tale și le-am învățat lucruri punându-le, pe tăcute, informații în minte. Le primeau ca și cum ar fi fost propriile gânduri. Și creșteau în felul acesta. Am început să și vorbesc *cu Jane pentru că era în pericol iminent. Nu mai era timp pentru îndrumare mută. Din păcate, așa cum ți-am povestit, nu m-a ascultat.*

— Când s-a născut prima vrăjitoare Whelan? Și unde?

— Să luăm poveștile pe rând, micuțo. Pe rând.

Lisa simți pe frunte atingerea ușoară cu care se obișnuise, iar pleoapele îi deveniră grele dintr-odată. Puse Grimoire-ul sub pernă și se cuibări în așternut. Visă un bărbat cu ochi aurii care căra în brațe o adolescentă speriată, ce purta o rochie lungă, o bonetă albă și Steaua. Plângea cu degetele încleștate pe pandantiv, dar Lisa știa că fata din vis, Isabel, avea să scape cu bine.

CAPITOLUL 16

Lisa se trezi din cauza frigului pătrunzător. Fără să deschidă ochii, încercă să se învelească mai bine; nu reușea. Era ca și cum cineva ar fi tras cuverturile de pe pat.

— Annie, haaaai… N-avem nimic de făcut azi, mai lasă-mă să dorm, te rog… mormăi ea, cu voce adormită.

Răspunsul fu o smucitură și mai puternică.

— Hei, nu-i deloc amuzant, zise în timp ce se ridica și deschidea, buimacă, ochii.

Scoase un țipăt mic când văzu că nu era nimeni în încăpere. Cel puțin nimeni vizibil.

— *Yadiel? Tu ești?*

Liniște. Cu groază, Lisa văzu cum toate cuverturile sunt smulse de pe pat și aruncate în cealaltă parte a camerei. În ciuda faptului că fereastra și ușa erau închise, în dormitor se porni o vijelie furioasă. Părea că, între cei patru pereți, s-a iscat o uriașă furtună.

Vântul îi bătea Lisei în față, înecând-o, obligând-o să muncească din greu pentru fiecare răsuflare. De fiecare dată când încerca să-și întoarcă fața în direcția opusă, vântul o urma. Năpustindu-se furios asupra ei, aerul din cameră părea că se străduiește cu disperare s-o sufoce. Nici să strige nu putea.

Panicată, fata se împletici jos din pat, dar o rafală puternică îi reteză picioarele și o trânti în genunchi.

Asta a fost? Așa vreți să mă distrugeți? De ce? Ce v-am făcut? N-am cerut nimic din toate astea!

Prăbușită, Lisa începu să-și plângă de milă. Gâfâielile i se amestecau cu hohotele tăcute, iar vântul care bătea cu putere îi usca aproape imediat lacrimile ce-i curgeau șuvoi. Era îngrozitor de tristă că avea să moară așa, sufocată, într-o cameră care nici măcar nu era a ei. În întuneric.

Asta fusese, dintotdeauna, una dintre cele mai mari spaime ale ei. Să moară în timpul nopții. Ori de câte ori se gândea la felul în care îi pieriseră părinții, găsea o infimă consolare în faptul că, înainte să-i răpească furtuna, apucaseră să vadă lucrurile pe care le iubeau: soarele verii aruncând sclipiri pe întinderea liniștită a mării, cerul senin al Californiei… Plecaseră în lumină.

Iar acum, scurta ei viață avea să se sfârșească atât de jalnic, în beznă neagră ca smoala, doar pentru că niște creaturi invizibile nu voiau ca ea să devină vrăjitoare? Simți că în stomac i se aprinde un mic foc care apoi i se răspândește în trup.

Am o veste, mizeriilor: nici eu n-am vrut să fiu vrăjitoare. Dar sunt. Și nu orice vrăjitoare amărâtă, ci o Whelan. Așa că luați de-aici!

Reușise. Își transformase frica în frustrare. Frustrarea în furie. Și, înainte să-și dea seama ce se întâmpla, toate acestea deveniră energie pură, crudă, care o umplea. Simțea cum Steaua îi încălzea pieptul, hrănindu-i puterea. Ridică brațele și eliberă acea putere, împingând, obligând acea forță din adâncul ei să lupte, să riposteze. Simțea cum energia îi curgea prin palme, dar rezistența era puternică, mult mai puternică decât orice simțise vreodată, mai puternică și decât furtuna din vis. De data asta adversarul era real, malefic și plin de forță. Și hotărât să nu cedeze.

Trecură minute lungi; Lisa începu să se clatine. Apoi se gândi la Jane, la Isabel, la Buna, la toate vrăjitoarele Whelan care trăiseră înaintea ei. Nu putea fi ultima. Nu voia să fie ultima. Trebuia să fie cea mai puternică. „Cea Aleasă”. O nouă undă de forță erupse în ea. Părea că energia acelor femei pe care le invocase îi curgea acum prin vene. Își deschise larg ochii auriu-strălucitor și împinse din nou, scoțând un strigăt ca de războinic în plin asalt.

Treptat, atacul slăbi. Vântul încetă. Fata privi cu grijă în jur, în camera luminată de lună. Cu

excepția așternuturilor aruncate pe jos, părea că nu s-a întâmplat nimic.

Ușa zbură de perete și înăuntru năvăliră Annie și Jonathan, gâfâind panicați.

— Doamne, Lisa, ce s-a întâmplat? Ești OK?

— Lisa, ce e?

Fata se lăsă să cadă la podea, hohotind.

Annie îngenunche lângă ea, o luă în brațe și începu s-o legene.

— Gata, iubita mea. Gata, nu-i nimic. Șșșșt, a fost doar un vis urât, atâta.

Jonathan se apropie încet, se așeză lângă cele două și începu să-i mângâie părul Lisei. Nu putea vorbi. Știa că nu fusese niciun coșmar. Erau ei… și veniseră după ea.

*

Până la urmă, Lisa reuși să se liniștească. După ce îi șterse lacrimile, Annie insistase să-i dea o pastilă care s-o ajute să doarmă, dar nu se dezlipea de lângă ea. La un moment dat, Jonathan îi prinse privirea fetei și îi puse o întrebare tăcută. Ea încuviință printr-o mișcare discretă. Era adevărat, așadar; fusese o luptă, nu un vis. Iar ea învinsese. De data asta.

Întinsă din nou în pat, în camera goală, Lisa era amorțită. Lupta o epuizase. Și se simțea cumplit de singură. Unde era Yadiel? De ce nu fusese lângă ea, așa cum spunea că va fi mereu?

— *Sunt aici, micuțo.*

Fata oftă, ușurată și tristă deopotrivă.

— *Era să mor astă seară.*

— *Știu.*

— *De unde*? *Nici măcar nu erai aici.*

— *Oh, ba da.*

— *Zău? Atunci de ce nu m-ai ajutat? De ce mai vorbit cu mine?*

— *Dar te-am ajutat. Te-am făcut să absorbi toată puterea străbunelor tale.*

Amorțeala Lisei cedă în fața surprizei.

— Tu ai făcut asta?

— Da.

— Dar de ce nu ai spus nimic?

— Nu era nevoie. Eram în interiorul tău. Te ajutam să-ți canalizezi sentimentele, ți le alimentam, te alimentam pe tine. Așa luptăm noi, micuțo. Nu-i nevoie de cuvinte.

— Hm. N-ar fi stricat să-mi dai un semn, un avertisment, ceva. Nu m-aș fi simțit așa de singură și disperată.

— Îmi pare rău, micuțo, dar nu mai era timp pentru așa ceva. M-au făcut să cred că vor ataca în timpul zilei, pentru ca eu să-ți transmit informația și tu să stai încordată, pregătită. Știau că, de-ndată ce vei vedea că nu se întâmplă nimic, vei lăsa garda jos. Am încercat să te previn și în legătură cu asta, dar… n-ai vrut să asculți.

— Exact ca Jane.

— Da. Însă, spre deosebire de ea, tu porți Steaua, așa că am putut să te ajut.

— Yadiel?

— Da?

— Cu ce mă luptam, de fapt? Cine sunt „ei”?

— De fapt, nu sunt „ei”. Ci „el”, format din ei toți.

— OK, fie. Ce sau cine este „el”?

Urmă o lungă tăcere.

— Răul, micuțo. Te luptai cu Răul.

Lisa ar fi vrut să-l întrebe la ce se referă, dar, înainte să facă asta, se simți învăluită într-o căldură incredibil de reconfortantă, ca și cum ar fi dormit lângă un șemineu într-o noapte de decembrie. Se foi puțin, își așeză capul mai bine pe pernă și ațipi cu trăsăturile destinse într-un zâmbet mic.

În vis, îl văzu pe bărbatul cu ochi aurii întins lângă ea; o ținea strâns în brațe, împrumutându-i focul din el, reîncărcându-i energia. Și, în acel moment, știu că nu avea să mai fie niciodată singură.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 17

Așezată în fața casei de pe țărm, în lumina filtrată a amurgului, Lisa exersa. Noaptea din New York, aceea pe care avea să nu o uite niciodată, noaptea în care simțise puterea răului absolut, o convinsese că, într-adevăr, trebuia să fie mereu pregătită. Aceeași noapte cumplită o mai învățase, însă, ceva: că nu era singură. Nici atunci, nici în altă clipă. Niciodată. Yadiel avea să fie mereu cu ea. Și, mai presus de toate, avea să fie cu ea puterea străbunelor. Cea pe care putea s-o canalizeze și s-o folosească pentru a și-o hrăni pe a ei.

A doua zi și în cele care au urmat, încercase să-l convingă pe Yadiel să-i spună mai multe despre familia ei; demonul refuzase.

— N-ai auzit destul pentru moment, micuțo? Nu vor ataca din nou. Nu atât de curând. Nu se așteptau să fii atât de puternică, iar acum trebuie să-și regândească strategia. Bucură-te de timpul petrecut aici și nu te teme: sunt cu tine.

— Deci asta e așa, un fel de… vacanță de la vrăjitorie?

— Asta… mă tem că nu vei avea niciodată. În fond, nu-ți poți lua vacanță de la ceea ce ești. Iar tu, Lisa Whelan, ești *vrăjitoare. Trebuie să te obișnuiești cu asta.*

— Atunci, ce? Să mă prefac, pur și simplu, că nu încearcă nimeni să mă omoare?

— Nici asta nu poți face. Ce poți, însă, este să crezi. Să crezi că ești în siguranță. Cel puțin deocamdată. La sfârșitul săptămânii vei reveni în San Soledad și vom relua pregătirea ta. Până atunci, simte-te bine în casa bunicii tale, în compania bunului tău prieten și a mătușii. Că tot vorbim despre asta, înțeleg de ce i-ai spus lui Jonathan despre adevărata ta natură. Însă nu pot spune că sunt de acord cu ce ai făcut.

— Yadiel, trebuia să spun cuiva, altfel înnebuneam. Ce-ar trebui să fac? Să merg la terapie? M-ar interna. Adică, pe bune, imaginează-ți asta: intru în cabinetul terapeutului și zic „bună, sunt Lisa și sunt vrăjitoare. Știu asta pentru că mi-a zis un prieten care e demon.” Cât de tembelă aș fi?

— Așa cum ți-am spus, nu sunt de acord, dar înțeleg. Totuși, aș aprecia în mod deosebit dacă ar rămâne singurul care știe.

— OK. Sper ca Annie să nu se prindă. N-o să o pot minți la nesfârșit. Pe bune, a înghițit gogoașa despre coșmar pe care i-am servit-o după atac, dar…

— Annie o să fie bine. Distracție plăcută în New York, Lisa.

Aceasta fusese discuția din dimineața de după luptă. De atunci, Yadiel abia mai scosese două vorbe. Lisa trebuia să urle pe dinăuntru ca să-i atragă atenția. Iar răspunsurile lui erau laconice și distante.

Însă acum… acum era înapoi, acasă. Stătea pe treptele verandei și își unduia mâna ca și cum ar fi dirijat o orchestră. Briza urma mișcările făcute de încheietura fetei, adiind ușor într-o parte sau în cealaltă.

Știa că Yadiel e acolo. În noaptea aceea din casa Bunei, înțelesese în sfârșit la ce se referea când spusese că avea să-i fie mereu alături. Dar era atât de frustrant să nu-l audă! Să nu-l facă să râdă sau să nu-l enerveze până când ajungea s-o pună la punct ca pe o fetiță. Îi lipsea sunetul vocii lui, acel sunet care o înfuriase atât de rău primele dăți când îl auzise. Îi lipseau visele despre el, despre bărbatul cu ochi aurii care o păzea și o încălzea noaptea. Îi lipsea…

— Salut, micuțo.

Lisa zâmbi strâmb, într-o încercare de a-și ascunde încântarea:

— Ia te uită ce a adus de-afară diavolul.

Râsul lui răgușit era cel mai dulce sunet pe care îl putea auzi.

— Mereu îmi respect promisiunile față de tine. Și ți-am promis că te las în pace cât stai în New York.

— Corect. Așadar, gata vacanța?

— Păi, ai revenit azi dimineață. Aproape că s-a întunecat, deci aș putea spune chiar că ți-am acordat o zi liberă în plus. Pe lângă asta, știu că ți-a fost dor de mine.

— Nu ești cam îngâmfat?

— Simt ce simți, ai uitat?

Lisa pufni, ușor jenată, și răsuci mâna, făcând o pietricică să sară de pe treapta pe care stătea. Yadiel chicoti.

— Bravo. Văd că exersezi. Cum spuneți voi, oamenii? „Exercițiul e mama perfecțiunii”, sau cam așa ceva, nu?

— Da, cam așa.

— Ei, nimic nu naște perfecțiunea, însă asta e altă discuție.

— Cum adică?

— Nimic nu este perfect, micuțo. Nimic. Totul este… nedesăvârșit.

— Wow, ce încurajator.

— Dar nu spun asta în sens rău; dimpotrivă. Imperfecțiunea lasă loc schimbării. Ceva perfect este finit. Nu poți adăuga sau răpi nimic perfecțiunii. În vreme ce imperfecțiunea permite creșterea, progresul. Viața.

Lisa nu spuse nimic. O enerva faptul că, uneori, îi vorbea așa. Nu era sigură că-l înțelege.

— Oh, dar vei înțelege, micuțo. În fond, imperfecțiunea te-a făcut ceea ce ești.

— Cum așa?

— Dacă Jane ar fi acceptat să poarte Steaua, așa cum am sfătuit-o, fiica ei nu ar fi ajuns s-o poarte la șaisprezece ani, și nici tu. Dacă Isabel nu ar fi ales s-o poarte, probabil că ar fi murit, la fel ca mama ei. Poate că descendența vrăjitoarelor

din neamul tău s-ar fi încheiat cu ea. Ce de posibilități…

— Ce vrei să spui? Parcă știai *că o să mă nasc, orice-ar fi. Că o să fiu cea mai puternică și tot bla-bla-ul pe care mi l-ai îndrugat.*

— Da, micuțo, știam.

Lisa scutură din cap.

— M-ai pierdut aici. Dacă neamul meu se stingea cu Isabel, cum mă mai năsteam și cum naiba deveneam vrăjitoare?

— Vezi tu, micuțo, una dintre cele mai frumoase imperfecțiuni din lume este liberul arbitru. Deschide atât de multe drumuri… Jane și-a folosit liberul arbitru și a decis să meargă pe drumul care a dus-o la moarte. Apoi, Isabel a hotărât să meargă pe drumul care a dus-o la salvare. Soarta și liberul arbitru nu sunt în opoziții, ci mai degrabă complementare. Omul face o alegere care îi definește drumul. Dar alegerea îi aparține în totalitate. Liberul arbitru creează soarta.

Pe fața Lisei nu se citea decât confuzie, așa că îi explică:

— Imaginează-ți o hartă. Poți alege să mergi din punctul A în punctul B pe atât de multe drumuri… Dar, odată ce alegi unul, totul îți este așternut în față. Până când alegi din nou. Alegerea lui Jane a fost cea care ne-a adus unde suntem acum.

— Dar a cui alegere a fost să creeze un neam de vrăjitoare Whelan de la bun început? Mi-ai spus că veghezi asupra familiei mele din momentul în care s-a născut prima dintre noi. Cine era? Unde s-a născut?

— Ești sigură că vrei să facem asta acum, Lisa?

— Da, sunt sigură. Annie lucrează, Jon e în vizită la niște rude din alt oraș, iar eu înnebunesc de plictiseală. Mi-ar trebui ceva care să mă distreze.

Urmă o tăcere lungă. Yadiel oftă, apoi spuse:

— Mă tem că numai distractiv nu e, Lisa.

Fata își dădu ochii peste cap:

— Nu, zău… Crede-mă că am înțeles asta demult. Deci, care e drama de data asta? Și prima vrăjitoare Whelan a fost omorâtă cu pietre?

— Nu. A fost alungată din satul ei.

— Hm… Oare numai eu văd asemănarea între cele două situații?

— Cândva, asta li se întâmpla celor care erau diferiți. De fapt, încă li se mai întâmplă, în ciuda așa-zisului progres pe care l-a făcut societatea voastră. Vrăjitoarele nu fac excepție. Nu făceau nici atunci, nu fac nici acum. Înainte, erau izgonite, spânzurate, ucise cu pietre sau arse pe rug. Acum, ai spus-o tu deja: dacă le-ai dezvălui oamenilor ce ești, te-ar crede, pur și simplu, nebună.

— Adevărat. Revenind la subiect: cine era? Cum o chema?

— Meissa. Pentru că s-a născut noaptea. Într-o noapte extrem de specială, chiar.

— Ce legătură are numele ei cu momentul în care s-a născut?

— Înseamnă „cea care strălucește”. Iar locuitorii Egiptului Antic aveau obiceiul de a numi copiii în funcție de circumstanțele nașterii lor.

Lisa suspină și rămase cu gura căscată. Egiptul Antic? Acolo erau originile familiei ei?

— Da. Prima vrăjitoare Whelan s-a născut în Egiptul Antic, într-o noapte senină, cu lună plină și o cometă. Mama ei a născut afară și, când și-a ținut fetița în brațe pentru prima oară sub cerul nefiresc de luminos, femeia a spus: „Are stele în ochi. Strălucesc. Și ea strălucește…”. De aici numele.

În timp ce asculta vocea lui Yadiel, mintea Lisei se transformase într-un vârtej. Stele.

— De asta vai spus lui Jane să facă o stea care s-o protejeze?

— Da, micuța mea isteață. De asta. Bine, pandantivul trebuia să lege între ele cele cinci

elemente și… încă ceva. I-aș fi putut spune să le așeze în multe alte forme, dar puterea combinată a elementelor era alimentată de acest model în mod special, conectat direct la întreaga voastră linie de sânge. În fond, în acea noapte și-a dobândit Meissa puterile.

— Cum așa?

— Conjunctura celestă a deschis un canal către Sursă în noaptea aceea. Când Meissa s-a născut chiar sub cometa care trecea și sub luna plină, esența ei vitală s-a amestecat cu o parte din acea energie pură. I-a dat puteri pe care nu le avea nici un alt om. Nici o altă vrăjitoare.

— Ce ți-a atras atenția la Meissa? De ce ea?

— Și eu sunt un proscris la rându-mi, nu mai știi? Fusesem un proscris de multă vreme. Cumva, m-am simțit legat de ea. Mi-a fost milă, dacă vrei. Am decis s-o urmăresc cum crește și învață despre ea însăși. Cumva, conexiunea Meissei cu Sursa mi-a dat acces la cele mai ascunse cotloane ale sufletului ei. Îi puteam citi gândurile, dar i le puteam și „scrie”. Ți-am mai spus: până la Jane, le-am îndrumat pe vrăjitoarele din neamul tău punându-le idei în minte. Toate astea au început cu Meissa.

— Dar… numele nostru este Whelan. Și e un nume galez. Știu sigur, am citit despre asta.

— E adevărat. Înseamnă „lup tânăr”, un nume bun pentru o războinică neînfricată, așa ca tine.

Lisa ignoră tentativa de a o complimenta și continuă:

— Cum se pupă galeza cu Egiptul Antic?

— Meissa a crescut. La fel și puterile ei. Nu le-a folosit niciodată ca să facă rău, nicio vrăjitoare Whelan nu a făcut asta. Era o vindecătoare, o protectoare a recoltelor extrem de apreciată, iar oamenii îi purtau un respect profund, încă de când era doar o copilă. Credeau că a fost aleasă de zei să vegheze asupra satului lor. Într-un fel, aveau dreptate. Până într-o zi. Devenise deja o

adolescentă fermecătoare. Câteva dintre gărzile faraonului au trecut prin satul ei ca să-i deschidă calea suveranului care urma să facă un drum lung prin imperiu. Unul dintre ei a văzut-o pe Meissa lângă puțul din sat. A plăcut-o pe fata mlădioasă cu ochi strălucitori și a urmărit-o până acasă. A sărit pe ea chiar când se *pregătea să intre în colibă. Meissa și-a folosit puterile ca să-l îndepărteze. Mai exact, a aruncat în el cu focul din vatră. A fost ars foarte rău, dar, din nefericire, n-a murit; nu înainte de a le spune camarazilor lui ce-i făcuse fata. Atunci, ei le-au dat sătenilor de ales: fie o alungau pe Meissa, fie aveau să-și vadă satul ars din temelii.*

— Era clar ce alegere vor face.

— Da. A încercat să le spună oamenilor că îi putea apăra de foc, dar în zadar. Sătenii erau prea speriați, așa că au izgonit-o. Și, în acel moment, în timp ce o goneau din sat, au strigat după ea Wahala. „Cea blestemată". Porecla și tot ce a adus cu sine i-au urmărit pe strămoșii tăi prin veacuri; erau forțați să se mute de colo-colo. Până la urmă au ajuns în Europa, unde și-au schimbat numele cu unul mai… prietenos. Între timp, generație după generație, puterile i-au fost transmise primei născute a fiecărei vrăjitoare Whelan.

— De ce trebuia să fie mereu o fată?

— Ți-am spus cândva că Sursa este Mama noastră. Este originea. Fiecare atom de energie, fiecare frântură de informație se naște acolo. Este structura feminină a Universului. Și, în mod natural, s-a conectat cu o ființă umană de sex feminin în noaptea aceea specială în care Meissa a venit pe lume. Tot în mod natural, puterea conferită de o asemenea fuziune trebuia să rămână în latura feminină a familiei tale. Despre asta este descendența. O femeie este, în sine, o sursă. Așa că Darul a fost mereu transmis următoarei femei din linia voastră de sânge.

— ...dar nu la vârsta de șaisprezece ani.

— Nu, chiar la naștere. Însă nu începeam niciodată s-o învăț pe noua vrăjitoare înainte ca mama ei să dispară. Jane a schimbat asta. De fapt, Steaua a făcut-o. Și nu pot să spun că îmi displace, pentru că șaisprezece ani mi se pare o vârstă bună pentru a începe să înveți cum să-ți folosești puterile.

Fata făcu o pauză destul de lungă, iar Yadiel îi respectă tăcerea. Știa că Lisa trebuia să filtreze toată informația pe care el i-o aruncase în brațe. Era mult de asimilat și nu-i spusese nici măcar jumătate. Când fata i se adresă, în final, până și gândurile îi păreau răgușite și obosite:

— Cum de sunt eu cea mai puternică din neam?

— Și tu te-ai născut sub o lună plină. O cometă a trecut și în noaptea nașterii tale. Ești încărcată cu aceeași energie pură pe care a primit-o Meissa cu mii de ani în urmă. Înmulțește asta cu toată puterea lăsată în tine de înaintașele tale.

— Asta înseamnă că eu sunt cea care închide cercul?

— Înseamnă că tu ești cea menită să învingă răul.

Lisa se încruntă.

— Cum așa?

— În limba Meissei, *numele tău ar fi Lesath. „Cea care străpunge”. Desigur, mama ta nu a avut nici cea mai vagă idee de ce te-a numit Lisa. Pur și simplu i s-a părut… drăguț.*

Demonul râse.

— Dă-mi voie să ghicesc: tu ai făcut-o, așa-i? întrebă ea.

— Da.

— Ai noroc că-mi place. Dar ce legătură are numele meu cu faptul că sunt cea mai puternică vrăjitoare din lume?

— Tu, Lesath Wahala, sau Lisa Whelan, ești o armă. Ești Arma.

— Ha? Ce înseamnă asta?

Îi simți buzele pe frunte și știu că acela era finalul conversației.

— Fir-ai tu să fii. Mereu îmi faci asta, mă lași mai confuză decât eram înainte să mă „lămurești”, mormăi Lisa în timp ce urca treptele verandei să intre în casă, mârâind de frustrare.

Spera să aibă ocazia de a-l mustrului în vis; Yadiel nu se arătă în noaptea aceea.

CAPITOLUL 18

Lisa se trezi cu o ușoară greutate peste abdomen. Nu era incomod, dimpotrivă. Îi dădea siguranță și căldură.

Mă rog, e cam prea cald, totuși. E miezul verii, ce naiba a făcut Annie, m-a învelit cu o pătură?

Căldura se mută puțin; fata realiză brusc că nu era o pătură și Annie nu avea nimic de-a face cu asta. Deschise ochii.

— Yadiel!

— Îmi pare rău dacă te-am trezit, micuțo.

Greutatea se ridică, iar Lisa putea să jure că simțise cum cineva își trăgea brațul din jurul ei.

— Ce dracu' faci? M-ai lăsat baltă aseară, iar acum ești tandru și drăgăstos?

— Ți-a fost dor de mine în zilele în care nu am stat de vorbă. Să nu crezi că doar tu ai simțit asta. Mi-ai… intrat pe sub piele, Lisa, spuse el, franc.

Fata tăcu. Adică? Oare chiar îi spunea că… Dar nu, nu se putea să fie asta. Se putea? Dovediseră că sunt o echipă al naibii de bună în lupta împotriva răului, demonul îi asigurase spatele, și totuși… atât, nu? Sigur, mai fusese momentul ăla când el îi mărturisise că… Nu. Mintea ei nu putea cuprinde așa ceva. De teamă ca el să nu-i audă gândurile, dar și mai speriată de felul în care ar putea suna acele gânduri, reveni rapid la subiectul inițial al discuției:

— Azi noapte, înainte să dispari așa cum faci mereu, ai spus că sunt o armă. Nu, de fapt ai spus că sunt Arma. Te-am întrebat atunci, te întreb din nou: ce mama naibii înseamnă asta?

— E o întrebare care nu are un răspuns simplu. Tu, Lesath Wahala, ești o armă – deocamdată – incompletă.

— Iar faci așa. Mă încurci și mai mult, în loc să-mi explici.

— O *să-ți explic tot ce dorești, micuțo. Dar nu încă. Atunci când vei fi pregătită. Or, acum nu ești.*

— *Ia încearcă.*

Yadiel oftă, iar Lisa simți cum degete calde îi trec prin păr. Apoi se făcu liniște.

— Aaaaah!

Strigătul ei de frustrare fu însoțit de o pernă aruncată spre ușă, exact în clipa în care Annie o deschidea. Proiectilul pufos lovi femeia în plex și îi tăie răsuflarea.

— Lisa Whelan, ce Dumnezeu faci? Ce mai visezi acum, că dai probă să devii Ninja?

Când își văzu mătușa, fata îngheță. Apoi șocul de pe fața lui Annie o făcu să izbucnească în râs.

— Ce-i? Găsești amuzant faptul că am fost victima unui atac violent imediat ce am intrat în camera nepoatei mele? întrebă Annie, bosumflată. Oricum, de ce joci Counter Strike cu perne și care-i faza cu strigătul de luptă?

— Ăăă, era o *gânganie* care fâlfâia pe aici. M-am trezit și am văzut că mi se așezase pe burtă, doar încercam s-o alung.

— Îh…

— Știu, scârbos.

Lisa auzi un hohot de râs limpede și foarte cunoscut ei. Pufni și se strădui să nu zâmbească.

— Mda. Ce voiai să-mi zici, Annie?

— Păi… Mă gândeam să mergem la o plimbare cu mașina azi.

— Unde?

— Nu știu, tu conduci.

Lisa făcu ochii mari când înțelese exact ce-i spunea mătușa ei.

— Pe bune? Chiar o să mă lași să conduc?

— Mda. O să stau lângă tine și o să mă rog la toți zeii pe care îi cunosc, dar da. Doar ți-am promis, nu? Dar, na… cu plecarea la New York și tot restul, n-am avut ocazia să-mi onorez promisiunea.

Lisa sări din pat și o îmbrățișă strâns pe Annie.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumeeesc! Ești cea mai tare!

— Mai ușor cu lingușeala, iubire, râse Annie, frecând-o afectuos pe spate.

Cât ai clipi, Lisa făcuse duș, se îmbrăcase și mâncase jumătate de felie de pâine prăjită pe care insista s-o numească mic dejun. Acum aștepta lângă ușă, cu un zâmbet cât toată fața și cu cheile de la mașină în mână. Știa să conducă, învățase la școală, dar cam atât. Nu luase niciodată mașina să meargă singură undeva, iar acum plesnea de nerăbdare.

— Hm, presupun că asta înseamnă că ești gata de plecare, nu? întrebă Annie, rânjind.

Lisa își dădu ochii peste cap și râse.

În câteva clipe, amândouă erau în mașina lui Annie, un hatchback compact dar spațios pe care femeia îl adusese cu ea când se mutase în California. Fata se așeză confortabil la volan și băgă în viteză.

— Doamne, ai milă de noi, glumi Annie uitându-se în sus, cu palmele împreunate în dreptul buzelor.

*

Cam nerodată, dar cu potențial. Cel puțin asta îi spuse Annie Lisei după o tură prin cartier, când în fine opriră în cel mai îndepărtat colț al parcării din fața unei gelaterii.

— Pff, tot e bine că n-ai parcat trei străzi mai încolo, râse Annie, apoi continuă pe un ton liniștitor: Știu, știu, e aglomerat lângă intrare. Te-ai simțit mai în siguranță aici. Am priceput.

— Doamne, cum îmi tremură mâinile, râse fata, emoționată, cu ochii la degetele încleștate pe volan.

— Hei, te-ai descurcat foarte bine. Adică, pe bune: zero victime mi se pare un scor bun, zise femeia și ridică din umeri.

— Ei, hai, că n-am fost chiar praf.

— Nu, puștoaico, fac mișto de tine. O să fii chiar bună, dar trebuie să te relaxezi un pic, atâta tot. Mai ai nevoie de experiență. Acum mișcă-ți fundul de pe scaun și hai să ne creștem glicemia până la cer! spuse femeia, lovindu-i ușor genunchiul.

Fata ieși din mașină și, cu picioare tremurânde, porni spre intrare.

— Ai grijă, micuțo. Am auzit ceva care nu mi-a plăcut.

— Ia: m-a făcut careva grasă, sau cel

— Nu e momentul să glumești, Lisa. Se pregătește un alt atac. Ține ochii deschiși și ciulește urechile.

— Aham. Dacă e ca data trecută când m-ai „prevenit”, știu exact ce o să se întâmple: absolut nimic. Cel puțin, nu azi.

— Chiar toate vrăjitoarele Whelan trebuie să fie atât de încăpățânate?

— Ce pot să zic? Ne-ai ales bine, Yad.

Demonul plescăi, nemulțumit, apoi tăcu. Fata pufni și intră în local, urmându-și mătușa spre tejghea. Ochii îi alunecau peste vitrina frigorifică, în căutarea aromelor ei preferate – zmeură și mentă –, dar mintea se tot întorcea la ce îi spusese Yadiel cu doar câteva clipe în urmă.

*Pe bune? Sunt într-*o *nenorocită de gelaterie. Ce pot să-mi facă, să otrăvească toppingurile? Pfff…*

Comandă și se așeză la o masă, urmată îndeaproape de Annie.

— Ce-ai, puștoaico? Pari căzută pe gânduri.

— Hm? A, nu, sunt doar obosită de la condus.

— Ce?! Haide, n-ai mers nici măcar un kilometru, vorbești serios?

— Știu, doar că… probabil că am stat așa de încordată, că toată povestea m-a cam stors. Dar nu-ți face griji, mănânc puțin dulce și-s ca nouă, zâmbi Lisa, încercând s-o liniștească.

După vreo oră, aproape că uitase de avertismentul lui Yadiel. Aproape, dar nu complet. Se analiză, căutând orice semn, orice reacție ciudată a corpului ei – *cea mai simplă cale să-mi vină de hac ar fi să mă „aranjeze" chiar aici și toată lumea ar spune că e o toxiinfecție, nu?* –, dar nu se întâmplă nimic. Nici măcar nu-i ghiorăi stomacul. Rânji satisfăcută și merse după Annie la mașină, gata să urce în dreapta.

— Hopa, ce faci?

— Ce-am făcut?

— Lisa Whelan, treci la volan și du-ne acasă. Sau, și mai bine, hai să ne mai plimbăm puțin. E o zi frumoasă de vară, spuse Annie, ridicând a glumă din sprâncene.

Fata înghiți în sec și prinse cheile aruncate de femeie. Avea un sentiment ciudat, dar poate că era doar emoția legată de condus. Încercă să se scuture de grijă și porni mașina.

În secunda în care făcu asta, de la motor izbucniră flăcări atât de puternice, încât aruncară capota în sus.

— Doamne, Lisa, ieși! strigă Annie, încercând disperată să se elibereze din centura de siguranță pe care o pusese deja. Fata încercă să deschidă ușa, dar toate patru se încuiaseră automat atunci când băgase cheia în contact.

Acum, Lisa și mătușa ei erau prinse într-o capcană de tablă care tocmai luase foc.

— *Apă.*

Intră în panică. Apă? Dar cum? Nu o invocase niciodată, doar respirase sub ea sau o alungase. Putea s-o și cheme?

Încercând să ignore urletele de groază și încercările disperate dar inutile ale lui Annie de a sparge cu picioarele geamul portierei, Lisa închise ochii. Deja simțea arsura din ei. Nu de la incendiu, ci de la focul care se aprindea chiar în ea. Își atinse pandantivul, având grijă să pună vârful arătătorului pe colțul unde era gravat simbolul apei. Instinctiv,

își întoarse în sus palma stângă, făcută căuș. Și se concentră. Încercă să invoce toată puterea pe care o folosise când se luptase cu vântul în casa Bunei. Se gândi la Isabel, la Jane, la Meissa și la ea însăși.

Eu, Lesath Wahala, vă chem pe voi, înainte-mergătoarele mele, să-mi dăruiți din puterea voastră.

Curând, simți cum focul din ochi i se răspândește prin vene. Pulsa, curgea, se învolbura; în fine, îi ajunse în palmă. Simți cum se aduna acolo o cantitate mică de lichid.

Sângerez? *Dar atunci de ce e rece*?

Lisa deschise ochii, încet, și își privi mâna: nu era sânge, ci apă.

Pe bune? Asta e tot ce am reușit să…

Gândurile îi fură întrerupte brusc de un tunet asurzitor. Imediat veni și ploaia. Era o furtună zdravănă de vară, iar apa forma o cortină atât de deasă și de grea, încât nici nu mai vedea prin parbriz. Știa, însă, că flăcările se stinseseră.

Treptat, simțurile i se deschiseră către realitate și o auzi pe Annie hohotind de pe scaunul din dreapta ei:

— Doamne, îți mulțumesc! Îți mulțumesc din suflet! Am fi ars ca șobolanii până să vadă cineva ce se întâmplă. Putea să explodeze rezervorul… Doamne, Lisa, îmi pare așa de rău, iubito!

Femeia își puse brațele în jurul trupului aproape inert al fetei și începu să-i mângâie, spasmodic, părul.

— Gata, a trecut, gata.

— Știu, Annie, șopti Lisa și își puse capul pe pieptul femeii, lăsând propriile lacrimi să curgă, în sfârșit.

*

Mașina fusese tractată la un service, iar un vecin le adusese acasă. Odată ajunse acolo, primul lucru pe care îl făcu Annie fu să scoată două beri din

frigider și să-i întindă una Lisei, care o privi surprinsă. Femeia observă expresia ei și strâmbă din nas:

— Hai, pune mâna și bea. Jur că mi-aș fi dorit să am o băutură mai tare în casă. Ce s-a întâmplat azi a fost o minune, auzi? O minune al dracului de mare, așa să știi.

Lisa dădu din cap, aprobator, și bău puțin din sticlă. Annie continuă:

— Iubito, habar n-am avut că mașina are o problemă. O dusesem la revizie chiar înainte de ziua ta, mai ales că voiam să te las s-o conduci de-atunci. Chiar nu știu ce s-a întâmplat azi.

Ei, lasă că am eu o bănuială.

Ușa de la intrare zbură de perete și, într-o clipă, brațele lui Jonathan o cuprinseră pe Lisa:

— Doamne, am auzit ce s-a întâmplat. Ești bine?

Ochii lui fugiră la Annie:

— Și tu?

— Da, suntem bine amândouă, acum. Tot nu-mi vine să cred, răspunse femeia. Devenisem complet isterică și tu înghețaseși, nu, Lisa?

Ca să spun drept, simțeam că ard.

— Da, cred că da. Mă simțeam ca într-o capcană, chiar nu puteam face nimic. Ușile erau încuiate, motorul ardea… A fost groaznic.

Amintirea o cutremură. Însă era o întrebare, poate lipsită de importanță, care nu-i dădea pace.

— Au fost… ei? întrebă Jonathan, șoptit, strângând-o mai tare în brațe.

Ea încuviință tăcut.

*

În acea noapte, când se așeză în pat, Lisa așteptă ca Yadiel să vorbească primul. Degeaba.

Yad, hai că vreau să te întreb ceva.

— Sunt aici, micuțo. Te-ai descurcat bine azi.

— Mda, prima dată când conduc și mașina ia foc. Amintește-mi să nu particip niciodată la Formula 1.

— Ce este aceea?

— E… Mă rog, nu contează. Auzi, de ce mi-ai spus „apă”? Nu era mai simplu să alung flăcările? În fond, am mai făcut asta. Dar să invoc ploaia… Pana mea, nici măcar nu m-am gândit la ea în mod special; nu aveam în minte decât să fac rost de apă, cumva.

— Nici nu trebuie să faci altceva. Elementele își vor găsi calea spre tine. Când ești în pericol și invoci un element, el va găsi calea cea mai bună de a anihila amenințarea. Asta îți este puterea. Odată supuse ție, atunci când le invoci elementele îți devin cei mai de încredere slujitori. Îți anticipează dorințele. Cu o condiție: să le respecți. Și să nu devii trufașă.

— Ce înseamnă asta? Cum respect apa, de exemplu?

— Ce faci atunci când primești ajutor?

— Îi mulțumesc celui care m-a ajutat.

Lisa începea să înțeleagă la ce se referea Yadiel.

— I-ai mulțumit apei astăzi?

— Păi… nu. Cum fac asta?

— Cum i-ai cerut ajutorul?

— L-am atins simbolul și m-am gândit la ea, am chemat-o.

— Asta e.

Mâna se îndreptă singură către același colț al Stelei pe care îl atinsese atunci când era blocată în mașină. Închise ochii și se lăsă inundată de recunoștință. Simbolul se încălzi sub atingerea ei, făcându-i ochii să ardă auriu, sub pleoape.

— Wow! Tocmai mi-a zis „cu plăcere”?

Yadiel râse.

— Da. Mulțumirile tale au fost primite.

— Repet: de ce să chem apa în loc să alung focul?

— Pentru că trebuie să fim isteți, micuțo. Inamicul se aștepta ca tu să încerci să alungi flăcările, mai ales că nu ar fi fost prima oară când făceai asta. În plus, nu era un foc obișnuit. În primul rând, era legat direct de ei și, deci, mult mai greu de controlat de către tine. Iar cu un rezervor plin n-ai fi avut timp să-l stingi. Mașina s-ar fi încins periculos de mult, apoi ar fi explodat.

— A, și care-i treaba cu… nici nu știu cum să-i zic. Incantație, poate? Aia de unde mi-a venit?

— E întipărită în tine. Îți vei mai aminti și altele, cu timpul.

— Să-mi amintesc?! *Cum pot să-mi amintesc ceva ce n-am văzut sau auzit niciodată?*

— Sângele tău își amintește, micuțo. E în tine totul. Toată cunoașterea și puterea adunate în mii de ani. Noapte bună, acum.

Greutatea pe care o simțise la trezire, dimineață – părea că au trecut secole de-atunci – revenise. Yadiel se întinsese lângă ea, iar brațul lui i se odihnea, din nou, pe talie. Îi simți buzele pe tâmplă, apoi pe el, cuibărindu-și fața în părul ei.

Surprinsă, descoperi că nu o deranja. Se simțea bine. În siguranță. Înconjurată de căldură. Refăcută. Simțea că acolo e locul ei, în brațele demonului cu ochi aurii.

Și zâmbi.

— Noapte bună, Yadiel.

CAPITOLUL 19

— Lisa, e aiurea rău de tot. Dă-o dracului de treabă, cât pe ce să arunce mașina-n aer cu tine înăuntru?

— Jonnie, știu. Dar știam și că asta o să se întâmple, mai devreme sau mai târziu, corect? Yadiel m-a tot prevenit despre…

Fata tăcu brusc, când chelnerița se apropie cu o carafă de ice tea.

— Vă mai pun, copii? Sau vreți să comandați mâncare?

— Nu, mulțumim, spuseră în cor.

Femeia – o blondă platinată la vreo cincizeci de ani, pe care o știau de când erau mici și îi aduceau părinții să mănânce burgeri și înghețată – le aruncă o privire pe sub sprâncene, apoi ridică din umeri și porni spre altă masă:

— Treaba voastră. Mă găsiți la bar dacă vă răzgândiți.

Cei doi adolescenți îi zâmbiră plat, fără să mai spună nimic. Jonathan așteptă ca ea să se îndepărteze suficient ca să nu-l audă, apoi se întoarse spre prietena lui și șopti, destul de tare:

— Lisa, când am auzit ce s-a întâmplat, înainte să știu că ești OK, nu mă puteam gândi decât „dă, Doamne, să nu se termine în felul ăsta!”. Așa o să fie de acum încolo? O să-mi petrec fiecare secundă mort de grijă că cineva sau ceva vrea să te omoare? Nu pot…

Se întrerupse și își frecă fața cu palmele.

— …nu pot să duc asta.

Fata deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi și se lăsă pe spătar. Pe buze îi înflori un zâmbet trist:

— Jonathan, îmi pare rău, dar asta sunt. Poate că n-ar fi trebuit să-ți spun nimic. Nu trebuia să te târăsc în toată nebunia asta. În fond, e despre mine și atât. Cred… cred că, pur și simplu, n-am vrut să

trec singură prin toate astea. Dar era mai bine să fi strâns din dinți și să tac.

Făcu o pauză și oftă.

— Yadiel avea dreptate. Nu trebuia să spun nimănui. Nici măcar ție.

— A, mureai dacă nu aduceai vorba despre el, nu? Yadiel în sus, Yadiel în jos… Nu pricepi? Nu e „despre tine și atât”. E despre tine și infectul ăla care te îndepărtează de noi pe zi ce trece.

Din nou, Lisa dori să vorbească, dar scânteile pe care le aruncau ochii lui Jonathan o opriră. În privirea lui era furie și… încă ceva. Pe bune? Nu, era imposibil. Când, în fine, vorbi și umplu tăcerea apăsătoare, vocea îi era blândă, ca un alint, doar puțin amuzată:

— Jonnie… ești cumva gelos?

Cu obrajii în flăcări, băiatul scrâșni din dinți și își feri privirea, apoi lovi ușor cu pumnul în masă.

— Am dreptate, așa-i? Vai de mine… Cum de nu mi-am dat seama?

— Așa, perfect, bate-ți joc de prostul care se uită la tine ca un cățel tâmpit.

— Nu, Jonnie, nu e așa! N-aș putea niciodată să-mi bat joc de tine. Dar să știi că n-ar trebui să-l privești așa. E doar un…

Scutură din cap și se aplecă spre el, privindu-l direct în ochi:

— Te cunosc dintotdeauna, suntem prieteni de-o viață; chiar crezi că un țăcănit pe care nici măcar nu-l pot vedea o să schimbe asta?

— Lisa, eu…

— Jonnie, dacă așa crezi, atunci înseamnă că nu prea mă cunoști, știi?

— Te iubesc! aproape că strigă băiatul.

Câteva figuri amuzate de la mesele vecine se întoarseră spre ei.

— Normal că mă iubești, tâmpitule! Și eu pe tine; cum ziceam, ești prietenul meu cel mai bun și e normal să…

Aoleu.

Când realiză, Lisa rămase cu gura căscată și uită să mai respire sau să clipească. Nu putea decât să se holbeze la băiatul din fața ei: își strângea pumnii compulsiv, ca să-și oprească mâinile din tremurat, iar în ochi începuseră să i se adune lacrimi de neputință, pe care încerca, disperat, să le oprească.

Vai, vorbește serios.

Fata reuși, în cele din urmă, să închidă gura și își fixă privirea pe sticla de ketchup din mijlocul mesei. Jonathan își drese glasul din care răzbătea sarcasmul:

— Ce să zic, nu-i deloc aiurea.

— Chiar nu știu ce să spun, Jonnie, răspunse ea, aproape în șoaptă.

— Nu trebuie să spui nimic. Cum ai zis adineauri? „cred că, pur și simplu, n-am vrut să trec singură prin toate astea", spuse el, cu un zâmbet amar.

— Jonathan, să te rănesc era ultimul lucru pe care aș fi vrut să-l fac. Te iubesc…

— …dar ca pe un prieten. Am înțeles asta, Lisa, crede-mă. Mai știi când ți-am spus că te cunosc? Păi, ce să vezi: chiar te cunosc. Și știu că nu m-ai văzut niciodată altfel decât ca prieten. Așa a fost mereu și mi-ar plăcea să păstrăm măcar asta, dacă vrei și tu. Dar te rog, din suflet te rog să nu uiți ce ți-am spus mai devreme. Să-ți amintești asta înainte… înainte să te arunci cu capul în zid, OK?

Ea se încruntă și-l privi pieziș. Despre ce naiba vorbea?

— Ce vrei să spui?

— Repet: te cunosc, Lisa. Vocea ți se încălzește și ochii îți strălucesc atunci când vorbești despre el. Am mai văzut asta. Nu, nu la tine. La alții. Atunci când se îndrăgostesc.

Fata pufni:

— Ce? Ești razna, Jonathan. Cum să mă îndrăgostesc de Yadiel? Ai înnebunit?

Încă zâmbind, o privi în ochi:

— Oare?

Lisa inspiră, căutând vorbe cu care să-l contrazică, argumente care să-i arate că greșea; nu le găsi. El râse scurt și se lăsă pe spate, cu mâinile în poală.

— S-ar zice că nu-s chiar nebun până la urmă, hm?

Fata îi susținu privirea, deși simțea că ochii încep să-i ardă auriu. Nu, nu era nebun. Undeva, în adâncul ei, știa că începuse să simtă ceva pentru demon. De ceva vreme, chiar. Jonathan nu era deloc nebun. Despre ea nu mai era așa de sigură.

*

Până la urmă, renunțară să mai mănânce. Între ei se lăsase o tăcere groasă, stranie. Una pe care nu o puteau umple cu vorbe sau gesturi. Își terminară băuturile, plătiră nota și ieșiră din restaurant. Ca niciodată, plecară separat. În acea dimineață, înainte de mărturisirea lui Jonathan, plănuiseră să ia prânzul împreună și să petreacă restul zilei la plajă. În loc de asta, băiatul plecă să se plimbe cu mașina, iar Lisa porni pe jos spre țărm.

Se aștepta ca cel mai drag prieten neînsuflețit al ei, oceanul, s-o ajute să-și pună ordine în gânduri. Yadiel respectă asta și păstră tăcerea. Însă Lisa era sigură că el îi auzise discuția cu Jonathan. Și că simțise ce simțise și ea. Ca de obicei. Într-un fel, asta ușura lucrurile; în același timp, îi era imposibil să păstreze ceva, orice, pentru ea. Nici măcar îndoielile, frământările și temerile. Oare era un lucru bun, acela de a avea pe cineva îngropat atât de adânc în ființa ei, încât îi anticipa fiecare frântură de gând și fiecare umbră de emoție chiar înainte ca ea însăși să le conștientizeze? Nu știa; pentru ea, era doar neobișnuit și ușor înspăimântător; dar și ciudat de reconfortant.

Lisa petrecu toată după amiaza fie înotând, fie zăcând pe nisipul încins. Când, în fine, se simți

epuizată, porni spre casă, unde reuși să scape de cina pregătită de Annie minținд că mâncase un burger pe plajă.

— O să fac un duș rapid și mă bag în pat, Annie. Sunt ruptă.

Reuși să-i zâmbească femeii care încerca să-și dea seama ce se întâmpla de fapt.

— OK… Dar ești sigură că e doar atât?

Femeia prinse obrazul fetei în căușul palmei, într-un gest tandru și îngrijorat.

— Pari supărată, iubito.

— Nu, sunt doar obosită. Am înotat mult. Și am și stat la soare atâta… Am avut noroc că n-am făcut insolație, hm?

Annie îi întoarse zâmbetul:

— Ai cam avut. Bine, atunci culcă-te și vorbim dimineață. Noapte bună, puștoaico.

— Noapte bună, Anns.

Lisa își pupă mătușa pe obraz, își târșâi picioarele în sus pe scări și reuși în mod miraculos să nu adoarmă în duș, apoi se prăbuși în pat.

Îi părea rău de Jonathan. Îl iubea enorm… doar că nu așa cum o iubea el. Și cum de nu și-a dat seama? Să fi fost atât de absorbită de ea însăși încât să nu observe schimbările din comportamentul celui mai bun prieten al ei? Era o prietenă oribilă. Și ce spusese băiatul despre Yadiel… În sinea ei știa că e adevărat. La naiba, știuse dinainte s-o audă din gura lui Jon; doar că nu voia să recunoască. Nici măcar față de ea însăși; față de nimeni. Pentru că era complet greșit… Nu? Cum putea să fie îndrăgostită de un demon? Era complet aiurea.

Ei, da, dar eu sunt vrăjitoare. Presupun că anumite reguli nu se aplică, nu? Atunci când poți să chemi ploaia, să schimbi vântul și să alungi flăcările ca pe muște, cred că posibilitățile sunt nelimitate.

Lisa oftă adânc și se cuibări în așternut. Fără să mai lupte să-și țină deschise pleoapele tot mai

grele, își lăsă mintea să plutească spre întunericul blând al somnului.

Îl visă pe Yadiel.

Față în față, se țineau de mâini undeva, pe ceea ce părea a fi un vârf de munte, iar totul în jurul lor era întunecat ca smoala. Totul, cu excepția peticului de sub picioarele lor. Locul pe care stăteau era incandescent, dar nu îi rănea. Lisa simți că toată acea căldură se contopește cu cea care izvora din Stea. Strălucirea blândă a pandantivului arunca o lumină caldă pe fața demonului și, pentru prima oară, Lisa reuși să-l vadă mai bine. Era un bărbat înalt, întunecat, cu trăsături destul de tinerești, dar colțuroase. Nu-i putea ghici vârsta, însă ceva din ochii lui îi spunea că e un suflet bătrân. Erau ochi care văzuseră lumea născându-se, distrugându-se, apoi renăscând. Irișii lui străluceau auriu, exact aceeași culoare de jăratic pe care o căpătau și ai ei, ori de câte ori focul care mocnea în ea exploda la viață. Cumva, erau la fel.

Lisa coborî privirea și văzu că bărbatul era îmbrăcat în negru de sus până jos, în haine moderne și elegante. Smoching și cămașă cu papion. Pantaloni de seară și pantofi lustruiți.

Ce era asta? De ce această ținută? Atunci se gândi să se uite la propriile haine: purta o foarte frumoasă rochie neagră, lungă, iar capul îi era acoperit de un văl negru brodat. Era în doliu? Era o înmormântare?

Privindu-se, realiză că era îmbrăcată în replica neagră a unei rochii de mireasă. Nu era o înmormântare. Chiar deloc.

— Lesath Wahala, ești perechea mea. Jumătatea mea, oglinda mea, alter ego-ul meu. Iar eu sunt toate aceste lucruri pentru tine. Am așteptat o eternitate să fii desăvârșită. Te-am plămădit din cioburi de materie, de energie, de visuri. Da, eu te-am visat spre ființă. Cum aș putea să nu te iubesc? Tu ești din mine.

Lisa simți că se transformă în piatră incandescentă. Nu se putea mișca, respira sau vorbi. Putea doar să simtă în ochi arsura focului auriu pe care îl știa atât de bine. Privirea lui, însă, se întunecă de grijă:

— Îți este… frică de mine, micuțo?

Frică? Nu. Nu avea cum să-i fie vreodată frică de el. Era, însă, copleșită. Toți anii plini de durere, de singurătate, de clipe în care se simțise inadaptată și nelalocul ei fuseseră spulberați cu aceste patru cuvinte: *tu ești din mine.* Acum avea sens. Simțea că totul este așa cum trebuie să fie. Că *ea* este așa cum trebuie să fie. Nu se mai simțea ca o adolescentă stingheră, ci ca o ființă conturată, puternică și infinită. O ființă care conținea toată puterea, cunoașterea și noblețea înaintașelor ei. A celor ca ea.

El simți asta. Și zâmbi. Încet, fără să-și desprindă ochii de ai ei, Yadiel îi luă mâna și și-o apropie de buze. Ridică ușor sprâncenele, ca într-o întrebare tăcută. Ea încuviință, știind cumva ce anume este întrebată. El îi lăsă pe inelar un sărut ca o pecete, iar Lisa avu senzația că, din acel punct, focul i se răspândea în tot trupul.

Apoi, Yadiel se aplecă și îi cuprinse buzele într-un alt fel de sărut, unul care îi aruncă scântei noi prin vene.

*

Lisa se trezi brusc, aproape fără aer. Se ridică în fund și se sprijini obosită de tăblia patului. Închizând ochii, râse încet și scutură din cap: ce mai vis fusese și ăsta! Sigur, o făcuse să se trezească în toiul nopții, dar măcar nu fusese un coșmar.

Fata își frecă ochii cu dosul palmelor și gemu când simți o înțepătură pe inelarul stâng. Tremurând, aprinse veioza și își privi mâna. Pe

deget avea o mică arsură, în forma unei stele cu cinci colțuri. Semnul lui.

Inelul ei.

CAPITOLUL 20

— Neața, puștoaico.

— Neața, Annie.

Femeia o privi pe Lisa printre gene; era clar că ceva se întâmpla cu fata. Era de bine sau de rău? Nu-și dădea seama. Tot ce știa era că, orice ar fi fost, o consuma pe nepoata ei și o făcea să se închidă și mai mult în ea, deși nu credea că e posibil.

Lisa era o adolescentă OK, care până atunci sărise peste criza existențială și răzvrătirea aduse de această vârstă; poate că îi venise vremea să treacă prin toate astea. Se înțelesese mereu bine cu oamenii, dar, cumva, nu li se dezvăluia niciodată pe de-a-ntregul. Nimănui. Nici măcar lui Jonathan, bănuia Annie. Era o piatră tare, gândi femeia și oftă.

— Toate bune? o întrebă Lisa.

— Da. Am o groază de lucru, dar, în afară de asta, totul e super. Tu? Ceva nou? Vreo bârfă, vreo veste?

— Mnu, nu prea, răspunse fata și își aținti ochii în cana cu cafea.

— Hei, dar măcar dormi bine, nu? N-ai mai avut coșmaruri, așa-i?

Lisa tresări când își aminti ceea ce tocmai visase cu câteva ore în urmă și, inconștient, își trecu degetul mare peste inelar, acolo unde Yadiel o arsese cu semnul lui. Tăcerea ei nu trecu neobservată.

— Iubire? Ai mai visat urât?

— Nu. Nu, deloc. Oricum, nu după visul ăla super nasol pe care l-am avut în casă la Buna.

— Pfoai, ăla chiar a fost nașpa tare. M-ai cam speriat atunci.

Lisa râse stânjenită:

— Știu. Pana mea, și pe mine m-am speriat.

Annie tăcu, apoi hotărî că era mai bine să întrebe. În fond, ce se putea întâmpla în cel mai rău caz? Să nu primească răspuns, nu?

— Nu mi-ai spus niciodată… Ce ai visat atunci, de fapt? Îmi amintesc că erai îngrozită.

Fata luă o înghițitură lungă de cafea și inspiră adânc înainte să răspundă.

Iartă-mă, Annie, dar trebuie să te mint. Din nou.

— Am visat despre mama și tata. Despre accident. Și, în vis, eram cu ei în barcă. A fost oribil.

Femeia se simți prost că întrebarea ei o făcuse pe fată să retrăiască suferința prin care trecuse în acea noapte cumplită la New York.

— Of, iartă-mă. N-am vrut să-ți fac rău. Doar…

— Stai liniștită, a fost doar un vis. Adică na, eu n-am văzut cum s-a întâmplat totul în realitate, corect? Probabil că ăsta e felul în care mintea mea încearcă să gestioneze lucrurile, să mă ajute să închei un capitol, spuse Lisa, cu un zâmbet mic, și își puse ambele mâini în jurul cănii, fixându-și privirea pe conținutul ei.

Annie își trecu o mână prin păr și își făcu de lucru cu un șervețel de pe masă. Uneori o uimea maturitatea de care dădea dovadă Lisa. La dracu', ea era ditamai femeia și tot nu reușise să se împace cu ce pățiseră fratele și cumnata ei. Și iat-o pe Lisa, o fată de șaisprezece ani care vorbea ca înțeleptul satului. Annie își drese glasul și încercă să schimbe subiectul:

— Ce mai face Jonnie? V-ați făcut program pentru mai târziu?

Lisa încercă să ascundă tristețea care o inundă când își aminti discuția avută cu el în ziua precedentă.

— Face bine. Și nu, nu ne-am făcut program. Probabil că o să decidem pe loc, când ne întâlnim.

— Aha.

Ce *neobișnuit*, gândi Annie. Oare se certaseră? Ce naiba se întâmpla?

Lisa se ridică de la masă și se apucă să spele vasele, ca să evite alte întrebări.

Chiar ar trebui să-l sun pe Jonathan. Doar că n-am nicio idee ce să-i zic. În fine, probabil că o să-l sun de pe plajă. Dacă vorbesc de acasă și mă aude Annie, clar o să se prindă că ceva nu e OK, așa că…

— Ia: dacă tot ești așa de treabă, spală și cana mea.

Smulsă din gândurile ei, Lisa tresări; Annie era chiar lângă ea și punea vase în chiuvetă. Atunci observă semnul de pe degetul Lisei și o apucă ușor de încheietură, să se uite mai de aproape:

— Hei, ce-i asta? Ce s-a întâmplat?

Fata își trase mâna puțin cam prea repede și se apucă imediat să spele un vas.

— Habar n-am. M-o fi pișcat vreo meduză.

— Te doare, te mănâncă?

— Nu, nu mă deranjează deloc.

— Ce formă ciudată are…

— Da, chicoti Lisa. Parcă seamănă cu o stea, nu?

— Exact. Acum ai două, dacă o punem la socoteală și pe aia de la gât, râse Annie. Dar serios, ar trebui să te dai cu ceva pe deget. N-aș vrea să-ți rămână vreo cicatrice.

Prea târziu. Asta nu mai dispare. Și nici ailaltă, dar cine mai ține socoteala.

— Corect. Așa o să fac, Annie. Sau poate că apa sărată o s-o rezolve, zise Lisa, făcându-i cu ochiul în timp ce își ștergea mâinile pe un prosop.

— Aham. E clar: asta înseamnă că n-o să-i faci nimic. Normal, te doare-n fund de ce zic eu. Copiii ăștia… spuse Annie, ridicând brațele într-o disperare teatrală. Fugi, du-te la plajă și distrează-te. Părăsește locul acesta. Abandonează-mă îngropată sub un morman de articole cu deadline-uri imposibile.

Lisa râse cu poftă și își îmbrățișă mătușa, apoi ieși, întrebându-se de ce Yadiel nu fusese lângă ea

la trezire și de ce nu suflase o vorbă toată dimineața.

*

Annie chiar avea o groază de lucru; dar Lisa era o problemă mult mai presantă decât orice deadline. Simțea că înnebunește dacă nu află exact ce se întâmpla cu fata.

Teoretic, știa că are timp destul până la întoarcerea nepoatei ei. Dar n-avea de gând să riște. Așa că urcă în camera adolescentei. Nici măcar nu știa ce caută; poate un jurnal, poate un bilet… probabil că avea să știe când îl găsea.

Annie începu să caute prin cameră, hotărât și metodic. Trăgea sertare, ridica volume și se lăsa pe vine ca să se uite sub mobilă, cu grijă să nu deranjeze ceva și să se dea de gol.

După vreo oră, nu găsise nimic. Poate că nici nu avea ce să găsească, se gândi. Poate că era doar paranoică. Oftând, învinsă, se trânti pe patul Lisei și începu să se joace cu unul dintre inelele ei în timp ce peria camera cu o ultimă privire. Răsucită printre degete, mica bijuterie căzu pe podea și se rostogoli sub pat.

— Pe bune?!

Annie mormăi și îngenunche pe dușumea. Lumină locul cu telefonul și văzu că inelul se dusese în cel mai îndepărtat punct, acolo unde patul se lipea de perete.

— Minunat, gemu ea și se lăsă în jos, târându-se în spațiul îngust dintre podeaua de lemn și somieră, cu fața în sus, așa cum se bagă mecanicii sub mașini.

Pipăi împrejur până dădu peste micul cerc de argint și, exact când se pregătea să iasă de sub pat, îl văzu: un caiet legat în piele, înfipt între saltea și somieră.

— Iată-te, drăguțule. Deci Lisa chiar are un jurnal, până la urmă, hm?

Zâmbind încântată, Annie se ridică și băgă mâna sub saltea, să scoată ceea ce bănuia a fi o colecție a celor mai intime gânduri ale nepoatei ei. Știa că nu e OK să-i înșele încrederea în felul acesta, dar, pe de altă parte, dacă Lisa pățise ceva atât de rău încât nici măcar nu voia să vorbească despre asta, numai așa o putea ajuta. Ce putea fi, totuși? Să fie vorba despre Michael și Shelley? Despre un băiat? Să fie altceva? Puștimea din San Soledad n-avea treabă cu drogurile sau alte tipuri de dependență care afectau marile orașe, însă… cine putea ști?

Atentă doar la propriile gânduri, Annie țipă ușor și își trase mâna imediat ce atinse coperta „jurnalului”.

— Ah, ce m-am curentat! mormăi și se întinse din nou, doar ca să simtă aceeași arsură.

— Ce mama mă-sii…

Femeia ridică puțin salteaua, să se uite mai bine la drăcovenia care îi tot prăjea degetele. Pe vremea ei, copiii își puneau lăcățele pe jurnale, nu nenorocite de capcane electrificate.

Dar ceea ce văzu o șocă mai tare decât volții: fără nicio legătură cu jurnalul tipic de adolescentă, roz și înflorat, în fața ochilor ei era un soi de catastif vechi, legat în piele și cu o mare pentagramă stanțată pe copertă.

Annie lăsă salteaua să cadă la loc și își duse mâinile la gură. Ce era chestia asta? Lisa intrase în vreun soi de cult? Dar, din câte știa, oamenii care erau interesați de așa ceva nu arătau ca nepoata ei. Se presupunea că au o înfățișare goth și tenebroasă, în niciun caz nu stau la soare cât e ziua de lungă și nici nu ies la pizza cu prietenii… Nu?

Ar trebui să-i ceară Lisei o explicație? Sau s-o lase baltă și să spere că e doar o fază a vârstei, pe care fata o va depăși?

Absentă, Annie aranjă patul așa cum era și ieși din cameră. Coborî încet și se prăbuși într-un scaun din bucătărie, cu capul pe brațe.

— Of, mamă… Aveai dreptate: chiar e cea mai grea meserie din lume. Acum pricep. Abține-te de la „ți-am spus eu”, mai bine zi-mi ce fac de acum încolo?

*

Întinsă la soare, Lisa își făcuse, în sfârșit, curaj să-l sune pe Jonathan. El răspunse aproape imediat, cu o voce din care răzbăteau, deopotrivă, surpriza și ușurarea:

— Hei, nu credeam că o să mă suni.

Era cât pe ce să n-o fac.

— De ce credeai asta, Jon?

— Păi… M-am gândit că o să ți se pară prea aiurea… ce ți-am zis ieri.

Lisa făcu o pauză imperceptibilă, apoi spuse:

— Dar ai zis și că putem să fim prieteni în continuare. Corect?

— Corect.

— Super. Deci, vii la plajă sau o să stai în casă ca o babă toată ziua?

Băiatul râse:

— Nu te mișca, vin acum.

Întinsă pe nisip, cu ochii închiși și un zâmbet liniștit, fata lăsa soarele să-i mângâie pielea.

— Salut, micuțo.

Vocea lui Yadiel sunase atât de real, încât Lisa aproape că sări în picioare, așteptându-se să-l vadă întins lângă ea.

Chiar, oare demonii pot să stea la soare? Sau se topesc ca vampirii?

Yadiel râse.

— Da, micuțo. Putem să stăm la soare dacă vrem. Iar vampirii nu există.

Aha. Asta credeam și despre demoni și vrăjitoare. Dar cum de te pot auzi așa?

— Așa, cum?

Nu știu… Altfel. Înainte, știam că vocea ta e la mine-n cap. Ceva între cuvinte rostite și gânduri.

Dar acum e ca și cum ai fi o ființă umană reală care-mi vorbește. Ce încerc să spun – cred – este că îți aud *vocea. În urechi.*

— Asta face parte din proces.

Ce proces?

— O să-ți spun. Dar nu acum. Vine Jonathan.

Stai puțin, ce proces? Și azi de ce n-ai vorbit cu mine deloc până acum?

— Repet: îți voi spune mai târziu. Iar tăcerea am păstrat-o pentru că am vrut să-ți acord puțin timp ca să digeri totul.

Mda, adevărul e că a fost o îmbucătură cam mare de digerat.

— Exact. Și, micuțo?

Da?

— Îți mulțumesc că mi-ai acceptat cererea. Și semnul.

Pfoa! Deci a fost pe bune? Dar cum?

Simți cum buze cunoscute le ating pe ale ei, degete lungi și calde îi mângâie obrazul și știu că acolo se încheiaseră explicațiile, pentru moment.

Rahat.

După câteva minute, Jonathan sosi și se așeză lângă ea, punând jos rucsacul. Zâmbi și o privi cu ochi strălucitori.

— Mă bucur că ai sunat, Lisa.

Fata îi întoarse zâmbetul:

— Și eu mă bucur că te-am sunat.

Băiatul deschise sacul, scoase un container de plastic și i-l oferi:

— Uite, mama a făcut cheesecake cu zmeură. Ți-am adus o felie măricică, știu că-ți place.

— Ce tare, Jonnie! Dă-l încoace, hai să mâncăm!

Lisa întinse ambele mâini să primească desertul ei preferat, dar, înainte ca ea să-l atingă, Jonathan scăpă containerul în nisip, între ei. Băiatul se schimbă la față și arătă spre mâna ei:

— Ce dracu' e aia?

— Ce?

— Chestia aia de pe degetul tău. Știu sigur că n-o aveai ieri.

Lisa își puse mâinile în poală.

— Ai dreptate. N-o aveam.

— Ce naiba, Lisa? Ce-ai făcut?

Fata oftă și îl privi în ochi. Jonathan se dădu înapoi când îi văzu irișii aurii; dar zâmbetul ei era blând.

— Jonnie, cred că tocmai am început să fiu cine trebuie să fiu.

CAPITOLUL 21

Lisa îi povestise lui Jonathan visul ei. Știa că asta avea să-l rănească și să-l înfurie, dar simțea că nu mai e cazul să îndulcească lucrurile. Pur și simplu nu voia ca prietenul ei să spere în continuare că într-o zi, cumva, sentimentele față de el aveau să i se schimbe. Nu era corect față de niciunul dintre ei.

Așa cum se aștepta, băiatul se supărase și îi strigase că e nebună și că ar trebui închisă la balamuc.

— Și după aia? El e în mintea mea, Jonnie. Îmi e încrustat în creier, în suflet, în trup. Să fiu dusă la balamuc, zici tu; perfect. El va fi acolo, cu mine. Și nu am ce să fac ca să nu fie așa. Nu te mai împotrivi. Eu una am încetat s-o fac. Mi-e bine. În sfârșit, îmi e bine.

— Cum să-ți fie bine? Te-ai măritat cu un nenorocit de *demon,* Lisa!

Fata râse:

— Hei, nu e ca și cum am fi fugit la Las Vegas, știi? În plus, nu s-a întâmplat… nimic. Doar ne-am sărutat, atât.

Falca lui Jonathan căzu, moale, iar buzele i se mișcară fără să poată scoate vreun sunet. Își puse mâinile în cap și începu să se tragă spasmodic de păr, ca și cum ar fi vrut să și-l smulgă din rădăcini. Când, în cele din urmă, vorbi, vocea îi era răgușită; Lisa îi simțea durerea din fiecare cuvânt rostit:

— L-ai *sărutat*? Dar cum? Credeam că e doar un… un spirit sau așa ceva.

Lisa se foi puțin și își drese glasul înainte să-i răspundă:

— Așa e, dar l-am mai simțit și înainte. Nu atât de aproape, nu ca acum, dar am tot visat un tip care semăna cu el. Numai că de data asta am reușit să-i văd ca lumea fața.

Trăsăturile frumoase ale lui Jonathan se schimonosiră de dezgust:

— E un monstru, nu-i așa? Cum de n-ai făcut pe tine de frică? Totuși, e un demon.

— Nu e. Adică da, e demon, dar nu un monstru.

— N-are sens ce spui, Lisa.

— Uite, Jon, hai să zicem că imaginile și poveștile cu care am crescut – despre îngeri, demoni și alte alea sunt exact asta: povești, OK? Da, este un demon; nu, n-are coarne și coadă. Arată ca un om obișnuit. Cu excepția ochilor… Sunt ca ai mei. Dar ai lui arată așa tot timpul, strălucitori și aurii. În afară de asta, nimic ciudat.

— A, nimic ciudat, desigur, cu excepția faptului că e demon, că sărutul lui ți-a lăsat o arsură pe deget și că e prințul iadului, în pana mea!

Lisa râse scurt, iar asta îl înfurie și mai tare pe Jonathan:

— Ce-i atât de haios?

— Nu e niciun fel de prinț… cred. Este doar entitatea care a avut grijă de familia mea câteva mii de ani. Și chiar mă iubește, Jonnie. Și… cred că și eu îl iubesc. E ceva ce nu pot să explic.

— Ia încearcă.

— Nu știu… Mi-a spus ceva și, când am auzit vorbele alea, am simțit că totul se așază la loc.

— Ce dracu' ți-a zis de te-a impresionat în halul ăsta?

— Tu ești din mine.

— Ha? Cum adică?

— Asta mi-a zis. Că eu sunt din el. Nu că sunt a lui, ci că sunt din el. Și am simțit că așa e.

— Eu simt că e cea mai mare nebunie din lume, dacă e să mă-ntrebi.

— Știu, dar pentru mine e real. Potrivit. E cum trebuie.

Jonathan goli o cutie de bere dintr-o singură dușcă lungă, apoi o aruncă spre apă și o urmări cu privirea. Lisa se juca absentă cu nisipul de la

picioarele ei, rotindu-și în aer palma spre care se învolburau încet micile granule.

— OK. Deci, acum ești măritată sau logodită sau ce-oi fi cu… cu *chestia* asta.

— Cu Yadiel.

— Mă rog. Și? O să vă mutați împreună? Dacă da, unde? Au suburbii și gărdulețe drăguțe, cochete și *negre* în iad? O să faceți copii cu ochii aurii și o să aveți un cățel cu două capete pe care o să-l strigați Cerber?

Lisa râse cam cu jumătate de gură. Dincolo de ironia din cuvintele lui, Jonathan avea dreptate: cum avea să evolueze relația ei cu Yadiel? Avea să continue s-o viziteze doar în vis și să rămână o voce fără formă în restul timpului? Urma ca ea să-și piardă dimensiunea fizică și să i se alăture în acea lume a lui despre care ea nu știa nimic? Oare putea veni el în lumea ei, ca să trăiască precum o ființă umană obișnuită? Să-și ia un job, o mașină și o ipotecă? Acea ultimă posibilitate o făcu să râdă în hohote, iar Jonathan o privi îngrijorat, întrebându-se dacă fata nu o luase razna cu adevărat.

— Lisa, ce-ai?

Fata gâfâi, încercând să-și recapete suflul:

— Nimic, doar că… mi-am imaginat cum ar fi ca Yadiel să locuiască aici, ca noi toți, și pur și simplu nu pot…

O altă criză de râs începu s-o zguduie și nu se opri până când nu se înecă. Jon deschise altă cutie de bere și i-o întinse:

— Ia, bea din asta. Mie să nu-mi mori așa! Adică, acuma că ești prințesa iadului, cine știe? Poate că, dacă mori, se declanșează naibii Apocalipsa.

Lisa luă o gură de bere și se uită la el. Băiatul chiar făcuse o glumă; furia i se mai domolise și aproape că îi dădea târcoale un zâmbet. Poate că începea și el să accepte situația. Ca și cum ar fi auzit-o, Jonathan spuse:

— Hai să lămurim o treabă: nu-s OK cu toată povestea asta și probabil că n-o să fiu niciodată. Totuși, nu cred că ești nebună. Mai ales după ce am văzut ce poți să faci și după toate lucrurile care ți s-au întâmplat. E clar că ai un dar special, o putere sau cum vrei să-i zici. Cred că el te-a ajutat și te-a învățat ce să faci cu puterea asta. Dacă tot ce ai citit în cartea aia de vrăji e adevărat, a vegheat asupra familiei tale multă vreme. Și, oricât de mult îmi displace, trebuie să recunosc că a făcut o treabă bună până acum. Dar e vorba de *tine,* Lisa. Și dacă n-aș fi îndrăgostit de tine, tot aș simți nevoia să te protejez. Ești cea mai bună și cea mai veche prietenă a mea și într-o zi vii și-mi verși lumea în cap. Nu e un hap ușor de înghițit.

— Știu, dar…

— Taci și lasă-mă să termin, că n-o să mai deschid subiectul. Te iubesc, Lisa Whelan. Știu că tu nu. Pana mea, te-ai măritat cu un tip din cea mai rău famată zonă a Universului numai ca să-mi scoți ochii. Poate că o să trec peste asta, poate că nu. Dar vreau să știi că o să fiu mereu aici. Orice ar fi. Iar creatura aia să se poarte frumos cu tine, altfel îl duc în șuturi de-aici până la porțile iadului. OK?

Lisa îl îmbrățișă strâns, dând din capul cuibărit pe umărul lui.

— Îți mulțumesc, Jonnie, șopti ea.

*

Când ajunse acasă, Lisa o găsi pe Annie pe verandă, cu laptopul și o cană de cafea în față.

— Hei, Anns. Încă lucrezi, hm?

Femeia se forță să se comporte normal, ba chiar reuși să zâmbească:

— Dap. Asta am făcut toată ziua. Presupun că deadline-urile nu se cheamă așa degeaba: te omoară până la urmă.

Lisa chicoti și se așeză lângă mătușa ei.

— Ei, haide, dacă poate cineva să termine toate astea la timp, tu ești aia. Nu există ceva ce să nu poți face.

Annie oftă obosită și închise laptopul:

— Nu mai sunt așa de sigură, puștoaico.

Fata îi cercetă figura:

— S-a-ntâmplat ceva?

Pentru o clipă, femeia cântări posibilitatea de a-i mărturisi ce descoperire făcuse; dar cu cât se gândea mai mult, cu atât își dădea seama că așa ar fi îndepărtat-o definitiv. Se calmă și răspunse:

— Da. S-a întâmplat ceva cumplit: n-avem nimic de mâncare în casă și tocmai mi-am dat seama că sunt lihnită. Vrei să fii atât de bună să hrănești o biată femeie epuizată de muncă?

Închise ochii și începu să-și rotească mâinile deasupra mesei:

— Stai așa… simt ceva… restaurant chinezesc… o fată drăguță, al cărei nume începe cu L, care o să comande mâncare.

După ce făcu asta, Annie deschise ochii, râzând, dar privirea i se opri pe zâmbetul înghețat al Lisei, care nu știa cum să interpreteze mica „scenetă”.

Glumește, nu? Sigur glumește. Annie e genul care să facă poante d-astea. E doar o coincidență aiurea. N-are de unde să știe.

— Ba știe.

Yadiel? Cum adică știe? De unde?

— Nu *știe* chiar, dar bănuiește că se întâmplă ceva ciudat. Ți-a găsit Grimoire-ul și a crezut că e jurnalul tău.

Ce? Și eu de ce aflu abia acum?

— Am vrut să te las să stai liniștită de vorbă cu Jonathan. Oricum nu aveai ce face. L-a găsit la scurt timp după ce ai ieșit din casă. Dar fii pe pace, micuțo, nu l-a putut atinge, darămite să-l citească. Magia Stelei tale l-a protejat.

Ce să zic, m-ai liniștit mai mult de-o grămadă. Deci a găsit o carte veche care i-a ars mâinile așa

cum i le-a ars lui Jonathan. Iar acum face glume despre vrăjitoare. Cam în ce fel e OK chestia asta?

— Nu o să deschidă discuția acum. Cel mai bine este să te prefaci că nu s-a întâmplat nimic, că nu s-a schimbat nimic. Și cred că tocmai te-a rugat ceva, ar trebui să-i răspunzi.

Lisa se dezmetici din semi-transa în care căzuse:

— Scuze, Annie, ce vrei să mănânci?

— Nu știu, în momentul ăsta aș putea hali un elefant întreg. Du-te și tu în bucătărie și adu pliantul ăla, să ne uităm în meniu și să vedem ce nu comandăm. Cred că e printr-un sertar. A, și adu și o bere când te-ntorci.

Fata se ridică și intră în casă. Afară, pe verandă, Annie deschise din nou laptopul și micșoră fereastra browser-ului. Ultima căutare era „vrăjitorie modernă și culte satanice în California”.

CAPITOLUL 22

Lisa reuși să ciugulească din mâncarea pe care o comandase. La fel și Annie. În realitate, niciuneia nu îi era foame, aproape că le era greață, dar fiecare se prefăcea pentru cealaltă. Fata se străduia să se comporte ca și cum n-ar fi știut ce descoperire făcuse Annie, iar aceasta din urmă jucă un rol impecabil, vorbind în continuu despre textele pe care, chipurile, le scrisese peste zi.

— Wow, dar ai avut ceva treabă, hm?

— Așa e când tot amâni, puștoaico. Ar fi trebuit să mă apuc de scris mai demult, dar mi-am tot zis că am destul timp. Sub nicio formă n-am cum să le termin până mâine. Cred că va trebui să-mi sun editorul și să-i spun că o să întârzii puțin.

Făcu o pauză, mângâind absentă paharul de apă din fața ei, apoi adăugă, privind-o pieziș pe Lisa:

— Totdeauna, cel mai bine e să spui adevărul. Minciunile reușesc cumva să te prindă din urmă, orice ai face.

Lisa știa prea bine unde bătea mătușa ei, dar se strădui să-și ascundă fiorul de teamă și să răspundă pe un ton relaxat:

— Clar. În plus, știe că ești un editorialist foarte bun, așa că n-ar trebui să fie prea dur cu tine de data asta, spuse ea făcându-i cu ochiul.

Annie o privi în tăcere câteva clipe, apoi oftă și își trânti palmele de masă:

— Corect. E cam târziu, așa că zic să strângem și să ne băgăm la nani. Trebuie să mă trezesc devreme mâine dacă vreau ca editorul să-mi cruțe viața.

Lisa încuviință și zâmbi, apoi se ridică și începu să adune cutiile goale, să le arunce. Mătușa ei o urmă îndeaproape:

— Ia zi, cum îți mai e degetul?

Fata scrâșni din dinți și se luptă cu impulsul de a-și ascunde mâna la spate:

— Ăăă… cred că mai bine. Ți-am spus că apa și soarele o să ajute. Nu cred că există ceva ce apa de mare să nu vindece.

— Dă să văd, spuse Annie, apucând-o de mână; o examină scurt, apoi conchise: Mda, chiar arată mai bine.

Semnul era la locul lui. Arăta exact ca dimineață și amândouă știau asta. Cumva, femeia simțea că are legătură cu cartea ciudată de sub salteaua Lisei. Și îi mai amintea de ceva… Pandantivul! Steaua de argint pe care i-o dăduse chiar ea. Dar ce conexiune putea fi între ele? Aia era o bijuterie veche, o moștenire de familie. La naiba, o purtase mama ei, și, înainte de ea, bunica. Cine mai știa a cui fusese inițial? Dar mamei ei, odihnească-se în pace, nu îi apăruseră niciodată semne ciudate pe degete. Nici bunicii. Nu, pandantivul nu putea avea vreo legătură.

Totuși, Annie decise să arunce o nadă:

— Păi, când o să se vindece de tot, o să ai iar o singură stea, nu?

Lisa o privi dintr-o parte.

— Ce vrei să spui?

— Adică aia de pe lanț, de la gât. Văd că n-o dai jos deloc. Și acum, că nu mai zace în cutie, parcă e mai strălucitoare; zici că-i nouă.

În timp ce spunea toate acestea, femeia se tot apropiase de ea, cu mâna întinsă către Stea. Ceva i se părea ciudat la ea, un lucru pe care îl observa abia acum: nu se mișca niciodată. Nu se bălăngănea, nu atârna strâmb… Părea lipită de pielea fetei. Când degetele lui Annie atinseră, în fine, lanțul de argint ca să ridice pandantivul, femeia simți aceeași arsură care o cutremurase atunci când încercase să pună mâna pe Grimoire. Își trase mâna și șuieră.

Lisa râse ușor:

— E doar electricitate statică, Annie. Nu mușcă. Sau, cine știe, poate că Steaua te ține minte de

când ai purtat-o și tu. Poate că îți poartă pică pentru că ai dat-o jos.

Femeia își îngustă privirea.

— *Steaua?*

Ups. Ai sărit calul, Lisa. Rahat.

— Da, păi nu e o stea?

— Da, dar felul în care ai spus-o… A sunat așa, cumva reverențios, nu știu.

— Hei, eu sunt fata ciudată care vorbește despre mare ca și cum ar fi o persoană, nu știi? spuse Lisa, ridicând din umeri.

Annie pufni ușor și își coborî mâna. Nu era nevoie să încerce din nou: știa că se va întâmpla la fel.

— Așa-i.

Își feri ochii, prefăcându-se că aruncă o ultimă privire prin bucătărie:

— S-ar părea că am terminat aici, am putea să ne retragem. Zic bine, puștoaico?

— Da. Ne vedem dimineață. Noapte bună, Anns, spuse Lisa și o pupă pe obraz.

Pentru prima dată în viața ei, Annie nu îi întoarse gestul. Ba chiar se crispă și păru că vrea să se ferească.

— Noapte bună, Lisa, spuse, reușind să zâmbească subțire.

Fata se întoarse pe călcâie și începu să urce treptele spre dormitor. În spatele ei, rămasă în picioare în mijlocul bucătăriei, Annie nu-și putea scoate din minte ce spusese fata despre pandantiv. *„Poate că Steaua te ține minte de când ai purtat-o și tu. Poate că îți poartă pică pentru că ai dat-o jos.”*

Abia aștepta să se întoarcă la căutările ei. Dacă Lisa se băgase în ceva ocult și periculos, trebuia neapărat să afle.

*

Yad, ce naiba mă fac?

— Cu ce?

Știi foarte bine cu ce. Annie mă vânează ca un copoi. Abia mi-am ținut firea adineauri, în bucătărie. M-am simțit ca la interogatoriu. Și am crezut că explodez când a ars-o Steaua. Jur că nu știu cum de am ieșit din asta. Bine, oricum n-are rost să mă mai chinui, pentru că deja știe.

— Știe doar că ai o carte ciudată ascunsă sub pat și un semn în formă de stea pe deget. Și bănuiește că Steaua are o legătură oarecare cu toate astea. Dar nu știe cu adevărat nimic. Și este departe de a afla. În acest moment e la ea în cameră și caută pe internet informații despre vrăjitorie. O să găsească doar lucruri generale, cunoscute deja. N-ar trebui să te îngrijoreze.

Da, dar mă simt prost pentru că trebuie s-o mint în halul ăsta. E destul de rău că am mințit despre ce s-a întâmplat la New York… Apropo, cum de amicii tăi demonici sau cine-or fi ei n-au mai încercat să-mi facă felul în ultima vreme? Nu mă înțelege greșit, nu mi-e dor să fiu carne de grătar, dar mă întreb de ce s-au oprit. Plănuiesc ceva „grandios” pentru mine, sau care-i treaba?

Yadiel tăcu. Lisa simți cum patul se lasă, apoi căldura lui se lipi de ea. Degetele îi mângâiau părut, alintând-o ca pe un copil.

— Micuțo, au început să se teamă de tine. Mai bine zis, să se teamă de tine și mai mult.

Ha? De ce? Pentru că am invocat ploaia și nu știau că pot să fac asta?

Demonul râse și o sărută pe tâmplă:

— Nu, nu de asta. Știau că poți invoca ploaia, dar nu știau că știi cum s-o faci.

Atunci de ce?

— Din cauza mea. A noastră.

Yadiel oftă adânc, ca și cum s-ar fi pregătit să-i aducă o revelație:

— Lisa, îți amintești ce ai simțit când… când ți-am dat semnul meu?

Fata roși și își frecă inelarul cu degetul mare, așa cum făcuse prima oară când Annie o întrebase despre semn.

Da, îmi amintesc. Dar ce legătură are cu…

— Îți amintești ce ți-am spus atunci?

Mi-ai spus că sunt din tine.

— Ți-am mai spus că îmi ești pereche. Oglindă. Alter ego. Nu erau vorbe goale. Acolo, sus, am schimbat jurăminte. Acolo, am fost uniți.

Ca… într-o căsătorie, nu? Rochia și restul…

Yadiel râse încet și o strânse mai aproape.

— Da, micuțo. Este echivalentul a ceea ce oamenii numesc căsătorie.

Tonul lui condescendent o făcu să se încrunte:

Aha, „noi, oamenii”. Dar voi, demoni șmecheri ce sunteți, cum o numiți?

— Contopire.

Un singur cuvânt. Unul care purta atât de multe sensuri, încât posibilitățile explodară în mintea fetei. Voia să întrebe atâtea, dar nu reuși să spună decât:

Ha?

— Este un proces. Nu e instantaneu, nici simplu. Devenim una. De asta mă poți auzi așa, acum. Însă acesta este doar un pas.

Devenim una? Ce mai înseamnă și asta? N-o să mai fiu eu însămi? O să mă absoarbă ființa ta fără formă și o să încetez să exist?

Ochii Lisei aruncau sclipiri aurii și se umpleau de lacrimi. Era furioasă și îngrozită.

— Nu, micuțo. Deloc. Ba chiar vei atinge apogeul existenței tale. Fiecare dintre noi îl va primi pe celălalt în el. Devenim una, în vreme ce devenim patru, dacă vrei. Pentru că eu voi fi alcătuit din mine și din tine; în timp ce tu, Lesath Wahala, vei fi alcătuită din tine și din mine. Nu pierzi nimic; câștigi ceva.

Și cum avansează… procesul ăsta? Trebuie să fac ceva anume? Trebuie să îndeplinesc vreo

misiune cavalerească, așa, ca în poveștile cu zâne, sau cum?

— Procesul a început atunci când te-am însemnat. Se va încheia când vei fi pregătită.

Pregătită pentru ce?

Nu răspunse.

Yadiel?

Patul se mișcă din nou, iar Lisa simți cum căldura se îndepărtează. Când îi vorbi din nou, vocea lui era aproape timidă:

— Pregătită să fii perechea mea.

Ce?! Păi credeam că deja… Ah. Ah, chestia aia.

Spre deosebire de majoritatea adolescenților de vârsta ei, Lisa nu fusese cu nimeni. Nu din principiu sau din convingere; pur și simplu voia ca, atunci când avea să se întâmple, să aibă o semnificație; nu să fie ceva de tăiat de pe o listă. Iar acum se trezise măritată – cumva – cu un demon care vorbea despre consumarea mariajului lor.

— Micuțo, atunci când vei fi pregătită. Te aștept dintotdeauna. Crede-mă, sunt foarte răbdător.

Aha. Dar… avem cum să facem… asta? *Adică da, OK, acum îți simt prezența, dar nu te pot vedea. Și e al naibii de ciudat, știi*? *Te văd doar în vis. În ce alte condiții mai pot să te zăresc*? Ce *fac? Devin o creatură fără chip, fără formă, ca tine? Te transformi tu în carne și oase, ca mine? Unde o să trăim? Și cum? Jonathan cam avea dreptate azi, hm?*

— Ca să-ți răspund la prima întrebare: da, putem face *asta.* Iar când contopirea va fi încheiată, nu vom mai avea de ce să ne întrebăm unde ne întâlnim sau unde trăim.

Are rost să întreb? Bine, fie: de ce?

— Pentru că atunci, micuțo, vom fi veșnici și pretutindeni.

CAPITOLUL 23

Annie nu mai știa câte cafele băuse. Ochii îi zburară la radioul cu ceas de pe noptieră: **3** dimineața. Dar nu se putea opri. Nu *voia* să se oprească. Devenea tot mai frustrată de faptul că, într-un ocean de date cum era internetul, existau doar picături de informații utile. Tot restul era gunoi nefolositor, menit să inflameze imaginația copiilor.

Aflase că acea carte pe care o găsise sub salteaua Lisei se numea Grimoire și că era o carte de vrăji. Cel puțin așa scria pe un site care părea mai credibil decât majoritatea. Găsise și fotografii cu astfel de cărți; semănau perfect cu cea descoperită de ea. Ce o contraria era faptul că toate cărțile de vrăji erau vechi – nici a Lisei nu părea nouă. Atunci de unde o luase nepoata ei? Textele pe care le găsise spuneau clar că Grimoire-ele trebuiau transmise în interiorul familiilor de vrăjitoare. Familia ei era una de vrăjitoare? Dar vrăjitoarele măcar existau în realitate? Oare o luase razna din cauza unui jurnal vechi și jerpelit cu un sistem de protecție ciudat, pe care Lisa îl ținea la ea în cameră ca să pară mai șmecheră în fața prietenilor ei?

Învinsă de curiozitate, continuă să citească despre Grimoire: ce conțineau, cum erau create și moștenite. Nu pricepea nimic. Nu știa ca vreun membru al familiei ei să fi mers măcar la vreo ghicitoare, darămite să practice magia.

Apoi era pandantivul… Chiar ea glumise despre asta cu Lisa, atunci când i-l dăduse: îl numise pentagramă vrăjitorească. Să fie adevărat? Doar îl purtase mama ei. Era vrăjitoare? Și bunica?

Era posibil ca ea, Annie Whelan, să se fi născut într-o familie de vrăjitoare și să nu aibă habar despre asta?

Annie, chiar ți-ai pus întrebarea asta? Te-ai tâmpit?

Râse în sinea ei. De dragul raționamentului, acceptă premisa că vrăjitoarele există în realitate. Și că unii membri ai familiei ei, cei mai apropiați, chiar, – mama ei, de pildă – erau vrăjitoare. Dar, dacă era adevărat, ar fi trebuit să simtă *ceva.* Chestiile astea se presupune că se moștenesc, nu? Și totuși, nu simțise niciodată nimic special. Dacă familia ei chiar era implicată în așa ceva, atunci ea era complet lipsită de talente vrăjitorești. Nici să poarte nenorocita aia de pentagramă nu fusese în stare când i-o dăduse mama ei, adică pe bune…

Râse din nou, dar se opri brusc atunci când își dădu seama: *nu putuse să poarte pentagrama.* Dacă ăsta fusese un semn? Unul prevestitor, care îi avertiza familia că ea nu era potrivită pentru această cale. Că „gena vrăjitoriei" o sărise. Și dacă vrăjitoarele existau, totuși, iar ea chiar provenea dintr-o familie de oameni cu puteri magice? Dacă acest lucru îi fusese ascuns toată viața ei?

Atentă să nu facă prea mult zgomot, Annie își luă laptopul și coborî. Își turnă altă cană de cafea și se așeză pe canapea, reluându-și cercetările. O usturau ochii, avea un nod în stomac și simțea că-și pierde mințile, dar continuă. Nu voia să doarmă în noaptea aceea. De fapt, nu voia să doarmă înainte de a înțelege. Înainte de a afla adevărul.

*

Până la urmă, Lisa se abandonă unui somn fără vise. Yadiel nu îi explicase ce voia să spună prin „veșnici și pretutindeni", iar ea nu insistase; știa prea bine de-acum că discuțiile lor se încheiau când hotăra el. O cam călca pe nervi chestia asta, dar nu putea face nimic.

Zici că-i tata și mă trimite la mine-n cameră, își spuse înainte să adoarmă. Totuși, acest gând o făcu să zâmbească.

A doua zi, când se trezi, nu era cu nimic mai lămurită în privința viitorului ei. Însă o întrebare nouă nu-i dădea pace: ce era locul acela unde fusese… nunta? Petrecerea de logodnă? Contopirea? Orice ar fi fost, unde se întâmplase? În iad?

Având în vedere că e demon, mi se pare corect ca iadul să fie casa lui, nu?

Îl auzi pe Yadiel chicotind; se frecă la ochi și se întinse.

Ce-o fi așa de amuzant?

— Bună dimineața, micuțo. Există vreun moment în care *nu* ai dileme filosofice?

Nu de când ai apărut în viața mea. De ce?

— Crezi cu adevărat că iadul este un loc?

Fata scutură din cap.

Rahat, e cam devreme pentru asta.

— Așa ziceam și eu; și totuși, iată-te punându-ți întrebări despre casa mea.

Corect. Ăăă… nu. Nu cred că iadul este un loc. Așa cum nu cred că îngerii au aripi și demonii au coarne. Ia stai! Tu mai coarne, așa-i? Eventual d-alea pe care să le retragi, cum își retrage pisica ghearele?

Yadiel râdea atât de tare, încât Lisa era convinsă că până și Annie îl auzea.

— Nu, nu am. Doar m-ai văzut, nu?

Da, însă cine poate ști?

— Tu. Tu știi. Dar spune-mi, care e imaginea pe care ți-ai creat-o despre noi, Lisa?

Când zici „noi”, te referi la…?

— La îngeri, demoni, Dumnezeu, Sursă… Nevăzutele Universului.

Lisa se ridică, își sprijini spatele de tăblie și își trecu mâinile prin păr, încă adormită pe jumătate.

Ești mereu în capul meu, chiar nu știi absolut tot ce gândesc, de-acum?

— Sunt curios să te aud.

Păi, nu știu. Cred că îmi închipui îngerii ca pe o lumină, iar demonii – întuneric. Cât despre

Dumnezeu și Sursă… Poate că sunt Yin și Yang. Masculin și feminin. Energie universală împărțită pe din două. Fiecare parte, atinsă de o frântură din cealaltă. Cât despre iad… Nu, nu cred că este un loc. Și raiul, și iadul le consider ceva ce simți, mai degrabă decât ceva ce vezi.

— E un punct de vedere interesant. Vrei să dezvolți, te rog?

Lisa își puse cea mai acră mutră cu putință.

Ce-i asta, bac-ul?

— Ți-am spus, sunt curios.

Fata își frecă bărbia, gânditoare, și își pironi ochii în tavan.

Bine. Raiul este cel mai frumos moment din viața ta, sau cel mai frumos moment pe care ți-ai fi dorit să-l trăiești. Iar iadul e durere. Vinovăție. Lucrul care îți apasă sufletul cel mai greu. Așa că nu, nu le văd ca pe niște locuri. Ești fericit acum?

— Micuțo, fericit am fost din ziua în care te-ai născut.

Lisa simți cum buzele lui Yadiel le ating pe ale ei și se strâmbă.

Doamne, măcar lasă-mă să mă spăl pe dinți.

El râse și îi ciufuli părul, făcând-o să lovească aerul cu palmele.

Nu mai face asta, mă enervează.

— Știu, dar ești tare distractivă atunci când ești… *capsată.*

Ea pufni, pe jumătate agasată, pe jumătate amuzată.

Ei, măcar te-am învățat un cuvânt nou.

— M-ai învățat mai mult de-atât.

Ești nebun? M-ai ținut de mână prin tot haosul ăsta și acum îmi spui că eu te-am învățat pe tine?

— Da, micuțo. M-ai învățat cum să port de grijă cuiva din ziua în care s-a născut, sau chiar înainte de asta, și apoi toată eternitatea.

Asta *sună cam sinistru, nu crezi?*

— Eternitatea?

Mda.

— Nu, nu cred. Of, Lisa, nu-nțelegi? Atunci când contopirea se va fi încheiat, vei fi veșnică. *Noi* vom fi veșnici.

Aha, în legătură cu asta: ce mama naibii vrei să zici?

— Ți-am mai spus-o: fiecare dintre noi va primi darul celuilalt. Eu voi fi ca tine, iar tu vei fi ca mine. Eu voi căpăta formă. Tu vei căpăta nemurirea.

CAPITOLUL 24

Când coborî, Lisa o găsi pe Annie la masa din bucătărie, pe cale să facă supradoză de cafea. Ochii umflați și roșii îi erau lipiți de ecranul laptopului.

— Dumnezeule, Annie, ai dormit vreun pic?

Femeia îi întoarse o privire goală. Fata realiză că mătușa ei era cu gândul undeva, departe. Se așeză repede lângă ea și îi puse o mână pe umăr, îngrijorată:

— Annie, ești OK?

Abia atunci păru să înregistreze prezența Lisei. Tresări și privirea i se schimbă:

— Da, sunt OK. Doar că… am făcut documentare toată noaptea.

— De asta m-am prins, dar trebuie să te și odihnești. Nu poți s-o ții așa. Ai vorbit cu el?

— Cu cine?

Lisa își îngustă ochii:

— Cu editorul tău. Cel pe care trebuia să-l suni și să-l anunți că întârzii?

— A, așa-i. Da, am vorbit. E OK. Suntem bine.

— Bun, atunci. Pot să te ajut?

Annie se uită adânc în ochii nepoatei ei; ar fi vrut să-i poată răspunde „sigur că da, m-ai putea ajuta. De exemplu ai putea să-mi spui ce dracului ai de gând, ce caută nenorocita aia de carte de vrăji sub patul tău și de ce pana mea nu pot s-o ating nici pe ea, nici pandantivul pe care – ce să vezi? – chiar eu ți l-am dat".

Nu spuse nimic din toate astea. Se liniști și se strădui să-și compună o expresie ceva mai prietenoasă:

— Nu, iubire. Îți mulțumesc, dar asta e ceva ce trebuie să fac singură. Dacă mă poticnesc, o să-ți accept oferta, spuse, cu un zâmbet mic.

Aha, sigur. Că nu.

— OK.

Lisa zâmbi și se hotărî să nu insiste. Își turnă o cană mare de cafea și apăsă pe butonul prăjitorului de pâine. În clipa următoare, fu cât pe ce să scape din mână farfuria pe care și-o luase pentru micul dejun, când auzi un strigăt cât se poate de clar.

— Annie, ce-i asta?

Femeia își desprinse ochii din computer și ridică sprâncenele:

— Ce-i ce?

— N-ai auzit strigătul?

— Mmmnu. N-am auzit nimic.

— Dar a fost foarte tare și clar, cum să…

— O fi fost vreun pescăruș, cine știe.

Lisa deschise gura s-o contrazică, dar se răzgândi și luă o gură de cafea. Apoi îl auzi din nou. Se duse repede la ușă și o deschise, uitându-se în jurul casei. Nu era nimeni.

— Lisa! Lisa, ajută-mă!

Ăsta nu era niciun pescăruș. Era vocea lui Jonathan, care părea îngrozit. Fata coborî în fugă cele câteva trepte ale verandei și porni în goană spre apă, strigând, la rândul ei:

— Jonnie? Jon! Ce-i cu tine? Unde ești?

— Nu pot… Nu pot să respir, Lisa! Mă înec! Ajută-mă, nu pot…

Vocea i se frânse. De-acum, Lisa alerga în valuri; când ajunse în apă suficient de adâncă, începu să alunece prin ea, unduitoare și rapidă ca o murenă. Ochii îi alergau pretutindeni, încercând să-l repereze pe Jonathan; nu se zărea nicăieri. Era doar liniștea stranie, verde-albastră, a lumii subacvatice.

Când oboseala îi făcu brațele și picioarele să nu o mai asculte, după ce străbătuse o distanță impresionantă pe sub luciul oceanului, Lisa ieși în cele din urmă din valuri, ca o Venus înfrântă și udă leoarcă. În câteva clipe, simțurile se reconectară la realitatea de pe uscat; atunci auzi urletul sirenelor, acompaniate zgomotos de Annie.

— Doamne, Dumnezeule, ești vie! strigă mătușa ei, alergând spre ea și luând-o în brațele tremurânde. Nedumerită, Lisa se înfășură mai strâns în pătura pe care cineva i-o aruncase pe umeri.

— De ce n-aș fi?! reuși să întrebe printre hohotele lui Annie.

— Ești nebună? Ai fugit din casă zbierând ceva despre Jonathan și când am ieșit după tine te-am văzut intrând direct în ocean. Și ai dispărut vreo jumătate de oră. Te-am strigat și n-ai răspuns, așa că am crezut… am crezut că te-ai înecat!

Abia atunci realiză Lisa că plaja era plină de salvamari, polițiști și paramedici. Unul dintre ei, un bărbat brunet și înalt, îmbrăcat într-o uniformă de ambulanțier și cu un ecuson pe care scria *Menendez,* se apropie de ea:

— Hei. Ești OK?

— Da, sunt bine. Îmi pare rău că am provocat atâta agitație, dar nu am fost în pericol. Chiar deloc. N-am vrut decât…

— Nu știu ce ai vrut, dar i-ai tras o sperietură zdravănă mătușii tale. Ne-a spus că ai intrat direct în apă; nu i-ai răspuns, nu te-ai uitat în urmă, de parcă ai fi fost într-o misiune sau ceva. Ce s-a întâmplat?

— Ăăă, mi s-a părut că am auzit pe cineva strigând „ajutor”. Nu știu de ce, dar am crezut că e vocea unuia dintre prietenii mei și singurul meu gând a fost să văd repede ce se întâmplă. Probabil că mătușa mea a avut dreptate, trebuie să fi fost un pescăruș. Încă o dată, îmi pare rău că am creat atâtea probleme.

— Nu-i nicio problemă, fată dragă, bine că n-ai pățit nimic. Sau așa pari. Dar trebuie să mă asigur că ești bine. Dacă nu vă deranjează, domnișoară Whelan, vă fur puțin nepoata. Pot s-o duc până la ambulanță, s-o consult?

— Sigur, faceți ce aveți de făcut. Vă mulțumesc mult!

— Cu cea mai mare plăcere. M-aș bucura ca toate apelurile să fie alarme false, spuse bărbatul și le dărui un zâmbet cald.

Apoi o conduse încet pe Lisa spre ambulanță și o ajută să se așeze pe platforma din spate a mașinii, între ușile deschise. Se lăsă pe vine în fața ei, scoase un stetoscop și i-l puse pe piept.

— Uitați, domnule – trase cu ochiul la ecuson – Menendez, chiar sunt bine, serios. Nu vreau să mă laud, dar sunt o înotătoare excelentă și jur că nu încercam să mă sinucid.

— Ai fugit direct în blestematul ăla de ocean, copile. Ești sigură că n-ai nicio problemă, nimic care să te tulbure? Dacă ai, există oameni cu care poți vorbi. Iar mie spune-mi Gabriel.

— Gabriel, am crezut că unul dintre prietenii mei e în pericol, atâta tot, mormăi Lisa, cu capul în jos.

— Asta pentru că este, micuțo.

Ridică privirea și i se tăie răsuflarea: ochii lui Gabriel erau de un auriu strălucitor.

— Yadiel? Tu ești? Dar cum…

— Folosesc doar corpul acestui bărbat și nu o pot face pentru mult timp. Ia-l de mâini, trebuie să ne grăbim.

Lisa ascultă; când palmele li se atinseră, o străbătu un șuvoi de energie cum nu mai simțise niciodată.

— Ce-i asta?

— Devii tot mai puternică, de asta ai auzit ce ai auzit. Chiar era vocea lui Jonathan, dar nu te striga cu adevărat. Devii medium; încerc să-ți împrumut din puterile mele ca să grăbim puțin lucrurile. Ce ai auzit era un avertisment. De vreme ce nu se mai pot atinge de tine – nu cât să te omoare, oricum – încearcă să te rănească făcându-le rău celor pe care îi iubești. Dar data viitoare când se mai întâmplă așa să n-o mai rupt la fugă urlând, bine?

— Bine. Yadiel, îți mulțumesc, dar ce am de făcut mai departe?

— Cu plăcere. Și mă cheamă Gabriel. Ascultă, sigur ești OK?

Lisa observă că ochii bărbatului redeveniseră căprui închis și o priveau cu vagă îngrijorare, așa că își smulse mâinile din ale lui și le lipi de pătura care îi acoperea picioarele. Yadiel plecase.

— Scuze, Gabriel am vrut să zic. Cred că atunci când v-am văzut pe toți adunați acolo am intrat în panică și sunt ușor confuză.

— Aham. Încă ceva.

Bărbatul scoase o mică lanternă și îndreptă fasciculul luminos direct către ochii ei. Fata se strâmbă și pupilele îi reacționară la invazia neașteptată; ambulanțierul se declară mulțumit.

— OK. Ești ca nouă. Doar nu te mai juca de-a Baywatch cu noi, OK? Nu-mi plac reluările, spuse el și îi făcu cu ochiul.

Fata zâmbi, dădu din cap, apoi se ridică și porni înapoi spre mătușa ei.

— Annie, îmi pare atât de rău… N-am vrut să te sperii, chiar n-am vrut; doar că…

Rămasă fără cuvinte, oftă și ridică din umeri.

— Știu, iubito. Dar… poate că ar trebui să stăm puțin de vorbă. Sau, dacă nu vrei să discuți cu mine, hai să găsim pe altcineva cu care ai vorbi mai în largul tău.

— Adică… un psihiatru?

— Da. Nu mă înțelege greșit, însă mai întâi au fost coșmarurile, acum asta… Lisa, ai trecut printr-o traumă din care cei mai mulți oameni își revin foarte greu. Poate că nu ai reușit s-o depășești complet, știu eu? Poate că…

Dar Lisa nu o mai asculta. Nici măcar nu o mai vedea pe Annie. Imaginea care i se arăta era una înspăimântătoare: închis într-un rezervor de sticlă imens, plin cu apă, Jonathan lovea geamul cu palmele și repeta întruna, mut și disperat, cuvântul „ajutor”.

CAPITOLUL 25

— Annie, încă o dată: îmi pare îngrozitor de rău. Am vrut doar… Dar ai dreptate, chiar ar trebui să stau de vorbă cu cineva. Cred că am nevoie să stau de vorbă cu Jonathan. De fapt, cred că o să mă duc la el chiar acum. OK?

Femeia ar fi vrut să-i tragă o palmă, să urle, s-o ducă în șuturi până în camera ei și s-o încuie acolo. În loc de asta, oftă, înfrântă:

— OK. Dacă asta te face să te simți mai bine, du-te la el.

Lisa dădu din cap și fugi în casă, să-și schimbe hainele ude. Mintea îi era turată la maximum în timp ce își trăgea pe ea o pereche de pantaloni și un tricou.

Yadiel, ce-i asta? Chiar au de gând să-ncerce să-l înece?

— Dacă asta ai văzut, atunci probabil că da. Ține minte, însă, că viziunile nu sunt mereu identice cu realitatea. Cele mai multe sunt simple indicii.

Cum *adică?*

— Am văzut ce ai văzut și tu. Nu e obligatoriu să se întâmple într-un rezervor cu apă. Poate fi în ocean. Poate fi în cadă. Esențial este că se îneca, asta trebuie să reții.

Lisei i se tăie răsuflarea:

Dar dacă s-a întâmplat deja?

— Dacă viziunile tale sunt avertismente, așa cum trebuie să fie, nu se poate să se fi întâmplat. Însă trebuie să te grăbești. Nu ai mult timp la dispoziție.

Înainte să țâșnească pe ușă, Lisa înșfăcă telefonul de pe masa din bucătărie și îl sună pe Jonathan; nu răspunse. Setă mobilul să formeze automat numărul și o rupse la fugă spre casa băiatului.

Când ajunse, începu să bată cu pumnii în ușa de la intrare și să-și strige prietenul; mai avea puțin să treacă prin ușă, cu totul; nu veni nimeni.

Lisa fugi în spatele casei și deschise garajul; știa că încuietoarea e stricată și nu se închidea bine. Mama lui Jonathan îl tot bătea la cap pe tatăl lui s-o repare. Spera că cealaltă ușă, aceea prin care se făcea accesul din garaj în casă, era și ea descuiată; avu noroc.

— Jon! Jonnie!

Era liniște deplină, iar casa părea goală. Fata urcă în fugă la etaj, strigându-l în continuare.

Ajunse în dreptul camerei lui și deschise ușa; nu era acolo.

— Doamne, Dumnezeule, unde ești, Jonnie? Yad, ar putea fi oriunde.

— Concentrează-te, Lisa. Ai venit aici dintr-un motiv. Ceva te-a atras în locul acesta. Așa că el trebuie să fie undeva, în casă. Nu mai țipa și ascultă.

Fata tăcu; își auzea doar inima care i se zbătea în piept. Și încă ceva. Un gâlgâit slab care venea din baia lui Jonathan. Încercă să deschidă ușa, dar era blocată.

— Jonnie? Ești înăuntru?

Singurul răspuns fu un gâlgâit ceva mai sonor și mai disperat. Lisa încercă să forțeze ușa, dar nu reuși s-o clintească. Întoarse în sus palma stângă, puse dreapta la câțiva centimetri de clanță și invocă focul. În câteva secunde, bucata de metal deveni incandescentă și aproape că se topi, ca un boț de cositor într-un cuptor de fierărie. Lovi ușa cu piciorul, iar aceasta se deschise imediat, dezvăluind o scenă teribilă: încovrigat pe podea, Jonathan aproape convulsiona în vreme ce din gură și din nas îi curgea spumă.

— Jonnie, nu!

Ce dracu' fac?

— Scoate apa. Cheam-o afară. Dacă nu rupi vraja, îi va curge în plămâni fără încetare.

Lisa îngenunche lângă prietenul ei, își puse palmele lângă fața lui și închise ochii din care ieșeau scântei aurii. Căldura binecunoscută începuse să se aprindă în ea, să-i curgă prin vene, spre mâinile pe care și le imagină ca pe niște magneți buretoși, care absorbeau apa din plămânii băiatului. Nu după multă vreme, funcționă. Un val de apă țâșni afară, iar Jonathan începu să tușească. Atunci, Lisa se opri din manevrele vrăjitorești și se apucă de resuscitare clasică. Îl întoarse pe-o parte și-l ajută să-și curețe faringele și să respire.

— Jonnie, ești OK?

Încercarea de a vorbi îi provocă o nouă criză de tuse, așa că îl bătu ușor pe spate și îi făcu semn să nu se grăbească. Dură câteva minute, dar până la urmă Jonathan reuși să se ridice greoi și să vorbească încet și răgușit:

— Ce mama dracului s-a întâmplat?

— Nu știu, părea că te îneci pe podeaua băii.

— Cu ce?!

— Ăăă, cu apă, tâmpitule. Apropo: cu plăcere.

— Corect, scuze. Dar nu pricep cum de s-a-ntâmplat așa ceva. Practic… cum naiba se poate îneca cineva pe o podea uscată?

— Nu știu. Care e ultimul lucru pe care ți-l amintești?

— Mă spălam pe dinți, mama mă-sii. Dintr-odată, apa cu care îmi clăteam gura parcă a-nceput să crească, zici că îmi curgea ditamai râul direct în gât. Am încercat să tușesc, să scuip apa aia, dar continua să vină. Nu pricep de unde și cum. Iar pasta de dinți ustură ca dracu' când îți ajunge în plămâni, să știi de la mine.

Își drese glasul când își aminti senzația aceea.

— Îmi pare rău, Jonnie.

Încă așezat pe podea, ținându-și genunchii cu brațele, Jonathan se holbă la fata care stătea pe vine lângă el ca la o extraterestră.

— Ești dusă? Chiar tu ai spus că mi-ai salvat viața. Pentru ce naiba îți pare rău? Și, oricum, de

unde ai știut să vii încoace?

Lisa oftă și lăsă capul în jos.

— Fii atent: tu curăță-te de spumă și eu cobor să fac niște cafea pentru amândoi, bine?

*

— M-ai *văzut* înecându-mă într-un rezervor?

— Mda. Nu-i o imagine plăcută.

Băiatul pufni.

— Nu zău… Și ce ai mai văzut?

— Atât. Ți-am povestit tot: te-am auzit cum mă strigai, am intrat în ocean, am speriat-o ca naiba pe Annie, apoi Yadiel l-a posedat pe paramedic și m-a ajutat să am viziunea care m-a adus aici.

— Te-a ajutat, zici? De unde știu eu că prețiosul tău Yadiel n-a fost cel care a făcut toată chestia asta, de fapt?

Lisa își dădu ochii peste cap:

— Pe bune? Nu fi jegos. Dacă voia, putea să te omoare fără ca eu să aflu vreodată că el a făcut-o.

— Mda, ai dreptate. Pardon.

— Ideea e… nu știu, dacă o s-o facă din nou? Mă simt îngrozitor pentru că tu ai devenit o țintă a mizeriilor ăstora demonice din cauza mea, Jonnie. N-ar trebui să fii părtaș la chestia asta.

— Da, e de super porc. Dar na, asta e. Te am pe tine să mă aperi de ei. Buba e că nu știu cum să-i explic maică-mii ce-a pățit ușa de la baie.

— Ups. Îmi pare rău și de aia, dar nu aveam cum să intru altfel. Poate că putem chema pe cineva să schimbe clanța înainte să ajungă ea acasă și…

Jonathan izbucni în râs.

— Relaxează-te un pic, Lisa! Doamne, glumeam! Probabil că nici n-o să observe. Și dacă vede, o să-i zic că ai venit pe la mine și te-ai încuiat din greșeală în baie așa că a trebuit să fac yala praf ca să te scot. Nu-i problemă, stai calmă.

Fata îi mulțumi cu un zâmbet. Chiar avea de ce să fie recunoscătoare. Pentru că Jonathan era bine, pentru că reușise să-l salveze, pentru că, acum, putea să prevadă pericolul și pentru că Yadiel mai făcuse un pas către ea.

Inițial, când îl auzise pe paramedic spunându-i „micuțo", crezuse că e Yadiel în carne și oase. Înfățișarea lui avea ceva familiar. Din păcate, fusese doar un receptacul pentru demonul lipsit de formă. Visele erau singurul loc unde își putea vedea perechea. Deocamdată. Gândul o făcu să zâmbească și să roșească în același timp. Ochii îi sclipiră și simți cum degete ușoare, lungi și blânde o ating pe obraz.

*

Cu Lisa se întâmpla ceva foarte rău. Annie ajunsese la această concluzie după ce revăzuse cu ochii minții, iar și iar, evenimentele din acea dimineață. Fata auzea voci – voci care îi spuneau, în mod evident, să-și facă singură rău, altfel de ce ar fi fugit din casă direct în ocean, așa cum o făcuse? Și cum de a putut să stea atât sub apă? E adevărat, nepoata ei era o înotătoare excelentă, dar niciun înotător, fie el și cel mai premiat campion olimpic, nu-și putea ține respirația timp de treizeci de minute, nu? Oare fata ieșise la suprafață între timp, fără s-o vadă? Nu, își luase ochii de la ocean doar câteva clipe, când fugise înapoi în casă după telefon, să sune la Urgențe. Cu această excepție, nu-și dezlipise privirea de apă. Nu zărise nici urmă de Lisa până când fata nu ieșise din valuri de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Niciun om, oricât de bine antrenat, nu putea să înoate pe sub apă atâta timp fără să respire. Cel puțin niciun om obișnuit.

CAPITOLUL 26

Lisa petrecu cea mai mare parte a zilei cu Jonathan, care, în mod evident, nu voia sub nicio formă să se apropie măcar de ocean, așa că ieșiră în oraș. Când fu sigură că prietenul ei – deși încă zdruncinat – se simțea ceva mai bine, fata porni spre plajă și se așeză la locul ei obișnuit, cu fața spre mare.

Deci așa o să arate viața mea de acum încolo, Yad? O să mă tem pentru cei din jur? Bine că nu sunt prea populară, altfel ar ieși naibii ditamai genocidul.

— Micuțo, nu va fi mereu așa. Când noi… când contopirea va fi avut loc, vei deveni mai puternică decât îți poți imagina. Nu doar că vei putea să distrugi făcăturile Răului, dar îl vei putea ține în frâu înainte ca astfel de lucruri să se întâmple. Partea bună este că, acum, poți vedea lucrurile dinainte. Asta e de ajutor.

E adevărat. Dar când l-am văzut pe Jon așa, luptându-se pentru viața lui… Dacă urmează Annie?

— Dacă mătușa ta e următoarea țintă, vei ști din vreme și o vei putea apăra.

Fata încuviință fără convingere și începu să se joace cu briza, în timp ce încerca să-și pună ordine în gânduri. Îi plăcea că putea face tot felul de trucuri mărunte și amuzante, era fericită că putea să salveze și să apere oamenii care îi erau cei mai dragi; pe de altă parte, era conștientă de faptul că însăși existența ei era cea care îi punea pe acei oameni în pericol. Își aminti ce simțise în ziua în care împlinise șaisprezece ani. Se trezise din coșmarul cu apa având presimțirea ciudată că ceva ireversibil fusese pus în mișcare. Ceva care era menit să se întâmple, ceva ce nici ea, nici altcineva nu putea opri.

— Nu e vina ta, micuțo. Este ceea ce trebuie să fie. Nu te învinovăți pentru nimic. O să fii bine. La fel și ei.

Lisa pufni încet și coborî privirea la nisipul pe care îi stăteau tălpile.

Cred că mă duc acasă, Yad. Simt nevoia să fiu cu Annie în momentul ăsta.

Zâmbi când simți un sărut blând pe frunte. Apoi își începu scurtul drum spre casă.

*

Annie se străduise să-și elibereze mintea de gândurile și grijile legate de Lisa, dar fără succes. Așezată pe canapea, se uita la televizor; dar numai cu ochii. Nu reușea să-și smulgă din creier o imagine: aceea a nepoatei ei care intra în valuri fără să iasă de acolo multă vreme, suficientă pentru ca orice creatură de uscat să moară într-un mod cumplit.

— Ce să fac, mamă? Hm? Spune-mi tu. Oceanul mi l-a luat pe Michael și azi am crezut că o să mi-o ia și pe ea. Și, în fond, care e problema ei? Ce s-a întâmplat azi? De ce a fugit așa în apă și cum de a supraviețuit? Care e treaba cu cartea? Cu pandantivul? Tu l-ai purtat, la fel și bunica, iar acum era normal să i-l dau ei. Oare am greșit că am făcut asta? Să fie el cel care îi întunecă mintea? Doamne, cât aș vrea să te mai am aici, să vorbesc cu tine…

Totul va fi bine, Annie. Ai încredere în ea.

Annie fu cât pe ce s-o rupă la fugă.

În ultima vreme, copleșită de tot ce se întâmpla cu Lisa, Annie se trezise de multe ori vorbindu-i mamei ei moarte. Pentru ea, era mai degrabă o modalitate de a-și pune ordine în gânduri; nu se aștepta la un răspuns. Știa că n-are rost să încerce să poarte conversații cu morții, fie ei și neamuri.

Doar că, acum, auzise foarte clar o voce. Vocea mamei. Oare înnebunea? O ajunsese stressul?

— Ține-te în frâu, Annie. Nu poți s-o iei pe mirișteși s-o lași baltă pe Lisa. Revino-ți, în paștele mă-sii.

Ai dreptate, copilă. Ține-te în frâu. Și vorbește frumos.

Femeia sări direct în mijlocul camerei; ochii îi fugeau în toate direcțiile, încercând să vadă cine îi făcea gluma asta proastă. Era singură.

— Dacă tu – oricine ai fi – crezi că ești haios, să știi că ești doar dobitoc. E de rahat ce faci. Încetează.

Annie, vorbește frumos, am spus. Îți aduci aminte când erai mică și tocmai învățaseși primul cuvânt urât și cel mai rău dintre toate? Mai știi cum ți l-am confiscat pe Domnul Pufi pentru o săptămână întreagă? Ți-am spus că, dacă o să-l înveți să vorbească urât, n-o să-i mai dau voie să stea în camera ta.

— Cine dracu' ești? De unde știi asta? Singurii oameni în afară de mine care știau povestea asta sunt morți. Deci cine ești?

Nu mă recunoști, copilă? Te-am purtat în pântec timp de nouă luni, te-am șters la fund, te-am crescut să fii o doamnă și asta primesc în schimb?

— Mamă? Tu ești? Chiar tu?

Da, iubito, sunt eu.

— Dar cum de e posibil? Am înnebunit eu de tot?

Nu, draga mea, chiar deloc. Te-am auzit de fiecare dată când mi-ai vorbit. Am tăcut până acum pentru că nu trebuie să vorbim cu cei vii. Mă rog, nu așa. Dar am văzut cât ești de tulburată și n-am mai suportat.

Annie inspiră adânc, încercând să-și calmeze bătăile inimii. Măsură camera cu pași mari câteva clipe, apoi se așeză înapoi pe canapea. Oftă și închise ochii care i se umeziseră, apoi vorbi cu glas tremurat, aproape șoptit:

— OK. Nu pot să cred că fac asta, dar fie. Ăăă, mamă?

Da, draga mea?

— Ești OK?

Dacă sunt OK? Sunt moartă, *Annie. Să crăpi după un atac de cord nu e chiar simpatic.*

Printre lacrimi, Annie pufni în râs. Asta, fix ăsta era umorul mamei ei.

— Știu, mamă. Crede-mă că știu. Îmi atât de dor de tine… Te întrebam doar dacă… nu știu. Ești liniștită?

Da, copilă. Dar toată agitația care a cuprins în ultima vreme viața ta și pe a Lisei m-a făcut să iau o *pauză de la liniștea aia.*

— E și Michael cu tine? Și Shelley? Și bunica?

Nu am voie să descriu partea asta a Universului, Annie. Tot ce pot să spun este că și ei sunt liniștiți.

Annie ar fi vrut să pună un milion de întrebări, dar reuși să sufle un singur cuvânt frânt:

— Bun.

Da. Acum, în legătură cu Lisa… Sunt lucruri pe care nu le știi despre ea. Am văzut că ai început să sapi după informații; e bine că veghezi asupra ei. Dar tot ce îți cer este să ai încredere în ea. E un copil bun care nu face decât să-și urmeze calea.

— Ce vrei să spui? Știi că i-am găsit o nenorocită de carte de vrăji sub pat? Știi că, azi dimineață, a fugit urlând în ocean pentru că auzise voci?

Să-ți aduc aminte că, în acest moment, tu discuți cu o voce, iubita mea fiică?

Annie răsuflă; era adevărat. Asta însemna că amândouă erau nebune, și ea, și Lisa?

Nu, nu înseamnă asta. Cât despre cartea de vrăji… Lisa a găsit-o la mine în casă. A *fost a mea. Și a mamei, mai-nainte. A primit-o de la mama ei și tot așa. La fel și Steaua. Ce trebuie să știi, Annie, este că Lisa are un dar. Niște puteri deosebite pe care le folosește ca să facă bine; permite-i asta. Nu te teme și nu încerca s-o oprești.*

Te rog, Annie. Dacă nu ai încredere în ea, atunci ai în mine. Dar crede.

— Tu ai avut o carte de *vrăji*?!

Annie nu putea să-și creadă urechilor. Deci tot ce respinsese ca fiind aberații de pe internet pe care doar idioții le puteau crede era adevărat?

Ei, nu chiar tot. Dar partea despre transmiterea Grimoire-lor în interiorul familiei, de la o generație la alta, e adevărată.

— Deci noi suntem o familie de vrăjitoare?

Da, asta suntem.

Femeia sări în picioare și își reluă plimbarea apăsată, dând din cap și frecându-și fața cu palmele.

— Nu! Nu, nu, nu. Așa ceva nu există. Ori am cel mai ciudat vis din lume, ori am luat-o razna. Așa ceva nu se poate. Pur și simplu nu se poate!

Of. Îmi pare rău, draga mea. Știu că ți-e tare greu să cuprinzi toate astea, dar e adevărul-adevărat.

Cu mintea pe punctul de a scoate fum, Annie se opri brusc, triumfătoare:

— Ha! N-are cum. Fii atentă: dacă un Grimoire trebuie transmis următoarei generații, iar eu sunt fiica ta, cum de n-am putut nici măcar să ating bazaconia aia? Nu eu trebuia să-l moștenesc? Nu așa merge treaba?

Vocea oftă, apoi se îndulci, ca o alinare:

Iubito, darul te-a sărit. Nu mă întreba de ce, pur și simplu așa a fost. De asta te-a ars Steaua atunci, demult. De asta cartea face la fel. Ele pot fi atinse doar de cea căreia îi aparțin. Iar Lisa este următoarea vrăjitoare din linia noastră de sânge, cea care vine după mine. Acum du-te și spală-te pe față, pentru că fata trebuie să ajungă din clipă-n clipă și sunt sigură că nu vrei să te vadă așa. Crede, Annie. Te iubesc.

— Mamă? Mamă, așteaptă! Mai am atâtea să te-ntreb…

Nu mai primi răspuns.

— Și eu te iubesc, mamă.

În picioare, singură în mijlocul sufrageriei, Annie părea un amestec între o femeie nebună și un copil părăsit. Cu lacrimi care îi curgeau pe fața extrem de palidă, cu părul ciufulit de care trăsese parcă în încercarea de a-și mări creierul ca să-l forțeze să cuprindă tot ce se întâmplase în ultima vreme…

Așa o găsi Lisa când intră în casă. Cu ochii măriți de panică, fata fugi la mătușa ei și o apucă de umeri, convinsă că femeia stă să leșine:

— Vai de mine, Annie, ce s-a-ntâmplat?

Femeia o privi alb și avu nevoie de câteva secunde ca să poată vorbi:

— Eu… ăăă… nimic. Trebuie să mă spăl.

Se întoarse cu intenția de a ieși din încăpere, dar mâinile Lisei o ținură pe loc:

— Ce-ai pățit? Zici că ai văzut o fantomă.

Annie îi zâmbi moale. Normal că nu văzuse nicio fantomă; doar o auzise. Și, fără să știe exact de ce, se hotărâse să aibă încredere în acea fantomă. Avea să-i fie bine. Și Lisei avea să-i fie bine. Alese să-și asculte mama și să creadă.

— Probabil că am cedat nervos un pic, atât. Dar o să-mi fie bine, puștoaico. Chiar da. Și ție. Nu se poate altfel.

O strânse în brațe pe fata care nu înțelegea nimic, apoi o îndepărtă puțin și dădu din cap, privind-o fix în ochi. Repetă, cu un zâmbet tot mai larg:

— O să ne fie bine.

Se întoarse pe călcâie și începu să urce treptele, lăsând-o în urmă pe Lisa, complet șocată. Acum, fiecare dintre ele avea un secret. Unul pe care îl împărtășeau fără să știe.

CAPITOLUL 27

Întinsă în pat, Lisa tot nu pricepea ce anume provocase acea schimbare radicală în comportamentul lui Annie. Când plecase de acasă, mătușa ei era hotărâtă s-o trimită la psihiatru, convinsă că ceva e în neregulă cu ea. Când revenise, fata găsise o femeie transfigurată, care arăta de parcă ar fi avut o revelație divină.

Y*ad, ce-a pățit?*

— Cred că, în fine, a înțeles.

Serios? Dar cum? Cu câteva ore mai devreme credea că sunt dusă cu pluta.

— S-ar putea ca bunica ta să aibă ceva de-a face cu asta.

Lisa se ridică brusc.

Ce-ai zis?!

Yadiel râse și se așeză mai aproape de ea.

— Bunica ta a vorbit cu ea.

Pfoa, ia stai așa. Păi poate să facă asta?

— În mod normal, nu. Dar, dacă ar fi continuat să se amestece în drumul tău, Annie ar fi pus totul în pericol. Așa că era necesar să i se spună anumite lucruri.

Adică Annie știe acum despre vrăjitorie? Despre puterile mele? Despre tine?

— Știe doar ce trebuie să știe ca să dea un pas în spate. Bunica ta a făcut-o să înțeleagă că trebuie să te lase să mergi pe drumul tău. Și că trebuie să aibă încredere că e drumul bun. Da, știe despre puterile tale, dar nu și despre mine.

Înțeleg.

Lisa nu-și dădea seama dacă ceea ce simțea era ușurare sau dezamăgire. Nu era sigură cum ar fi reacționat Annie la vestea că singura ei nepoată, care abia împlinise șaisprezece ani, era măritată cu un demon. Ce putea să-i spună femeii? „Nu e cum crezi tu. E adevărat, e demon, dar înainte a fost înger și după aia a căzut dar e de treabă și îi plac

cățeii și pisoii”? Pe de altă parte, se simțea prost că trebuia să ascundă asta mătușii ei. În sfârșit, se simțea întreagă. În sfârșit, simțea că și-a găsit locul. Și nu putea să împartă asta cu omul care îi era cel mai aproape.

Oftă și își strânse genunchii la piept, așezându-și bărbia pe ei. Simți cum brațe calde o cuprind, în vreme ce bărbia lui i se cuibărește în curbura gâtului.

— Știu, micuțo. E greu să ții secrete față de oamenii pe care îi iubești. Am trecut și eu prin asta. Voiam să-ți vorbesc, să te ating, să te țin în brațe și să-ți alung orice urmă de durere chiar din clipa în care ai venit pe lume. Dar știam că nu se poate. Nu era vremea. A trebuit să te veghez de la distanță, să aștept până când venea timpul potrivit. A trebuit să te văd râzând, plângând, fericită sau tristă fără să pot face nimic. Au fost momente când îmi venea să-ți strig în minte că nu trebuie să te simți singură, pentru că mă ai pe mine. Că m-ai avut mereu. Dar n-am putut. Îți simțeam durerea. Tristețea ta mă cutremura. Iar eu…

Lisa se întoarse puțin și întinse mâna, pipăind întunericul ca să-i atingă fața încă nevăzută ei. Când degetele o găsiră, buzele i le aflară pe ale lui și îl reduseră la tăcere.

Yadiel simți că acest sărut era altfel. Erau în el o greutate, o hotărâre și o pasiune pe care nu le mai întâlnise niciodată în atingerile ei.

— Lisa… ești sigură?

Ea se aplecă spre el și îl sărută din nou. Cu și mai multă intensitate. Palmele ei se mutară de pe fața pe pieptul lui și simțiră foc acolo unde ar fi trebuit să-i bată inima. Apoi rătăciră și mai jos până când mâna lui le opri:

— Micuțo. Așteaptă. Ești sigură?

Nu. Nu mai era sigură de nimic. Știa doar că era pregătită. Asta îi era calea și el îi era perechea. Oglinda. Alter ego-ul. Venise vremea să fie întreagă.

*

Lisa explodase într-un miliard de particule și fusese recompusă în și mai multe. Simțea că nu mai are greutate și nici formă. Simțea totul. Știa totul. *Era* totul. Treptat, reveni acolo unde fusese înainte să devină una cu Yadiel. Înapoi în casa ei, în camera ei, în patul ei. Întoarse capul și văzu fața frumoasă a demonului care o privea. Ochii lui străluceau ca două bucăți de jăratic și simțea că și ai ei erau la fel.

— Asta e adevărat sau visez iar?

— E adevărat, micuțo. Sunt aici.

Yadiel întinse mâna făcută căuș și-i cuprinse obrazul.

— *Suntem* aici. Suntem întregi acum.

Îi arătă cu bărbia spre pandantiv și fata își coborî privirea spre el: al cincilea simbol, cel pe care îl crezuse cândva „o contribuție drăguță din partea bijutierului", cel care rămăsese stins, ardea acum la fel ca celelalte patru.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că ești cea mai puternică ființă care a pășit vreodată pe fața Pământului. La fel ca mine.

— Tot nu pricep exact ce…

El zâmbi și o prinse de mână:

— Dă-mi voie să-ți arăt.

*

Uluită, Lisa stătea în fața uriașei construcții străvechi. După mii de ani, tot emana perfecțiune, deși timpul și elementele îi știrbiseră frumusețea de la începuturi. Scăldată în lumina argintie a lunii și a stelelor, marea piramidă părea să strălucească din interior.

— Aici a început totul, micuțo. Într-o noapte înstelată ca asta, Meissa a devenit prima piatră de

pe drumul tău. Aici își are originea linia ta de sânge. Aici îți sunt rădăcinile. Aici a fost aprins focul tău. Și aici am fost uniți.

Dintr-o mișcare rapidă, amândoi ajunseră în vârful piramidei; atunci realiză Lisa că în visul ei nu fuseseră pe un vârf de munte, ci chiar în locul acesta.

— Cum am ajuns aici?

El zâmbi:

— Putem ajunge unde vrem. Ți-am spus că vom fi veșnici și pretutindeni. Să mergem mai departe, însă.

O luă din nou de mână și, în clipa următoare, pluteau peste un câmp nesfârșit care părea un smarald uriaș în lumina răsăritului.

— Ce e aici?

— Suntem în Irlanda, în momentul ăsta. Așa cum bine ai spus chiar tu, Whelan este, într-adevăr, un nume galez. Acesta este locul în care Wahala a devenit Whelan. Aici, strămoșii tăi au devenit „Lupi Tineri” și au încetat să mai fie „Cei Blestemați”. Aici s-au simțit cu adevărat liberi, la foarte mult timp după izgonirea Meissei. Aici, durerea lor trecută a zburat departe, odată cu vântul.

Lisa țipă ușor; înțelesese. Yadiel o ducea în locurile unde fiecare element se întipărise pentru totdeauna în sângele neamului ei. În Egipt fusese Focul; aici era Aerul.

— Urmează Pământul, așa-i?

— Da, micuțo. Acolo mergem acum.

Nici nu apucă să clipească și ajunseseră deja. Stăteau în fața unei clădiri care părea destul de veche, ridicată din cărămidă roșie, cu o imensă ușă dublă păzită de două turnuri, câte unul de fiecare parte.

— Ce este locul ăsta?

— Suntem în Salem. Iar acesta este ceea ce se numește „Muzeul Vrăjitoarelor”. Sunt și lucruri de-ale străbunelor tale aici.

Lisa fixa clădirea care părea să absoarbă lumina stelelor și s-o transforme în întuneric.

— Piramida strălucea. De ce asta arată ca o gaură neagră?

— Pentru că, micuțo, deși a fost gândită ca un loc pentru somnul morților, piramida a fost construită în așa fel încât să atragă energiile pozitive ale Universului. Și, pentru neamul tău, locul acela înseamnă viață, naștere, începuturi. În vreme ce aici s-au adunat durere, moarte și teamă. Mulți oameni nevinovați au fost uciși chiar unde stăm acum. Oameni care nu făcuseră rău nimănui. Toată acea întunecime zăbovește în jurul locurilor și obiectelor de care acei oameni erau legați în timpul vieții.

— Jane a murit aici. Ucisă cu pietre.

— Da.

— Aici este Pământul.

— Exact, micuțo. Haide, mai avem o singură oprire.

— Apa.

Într-o clipă, se trezi pe plajă. Pe plaja *ei.* Clipi, nedumerită:

— Suntem acasă?

Yadiel o mângâie pe păr:

— Casa noastră este peste tot; dar da, ne-am întors acolo unde te-ai născut. Acolo unde te simți cea mai puternică. Unde îți găsești liniștea. Suntem lângă Apă.

Lisa îl trase pe demon de mână și îl duse spre valuri.

— Haide, Yad. Vreau să-ți prezint pe cineva.

CAPITOLUL 28

Trecuseră câteva luni. Începuse școala și nimic nu mai încercase să-l omoare pe Jonathan. Și nici pe Annie. Ba chiar, după incredibila conversație pe care o purtase cu mama ei, femeia părea să înflorească. Încetase să-și mai facă griji pentru nepoata ei. Desigur, continua să fie atentă și protectoare, dar nu mai mult decât fusese înainte de toată povestea cu vrăjitoria. Într-un fel, acum avea și mai multă încredere în Lisa. Înțelesese că exista o putere mai mare, cu mult mai multă greutate, care o veghea pe fată; și avea încredere și în acea putere. Învățase din nou să creadă.

Lisa reușise să găsească un ritm pentru viața ei cu Yadiel. Fără să știe nimeni, călătoriseră în toată lumea împreună, în fiecare noapte către altă destinație. Văzuse mai multe decât vede un om obișnuit într-o viață. El nu se arăta nimănui în afară de ea; o singură dată îl văzuse Jonathan, din întâmplare. Băiatul tresărise în seara în care zărise un străin îmbrăcat în negru, așezat pe bancă lângă Lisa, pe o stradă pustie. Știa cine e, înainte ca fata să spună ceva. Primul impuls fusese să se întoarcă pe călcâie și să plece; apoi își adunase tot curajul, își îndreptase spatele și pornise, țanțoș, spre ei.

— Deci acesta este infamul Yadiel?

Lisa își dădu ochii peste cap:

— Jon, pe bune, nu face d-astea…

— Da, eu sunt Yadiel, răspunse demonul, ridicându-se. Întinse mâna și își înfipse ochii scânteietori în cei ai băiatului. Deși nu voia să-i răspundă la gest, Jonathan simți că nu se poate împotrivi. Strânse mâna lui Yadiel și, în ciuda nopții răcoroase, avu senzația că a atins un cărbune încins. Când demonul îl eliberă, băiatul rezistă impulsului de a-și șterge palma pe cămașă. În continuare ura această creatură, dar nu putea interveni în niciun fel. Știa sta de-acum.

— Ptiu, ești al dracului de arătos, pufni el.

Yadiel râse, sincer amuzat de jocul de cuvinte și se așeză înapoi, făcându-i semn băiatului să ia loc:

— Ai vrea să ni te alături? E chiar plăcut afară.

— A, nu, cred că o să zic pas. N-aș vrea să fiu a cincea roată.

— Nu, Jonnie, haide! Stai cu noi un pic. În fond, mâine nu e zi de școală, așa că de ce nu? surâse Lisa.

Cât pe ce să răspundă „pentru că-l urăsc din ficați pe ăsta, d-aia", băiatul își înghiți cuvintele, ridică din umeri și se așeză lângă ea.

— Na, bine, OK, stau cu voi.

Demonul zâmbi și se aplecă puțin, ca să se poată uita din nou în ochii lui; îi vorbi pe un ton calm și egal:

— Jonathan, știu ce simți pentru Lisa. Știu și ce simți pentru mine. Nu pot schimba asta și nici nu vreau. Dacă, în timp, vei descoperi singur că Lisa este cu adevărat fericită, poate că îți vei schimba părerea. Dacă nu, atunci așa să rămână. Însă vreau să știi un lucru: o iubesc. Mereu am iubit-o, mereu o voi iubi. Va fi în siguranță cu mine chiar dacă se sfârșește lumea. La fel și cei care-i sunt dragi.

Încă zâmbind, ridică o mână, să-l oprească pe Jonathan, care avea de gând să protesteze:

— Nu spune că nu ai nevoie de protecția mea. Îmi pasă pentru că îi pasă ei. Iar ceea ce iubește face parte din ea. Chiar sper că vei învăța să mă urăști mai puțin. Am răbdare. În fond, pot aștepta până la sfârșitul timpului.

Yadiel o sărută pe Lisa și dispăru. Fata chicoti în sinea ei; știa bine că demonul îl auzise pe Jonathan venind. Oamenii nu-l puteau lua prin surprindere oricât s-ar fi străduit. Cu toate astea, hotărâse să rămână acolo și să se lase văzut.

— *Cine ar fi bănuit că gelozia nu le e caracteristică doar ființelor umane*?

— *Nu sunt gelos.*

— Pe naiba nu ești. Ai făcut-o special. Ai fost nemernic, dar într-un mod drăgălaș, trebuie să recunosc. Acu' lasă-mă să stau de vorbă cu Jon, că l-ai cam făcut pilaf. Deci, te rog… zât.

Auzi râsul lui Yadiel și dădu din cap.

— Jonnie, îmi pare rău. Se vede treaba că și demonii pot fi nesimțiți.

— Cam da…

Deși nu voia să recunoască nici măcar în sinea lui, Jonathan apreciase întrucâtva spusele lui Yadiel. Asta însemna că demonul chiar o iubea pe Lisa și că fericirea ei era importantă pentru el. Cumva, adolescentul se simți suficient de matur cât să ia lucrurile așa cum erau.

— Bun, deci ce facem mâine? Annie muncește, așa-i?

Lisa pufni și își dădu ochii peste cap:

— Da, normal. Ca de obicei. Vrei să vedem un film sau ceva?

— Desigur.

Jonathan făcu o pauză scurtă, apoi spuse dintr-o singură suflare:

— Poate să vină și el dacă vrea.

— A, sigur, îl întreb.

…Deși, la cum îl cunosc, vine și ne-ntrebat.

— Să știi că am auzit asta, micuțo.

— Știu.

CAPITOLUL 29

Apă. Era apă peste tot. Ea vedea de sus dezastrul, în vreme ce plutea deasupra pământului, iar lacrimile i se amestecau cu stropii mărunți aduși de vânt. Oceanul crescuse dintr-odată și un zid uriaș de apă sărată înaintase pe uscat. Totul dispăruse – casa ei, de fapt tot orașul. La fel se întâmplase și cu alte orașe de pe coasta de Vest. Nu avuseseră nicio șansă. Valul imens le măturase de pe fața pământului. Aproape toată lumea murise. Chiar și Annie. Chiar și John. Nu mai era nimeni.

— Lisa!

Fata tresări când Jonathan o strigă a treia oară, ușor agasat de faptul că părea dusă departe, în timp ce stătea față-n față cu el, la bufetul școlii.

— Ce, aveai o conversație cu soțiorul?

— Nu, chiar nu.

Pălise atât de tare, încât prietenul ei renunță la celelalte glume pe care avea de gând să le facă și se aplecă spre ea, cercetându-i fața.

— Lisa, ce s-a-ntâmplat?

— Trebuie… trebuie să plec, spuse, ridicându-se rapid și adunându-și lucrurile.

Se ridică și el și ieși după ea, aproape alergând ca să țină pasul.

— Așteaptă-mă! Măcar poți să-mi zici ce se-ntâmplă? Pe bune, acum vorbim ca oamenii normali și în secunda doi te ridici și pleci? Măcar te mai întorci la școală azi? Vorbește, măi, cu mine!

Lisa se opri brusc și se întoarse spre el, cu ochi aprinși:

— Mai știi ce am văzut în ziua în care aproape că ai murit pe podeaua din baie?

— Pe mine, înecându-mă?

— Dap.

— Ce? Iar?!

— Nu. De data asta e mult mai rău. Tot San Soledad-ul ar putea îi în pericol. Toată coasta, de fapt.

Își reluă sprintul, urmată îndeaproape de prietenul ei.

— Hei, stai așa! Ce naiba ai văzut?

— Am văzut un val enorm care mătura totul de pe coastă. Și, nu știu de ce, dar de data asta nu cred că a mai fost doar un indiciu. Cred că ce am văzut eu e pe bune. Trebuie să ajung acasă.

— Stai, vin cu tine. Ne strângem boarfele și ne cărăm dracului de aici, nu?

— Sigur că nu. Adică tu poți să faci ce vrei, dar eu trebuie să rămân.

Șocat, Jonathan îngheță pe loc:

— Ce?! Ești nebună? Primești un avertisment super tare și la fix și tu alegi să rămâi?!

— Jonnie, am mai avut discuția asta la New York, îți amintești? E datoria mea să rămân și să lupt. În plus, nu au cum să mă omoare. Nu *mai* au cum.

— Ha? Păi de ce? De când?

Făcu ochii mari și aproape că se sufocă atunci când înțelese:

— Lisa Whelan, spune-mi că n-ai făcut asta!

— Jonathan Palmers, ce să vezi: ba da. Dar te rog să mă scuzi dacă nu prea am timp să discutăm despre viața mea sexuală chiar acum. Sunt puțin ocupată să salvez naibii lumea.

Băiatul înjură printre dinți și porni din nou după ea, strigând-o:

— Hei, așteaptă! Mergem unde vrei, conduc eu.

*

Cum nu puteau, totuși, să meargă acasă fără să fie întrebați de ce nu erau la școală în miezul zilei, merseră la plajă; amândoi periau internetul în căutarea oricărei frânturi de știre care să semene

măcar cu un avertisment de furtună. Nu găseau nimic.

— Yad, mișcă-ți fundul încoace. Avem nevoie de ajutor.

Demonul se materializă chiar lângă ei, așezat în nisip de parcă ar fi fost acolo de la bun început. Jonathan sări în picioare și abia se ținu să n-o rupă la fugă urlând.

— Iisuse! scuipă el.

— Eh, îți mulțumesc, dar mă confunzi, râse Yadiel.

Apoi se întoarse spre ea, cu fața redevenită serioasă:

— Știu ce ai văzut, Lisa.

— Presupun că ești de acord cu mine că viziunea asta a fost pe bune; niciun indiciu, nicio vrăjeală. Corect?

— Așa cred și eu, da.

— OK. Ce mama naibii facem? Cum împiedicăm chestia asta să se întâmple?

— Nu o împiedicăm.

Jonathan pufni, enervat:

— Frate, vorbești serios? Ce sărăcie de demon mai ești și tu? Credeam că Lisa trebuie să se *lupte* cu porcăriile astea, iar tu s-o ajuți.

Yadiel se uită în sus, în ochii băiatului, cu o expresie perfect impenetrabilă.

— Exact.

— Nu-nțeleg. Tocmai ai spus că…

— Tocmai am spus că nu putem *împiedica* asta să se întâmple, pentru că este imposibil. Însă ce putem și trebuie să facem este să ne *luptăm* cu ea.

— Acum l-au apucat finețurile de semantică, spuse Jonathan dându-și ochii peste cap.

Lisa ridică mâna ca și cum ar fi arbitrat un meci de box.

— Băieți, vă rog. Concentrați-vă. Deci ce facem? Stăm, pur și simplu, și așteptăm să vină peste noi?

— Cred că n-avem de ales, micuțo.

— Bun. N-aveți decât să stai aici cât vreți, eu mă duc să aduc ceva de băut. Nu pot să stau așa, degeaba. O s-o iau razna, spuse Jonathan și porni spre unul dintre barurile de pe plajă.

După doi pași, se întoarse pe jumătate și întrebă:

— Ție ce să-ți iau, Yad? Un shot de agheasmă?

— Ca să-ți spun drept, agheasma n-are niciun efect asupra mea. Și nu cred că se servește așa ceva pe aici. Dar îți mulțumesc că te-ai gândit, Jonathan.

— N-ai pentru ce, mormăi băiatul și plecă.

Lisa era speriată. Nu pentru ea, nu pentru Yadiel, ci pentru restul lumii. Dacă nu reușea? Dacă, în ciuda celor spuse de demon, nu era destul de puternică?

— Ba ești, micuțo. Ești. Asta ți-e menit să faci. Iar eu sunt chiar aici, cu tine.

— *Ei* au făcut asta?

— Ți-am mai spus că „ei” înseamnă de fapt „el”. Răul în forma lui pură. Poate fi o vrajă, o boală, un război sau o catastrofă naturală. Toate sunt provocate de aceleași forțe. Cu asta te lupți.

— Sună foarte încurajator, oftă ea.

— Băi!

Jonathan strigase în timp ce alerga spre ei, cu trei cutii de suc în brațe. Când se apropie, le aruncă pe jos, în nisip și începu să vorbească precipitat:

— Fiți atenți: televizorul de la bar era pe știri și vorbeau ăia despre nu știu ce cutremur care tocmai a fost undeva în Pacific. Ziceau că a fost emisă alertă de tsunami, dar pentru Asia de Est.

Lisa se plesni peste frunte:

— Normal! Asta e! Eu am văzut un tsunami, dar n-o să lovească aici, pe coasta de Vest. Viziunea era corectă, localizarea nu.

— Jonathan, au spus unde anume s-a produs cutremurul? întrebă Yadiel.

— Ăăă… undeva în largul Filipinelor, cred.

— Crezi sau ești sigur?

— Frate, știi ceva, fac pe mine de frică și tu vrei să-ți dau și coordonatele exacte?

— Am găsit! strigă Lisa, cu telefonul în mână. A apărut știrea pe internet. S-a întâmplat lângă un loc care se cheamă Palau.

Îl luă de mână pe demon:

— Yad, poți să mă duci acolo rapid?

— Sigur că da. Să mergem!

— Băi, băi, stați așa! Și dacă viziunea era corectă cu totul și o să întâmple aici, ha? Ce dracu' facem atunci?

— Jonnie, n-am cum să fiu în două locuri deodată, dar pot să revin într-o clipă dacă trebuie. Simt că acolo trebuie să merg, OK? Te rog.

Își pupă pe obraz cel mai bun prieten, apoi în apucă de braț pe Yadiel și îl lăsă să-i poarte pe amândoi la destinație.

*

Se găseau pe o mică insulă care arăta ca o bucățică de paradis. O plajă incredibil de lată, cu nisip alb, palmieri, apă albastră și limpede – erau de toate. Erau însă și nenumărați oameni panicați care ieșeau în goană din hotelurile de lux și se călcau în picioare, încercând să fugă de pe insulă Dumnezeu știa unde, pentru că, fără hidroavioane, nu exista evadare rapidă de acolo.

— Am avut dreptate, hm? întrebă Lisa, privind în jur.

— Cred că da.

Yadiel îngenunchease și își lipise palmele de nisip.

— Pământul se mișcă, Lisa.

Fata i se alătură și simți și ea vibrația. Însă de data asta nu mai era un cutremur. Era zumzetul adânc produs de apa care se retrăgea de la țărm. Abia atunci realiză că plaja era nefiresc de lată, ceea ce însemna că refluxul provocat de seism începuse de ceva vreme. Mai însemna că, atunci

când avea să vină, valul urma să aibă o forță extraordinară.

Se lăsă în nisip, cu fața spre mare. Yadiel se așeză lângă ea și o atinse delicat pe ceafă:

— O să reușești, micuțo. O să *reușim.* Când vine momentul, invoc-o. Invocă-ți toată puterea. Puterea străbunelor pe care o porți cu tine. Cea care te face să fii ceea ce ești.

În spatele lor, o siluetă se desprinsese din mulțimea disperată. Era o localnică, menajeră la unul dintre hotelurile de pe insulă. Credea că Lisa și Yadiel sunt turiști care și-au petrecut ziua pe plajă și habar n-au ce tragedie urmează să se întâmple. Porni spre ei, să-i avertizeze, dar ceva o opri. Cei doi emanau atâta resemnare, liniște și hotărâre, încât păreau că *așteaptă* ceea ce avea să se întâmple. Păreau să-și fi ales special cele mai bune locuri pentru acest spectacol tragic.

Oare își doreau să moară? Sau era altceva? O intrigau. În ciuda rațiunii care îi spunea că greșește, Lali făcu câțiva pași în spate și se așeză pe nisip, ca ei. Era o femeie în vârstă, singură pe lume. Nu avea nicio șansă să scape de pe insulă; dacă tot era să piară, măcar avea să dispară odată cu acești doi oameni care se iubeau destul cât să moară împreună.

Trecură minute lungi și nimic nu părea să se întâmple. Lisa și Yadiel se uitau nerăbdători în zare, unde până și pescărușii încetaseră să mai dea ocol. O liniște stranie se coborâse după ce oamenii speriați trecuseră în cealaltă parte a insulei, de parcă mica distanță i-ar fi putut apăra de valul furios. Dacă Lisa dădea greș, toată insula avea să fie înghițită de apele Pacificului.

Atunci simți.

— Vine, Yad. Îi simt vibrația.

— Bine. Nu te teme, micuțo. Știi cine ești.

Lisa încuviință și se ridică, înfigându-și picioarele în nisipul ud. Începu să-și înalțe mâinile, cu palmele spre ocean. Se gândi la plaja ei dragă,

la prima oară când reușise să respire sub apă și cât de bine se simțise când făcuse asta: în acea zi, devenise una cu marea. Una cu apa. Acela fusese momentul în care elementul o primise. Apoi, i se închinase și începuse s-o asculte, să vină sau să plece după dorința fetei. Se hrăni cu acel sentiment, de a fi una cu cel mai puternic și versatil dintre elemente; îi ceru blândețe, dar forța care fusese deja pusă în mișcare era prea mare ca să fie îmblânzită. Trebuia înfrântă.

Lisa aproape că simți cum valul își cerea iertare pentru ceea ce urma să facă.

Nu-i nimic, o să te opresc. Într-un fel sau altul.

Fata închise ochii și se concentră pe Stea; aceasta ardea, căldura ei i se scurgea în vene, hrănind sângele a generații întregi de vrăjitoare Whelan. Hrănind focul lui Yadiel care ardea acum în ea. Un foc ținut viu de toate forțele nevăzute care se luptau cu întunericul și cu moartea.

Valul imens se apropia de țărm cu o viteză amețitoare. Lisa simțea deja forța uriașă pe care o aducea; dar ea era mai puternică. Trebuia să fie. Dintr-odată, fata simți că explodează. Puterea nu îi mai era conținută în trupul ei uman; se expanda, ținând piept zidului de apă, forțându-l să stea pe loc.

Tot cu ochii închiși, Yadiel îi împrumuta Lisei forța lui. Știa că fata poate foarte bine să facă față, dar realiza și că orice ajutor era binevenit.

Lali, în schimb, avea ochii larg deschiși; cu toate astea, nu putea crede ceea ce vedea. O fată, o simplă fată care împingea valul mortal cu mâinile goale? Cum se putea una ca asta? Era atât de șocată, încât uitase să se mai teamă.

Atunci se întâmplă.

Peretele de apă se despărți și păru să se răsucească în el însuși. Continuă să facă asta până când cele două vârtejuri uriașe scăzură la dimensiunile unor valuri ceva mai mari, într-o zi

vântoasă. Loviră țărmul, se retraseră și reveniră ca niște tentacule ale unei mări puțin nervoase.

Lisa continuă să împingă până când nu mai simți rezistență. Abia atunci deschise ochii și își atinse Steaua, rostind o mulțumire mută către Univers. Era gata să se prăbușească în nisip, epuizată, când auzi un strigăt din spatele ei. Și ea, și Yadiel se întoarseră spre sursa sunetului: Lali căzuse în genunchi, cu mâinile aduse pios la buze.

— Ești un înger, nu-i așa?

Cei doi se uitară unul la altul, apoi la femeie. Yadiel vorbi primul:

— Cu siguranță nu sunt.

Lali dădu din cap:

— Fata. Ea sigur este!

Femeia se ridică împleticit, se repezi spre Lisa și îngenunche în fața ei. Ridică ochii umezi și extaziați spre silueta fetei. Adevărul fie spus, Lisa chiar arăta ca din altă lume: ochii îi erau aprinși și își aruncau lumina aurie pe fața ei bronzată, încadrată în șuvițe sălbatice de păr lung care se mișcau odată cu briza puternică. Zâmbi și puse o mână pe umărul femeii: Lali simți că cineva îi presară jăratic pe piele. Surprinsă, făcu ochii mari:

— Chiar ești un înger! Știam eu!

— Nu, nu sunt. Ridicați-vă, vă rog.

— Dar… dar nu pricep! Te-am văzut cu ochii mei: ai împins valul cu mâinile goale! Nimeni nu poate să facă așa ceva! Și totuși, tu ai făcut-o! Nu, sigur ești un înger.

Femeia făcu o pauză, apoi întrebă, timid:

— …sau… un zeu? Dumnezeu?!

Lisa râse încet.

— Nu sunt nimic din toate astea, credeți-mă.

Încăpățânată, Lali dădu iar din cap.

— Nu, nu se poate să fii om.

Fata oftă:

— Eram, cândva.

— Și ce ești acum?

Lisa își îndreptă spatele și privi undeva, în depărtare, dincolo de Lali, de țărmul insulei, de cerul de-acum senin. Zâmbetul i se lărgi iar ochii îi străluciră și mai tare:

— Sunt Lesath Wahala. Sunt Arma.

EPILOG

Marea era liniștită și blândă. Soarele tocmai se trezise și începuse să-și privească propria reflexie în micile valuri care mângâiau leneș țărmul.

Așezată pe nisip, Lisa lăsa apa sărată să-i lingă tălpile, întocmai ca o haită de câini credincioși. Dintotdeauna, întinderea uriașă de apă îi adusese liniște și mângâiere. Cândva, o făcea să se simtă mică, de parcă n-ar fi fost decât un punct de energie în infinitul Universului, iar acest gând îi aducea, cumva, pace.

Marea continua să-i aducă pace, dar nu o mai făcea să se simtă mică. Acum știa că este orice, numai asta nu. Știa cine e. Avea rost.

Era o armă, dar nu una creată să rănească; dimpotrivă, o armă menită să lupte cu durerea. Jumătate om, jumătate demon, Lisa înțelesese în sfârșit la ce se referise Yadiel când spusese că nu toți îngerii sunt buni și nu toți demonii sunt răi. Era vorba despre alegeri. Mereu.

Fata se uită la ceasul de pe telefon: mai avea cam jumătate de oră cu Yadiel înainte să apară Jonathan și iubita lui.

Zâmbi amintindu-și cum o mușcase gelozia când Jonnie îi spusese că a început să iasă cu o fată de la școală. Asta însemna că n-o să mai fie prietenul ei cel mai bun? Dar, după ce se mustruluise singură pentru o asemenea întrebare meschină, chiar și nerostită, se bucurase pentru el. Și Jonnie merita să fie *din cineva.*

Se ridică și fugi în valuri.

— Y*ad, vii? Hai să ne întrecem până la…*

— Sunt deja acolo, micuțo. Așa cum am fost mereu.

— Știam asta.
— Știu că știai.
— Pfff ce să mai zic? Demoni…

La împlinirea vârstei de 16 ani, Lisa Whelan primește un cadou care îi va schimba viața; acesta sosește într-o micuță cutie de catifea, însă cuprinde puterea unui întreg neam de vrăjitoare – strămoșii ei, de care nu aflase până atunci. Cel care o va iniția în arta vrăjitoriei este Yadiel, un demon enervant care și-a dedicat întreaga sa viață protejării familiei Lisei, chiar din vremurile în care s-au născut primele vrăjitoare Whelan, cu mii de ani în urmă. Totuși, noile puteri ale tinerei fete declanșează alte forțe, mult mai întunecate decât și-ar fi putut imagina vreodată...

Demonii ei o însoțiseră mereu. Nu ca s-o chinuie, ci mai degrabă ca să-i fie aproape. S-o țină de mână. Să-i ghideze pașii. Să o ridice atunci când simțea că se clatină.

Era ca și cum păzitorii ei ar fi fost îngeri căzuți.

Și totuși, nu avea nimic malefic. Oamenii o considerau una dintre cele mai bune și blânde persoane pe care le cunoșteau.

Poate că, la prima vedere, zăreau o scânteie din focul iadului în ochii ei, dar asta era tot.

Era cu adevărat o ființă bună. Și blândă. Dar, ca orice alt om, avea un secret. Al ei era acela că dansa cu diavolul. O făcuse mereu. Amândoi știau bine pașii și păstrau ritmul.

Până într-o zi.

ISBN 978-606-763-142-7
9 786067 631425

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 4
CAPITOLUL 1 5
CAPITOLUL 2 8
CAPITOLUL 3 16
CAPITOLUL 4 21
CAPITOLUL 5 29
CAPITOLUL 6 37
CAPITOLUL 7 43
CAPITOLUL 8 49
CAPITOLUL 9 55
CAPITOLUL 10 60
CAPITOLUL 11 64
CAPITOLUL 12 71
CAPITOLUL 13 78
CAPITOLUL 14 83
CAPITOLUL 15 87
CAPITOLUL 16 92
PARTEA A DOUA 96
CAPITOLUL 17 97
CAPITOLUL 18 106
CAPITOLUL 19 115
CAPITOLUL 20 123
CAPITOLUL 21 131
CAPITOLUL 22 137
CAPITOLUL 23 143
CAPITOLUL 24 148
CAPITOLUL 25 153
CAPITOLUL 26 158
CAPITOLUL 27 164
CAPITOLUL 28 169
CAPITOLUL 29 172

EPILOG 181